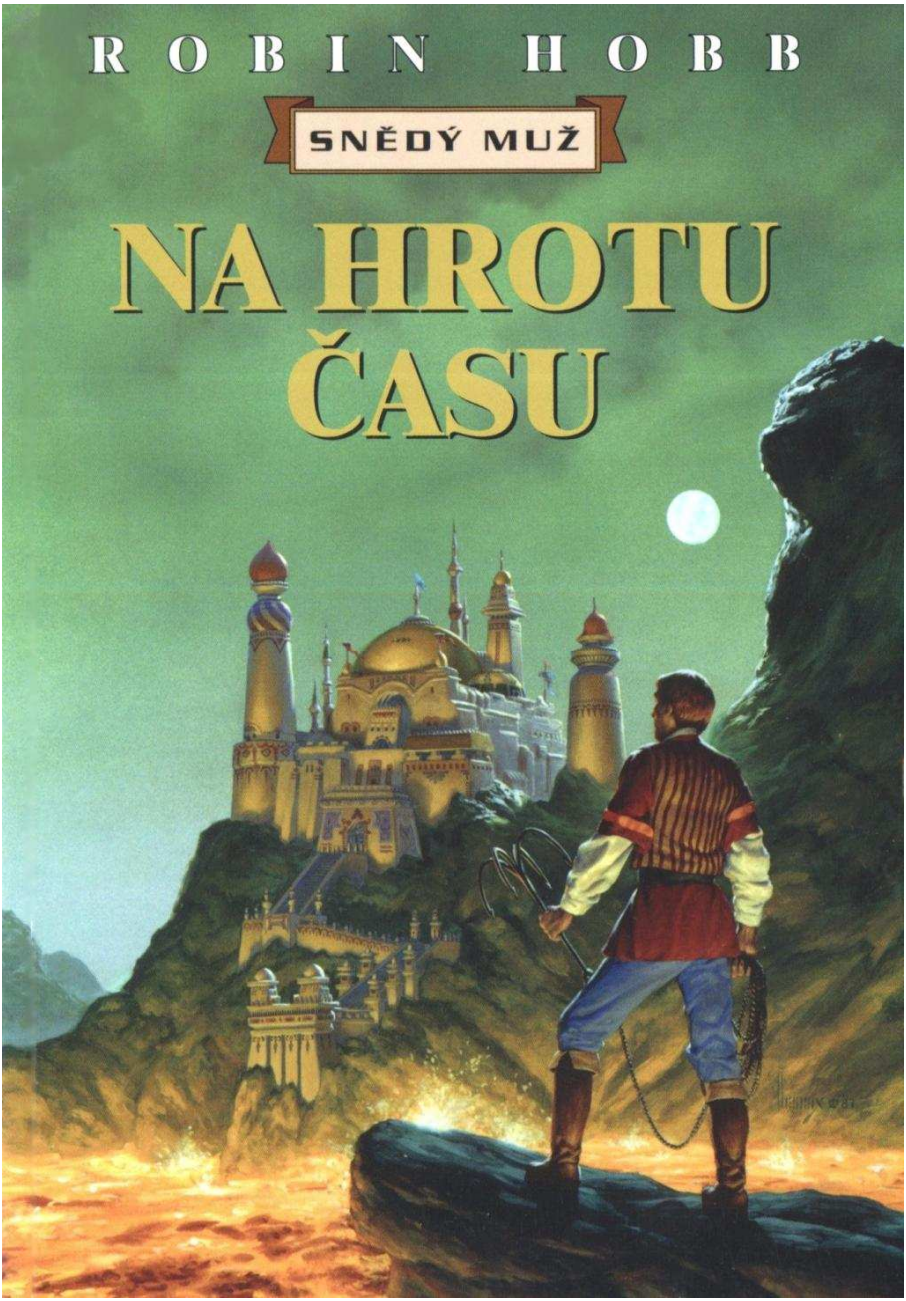

ROBIN HOBB
SNĚDÝ MUŽ
NA HROTU ČASU

SNĚDÝ MUŽ

NA HROTU ČASU

ROBIN HOBB

NÁVRAT®

THE TOWNY MAN:

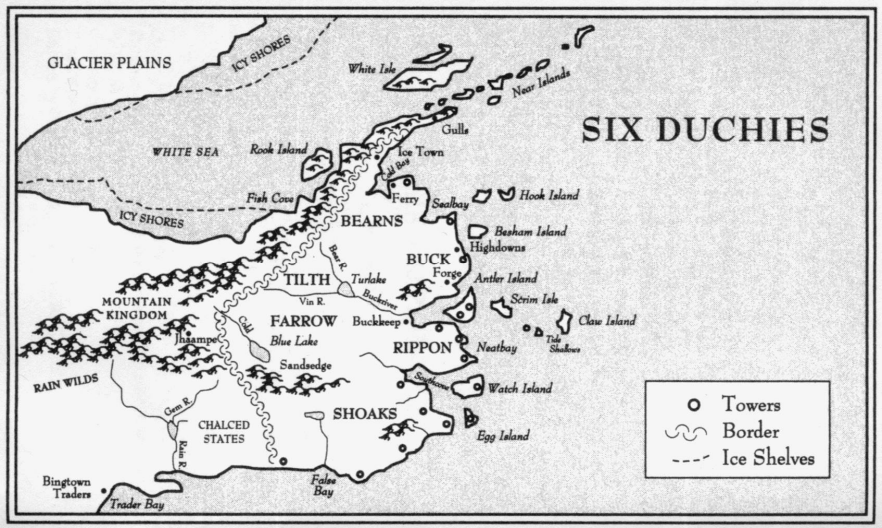
Book 1

FOOL'S ERRAND

Volume 3

© Copyright by Robin Hobb - 1998
Published by agreement with the autor and the autor's agents,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
© Cover by Richard Hescox / via Thomas Schlűck Agency - 2004
© Translation by Jan Kozák - 2003
© for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2004

ISBN 80-7174-604-5

Vysvětlivky k mapě:
GLACIER PLAINS - LEDOVCOVÉ PLÁNĚ; **CHALCED STATES** - CHALCEDSKÉ STÁTY; **ICY SHORES** - ZALEDNĚNÉ POBŘEŽÍ; **MOUNTAIN KINGDOM** - HORSKÉ KRÁLOVSTVÍ; **RAIN WILDS** -DEŠTNÁ DIVOČINA; **SIX DUCHIES** - ŠEST VÉVODSTVÍ; **WHITE SEA** - BÍLÉ MOŘE

Jednotlivá vévodství:
BEARNS, BUCK, FARROW, RIPPON, SHOAKS, TILTH

Antler Island - Ostrov parohů; **Besham Island** - ostrov Besham; **Claw Island** - Ostrov klepet; **Cold Bay** - Studený záliv; **Egg Island** - Vaječný ostrov; **False Bay** - Falešný záliv; **Fish Cove** - Rybí zátoka; **Hook Island** - Kotevní ostrov; **Near Islands** - Blízké ostrovy; **Neat Bay** - Krásný záliv; **Rook Island** - Havraní ostrov; **Scrim Isle** - Tylový ostrov; **Seal Bay** - Tulení záliv; **Southcove** - Jižní zátoka; **Tide Shallow** - Odlivové mělčiny; **Trader Bay** - Kupecký záliv; **Watch Island** - Strážný ostrov; **White Isle** - Bílý ostrov

Bingtown Traders - Bingtownští kupci; **Buckkeep** - Jelení hrad; **Ferry** -Přívoz; **Forge** - Huť; **Gulls** - Rackové; **Highdowns** - Vysoké duny; **Ice Town** - Ledové město; **Sandsedge** - Písečné pomezí

Bear R. - Medvědí řeka; **Blue Lake** - Modré jezero; **Buck R**. - Jelení řeka; **Cold** - Studená; **Gem R**. - Drahokamová řeka; **Rain R**. - Deštná řeka; **Vin R.** - Vinná řeka

Legenda, obdélník vpravo dole:
Towers - města
Border - hranice
Ice Shelves - ledové šelfy

1 Kameny

Existují techniky, které lze uplatnit, aby člověk odolal mučení. Jednou z nich je naučit se, jak oddělit mysl od těla. Polovina strachu, kterou zkušený mučitel způsobí, nepochází z fyzické bolesti, nýbrž z vědomí oběti o výši způsobené újmy. Mučitel se musí pohybovat na velmi úzkém pomezí, pokud chce, aby jeho oběť promluvila. Pokud to s destrukcí přežene a oběť ví, že už se neuzdraví, pak tato ztrácí veškerou motivaci k tomu, aby promluvila. Jen si přeje ponořit se rychleji do náruče smrti. Ale když se během mučení dokáže držet kousek od téhle hranice, pak si mučitel může z oběti udělat spojence v jejím vlastním utrpení. Vystrašená oběť, sevřená bolestí, si klade otázku, jak dlouho může vydržet mlčet, aniž by přiměla svého mučitele překročit dotyčnou hranici a způsobit jí neodvolatelné škody. Dokud oběť odmítá mluvit, pak mučitel pokračuje, přibližuje se víc a víc k oné škodě, kterou již tělo nedokáže opravit.

Jakmile je člověk jednou zlomen bolestí, zůstává již navždy obětí. Nedokáže již nikdy zapomenout na to místo, které navštívil, na okamžik, kdy se rozhodl všechno vzdát, než aby snášel další bolest. Je to ostuda, ze které se žádný člověk už nikdy plně nezotaví. Někteří se ji snaží přehlušit tím, že se stanou původcem podobné bolesti a stvoří novou oběť, která by za ně tuto hanbu nesla. Krutost je uměni, jemuž se učí nejen z příkladů, ale i z přímých zážitků.

ZE SVITKU „VERSAAYOVO VYUŽITÍ BOLESTI"

Když vyšlo slunce, jeli jsme dál. Postupně ubylo farem, obdělaných polí a pastvin, až zmizely úplně a nahradily je skalnatá úbočí a rozlehlé lesy. Moje obavy se dělily mezi strach o vlka a strach o mladého prince. Celkově vzato jsem měl větší důvěru ve schopnosti svého čtyřnohého společníka, že se o sebe postará sám, než v Dutifula. S odhodláním, které by Nighteyes schválil, jsem ho vytlačil ze svých myšlenek a soustředil se na cestu, po níž jsem jel. Houstnoucí vzduch jenom podbarvoval sílící horko. Cítil jsem, že se blíží bouře. Mohutný liják by mohl z cesty vymazat všechny stopy. Stravovalo mě napětí.

Aniž jsme se domluvili, Laurel jela těsně podél levé krajnice a já podél pravé. Hledali jsme nějaké náznaky toho, že by někde sjeli z cesty koně; především jsme hledali stopy nejméně tří koní ujíždějících cvalem. Věděl jsem, že kdybych prchal před pronásledovateli na koních já, prvně bych myslel na to, že musím sjet z cesty a uchýlit se do lesa, kde byla větší šance, že je setřesu. Předpokládal jsem, že princ a jeho společníci by udělali totéž.

Mé obavy z toho, že jsme potmě jejich stopu minuli, neustále narůstaly, když vtom Laurel vykřikla, že je má. Jen co jsem na ty otisky pohlédl, už jsem věděl, že má pravdu. Byla tu velká spousta stop okovaných kopyt opouštějících cestu, a všechny ve spěchu. Široké stopy velkého válečného oře byly nezaměnitelné. Byl jsem si jist, že jsme objevili místo, kde princ se svými společníky sjel z cesty a kde za nimi zabočil i houf pronásledovatelů.

Zatímco ostatní odbočili z cesty a jeli dál, já zastavil a na chvíli sesedl pod zá-

minkou, že k sedlu Myblack musím lépe upevnit naše zavazadla. Využil jsem té příležitosti a ulevil si u krajnice s vědomím, že Nighteyes bude hledat stopy po mém průjezdu.

Když jsem znovu nasedl, rychle jsem ostatní dohonil. Na vzdáleném horizontu houstla tma. Zdáli jsme zaslechli několikeré dunivé zahřmění, dlouhé a výhružné. Bylo snadné sledovat zdusanou stezku, kterou po sobě zanechali pronásledovatelé, a jak jsme po ní jeli, pobízeli jsme naše znavená zvířata do klusu. Jeli jsme přes dvě travnatá úbočí se zakrslými keři. Když jsme pak stoupali do třetího kopce, shora nám vybíhal v ústrety pás dubového a olšového lesa. Tam jsme dostihli pronásledovatele. Bylo jich půl tuctu, leželi ve stínu stromů natažení ve vysoké trávě.

Ti, kdo si tu na ně počínali, zabili i jejich koně a psy. Bylo to rozumné; koně bez jezdců, kteří by se vrátili do vsi, by mnohem dříve zavdali podnět k pronásledování. Přesto se mi z toho udělalo nanic; bylo to o to horší, že ten čin spáchali lidé ze Staré krve. Z té krutosti mě jímala hrůza. Vždyť ta zvířata neudělala nic, aby si zasloužila smrt. Co to bylo za lidi, mezi nimiž princ teď jel?

Laurel si zakryla rukou ústa a nos a držela ji tam. Vůbec nesesedla z koně. Lord Golden vypadal utahaně a zhnuseně, ale sesedl vedle mě. Spolu jsme potom chodili mezi mrtvými a ohledávali je. Byli to všechno mladí muži, přesně ve věku na to, aby se nechali vtáhnout do takového šílenství.

Včera odpoledne vyskočili na koně a rozjeli se pobít nějaké Piebaldy. A včera večer zemřeli. Jak tam tak leželi, nevypadali ani krutě, ani zle, ba ani hloupě. Pouze mrtvě.

„V těch stromech byli lučištníci," usoudil jsem. „A čekali tu. Myslím, že princ a jeho skupina projeli kolem, spoléhajíce se na lidi, kteří již byli v pozici, aby je ochránili." Našel jsem však pouze jeden zlomený šíp, pohozený stranou. Ostatní byly z mrtvol hospodárně a chladnokrevně vytaženy.

„Tohle není stopa po šípu." Lord Golden ukázal na tělo, které leželo stranou od ostatních. V hrdle mělo hluboké zápichy. Silné zadní končetiny s paťáty ho zjevně vykuchaly. Ve střevech mu to jen bzučelo a hemžící se mouchy zakrývaly zděšený výraz v jeho očích.

„Koukněte na ty psy. Kočky zaútočily i na ně. Všichni ti Piebaldové se semkli dokola a společně tu stáli a zabíjeli ty, kteří je pronásledovali."

„A pak jeli dál."

„Ano." Nezabila toho muže princova kočka? Nebyly jejich mysli propojeny, když kočka zabíjela?

„Kolik myslíš, že jich teď sledujeme?"

Laurel popojela o kousek dopředu. Tušil jsem, že to udělala stejnou měrou proto, aby studovala stopu, jakož i proto, aby se vzdálila od nafouknutých těl. Nevyčítal jsem jí to. Nyní ztišeným hlasem zavolala v odpověď: „Počítám, že teď už jich sledujeme nejméně osm."

„A sledovat je musíme," řekl lord Golden. „Hned."

Laurel přikývla. „Teď už z vesnice určitě vyjeli další, aby zjistili, proč se tito muži nevrátili. Až najdou tady ta těla, rozlítí je to k nepříčetnosti. Prince z toho musíme dostat dřív, než se ty dvě skupiny srazí."

Podle jejích slov se to jevilo tak prostě. Šel jsem zpátky k Myblack, která mě pozlobila tím, že dvakrát uskočila stranou, než jsem ji chytil za otěže. Potřebovala vycvičit, ale teď na to nebyl čas. Připomněl jsem si, že krev znervózní i to nejklidnější zvíře a že když s ní teď budu mít trpělivost, později se mi to ve velkém vrátí. „Jiný jezdec by ti za to dal ránu pěstí mezi uši," řekl jsem jí mírně poté, co jsem nasedl.

Její záchvěv strachu mě zaskočil. Očividně si mne byla více vědoma, než jsem tušil. „Neboj se. Já takové věci nedělám," ujistil jsem ji. Moji uklidňující poznámku po koňském způsobu ignorovala. V dáli znovu zahřmělo a ona stáhla uši nazad.

Myslím, že nás to všechny tři hnětlo, když jsme odjížděli pryč a nechávali tam ta těla bobtnat v denním horku. Z reálného hlediska to byla rozumná věc. Jejich spoluobčané je brzy najdou a na ně připadne povinnost je pohřbít. Zpoždění, které si to vyžádá, nám přijde naopak vhod.

Ať už to bylo rozumné či ne, měl jsem z toho špatný pocit.

Stopy, které jsme sledovali nyní, byly hluboké záseky způsobené kopyty mohutně štvaných koní. Lesní půda pod svrchní vrstvou byla vlhčí a lépe držela stopu. Nejprve jeli rychle, aby urazili co největší vzdálenost, takže by je mohlo stopovat i dítě. Jenomže po nějaké době nás stopa svedla do strže a sledovala vinoucí se potok. Jel jsem s očima upřenýma na stromy nad sebou, důvěřuje Myblack, že pojede v závěsu za Maltou, zatímco jsem dával pozor na případnou léčku. V mojí mysli hlodala nevyřčená obava. Piebaldové, s nimiž princ jel, se zdáli být velmi organizovaní, řekl bych až na vojenské úrovni. Tohle byla už druhá skupina mužů, kteří na prince čekali a pak pokračovali v cestě s ním. Přinejmenším jeden příslušník té skupiny neváhal obětovat svůj život kvůli ostatním, ani se nerozpakovali pobít všechny ty, kteří je pronásledovali. Jejich připravenost a krutost vypovídala o velkém odhodlání udržet si prince a dopravit ho do pro nás neznámého cíle, který měli vybraný. Jeho záchrana byla s velkou pravděpodobností nad naše schopnosti, přesto jsem neviděl jinou možnost než je sledovat dál. Poslat Laurel zpátky na Buckkeep, aby přivedla stráže - to nebylo proveditelné. V době, kdy by se vrátila, by už bylo příliš pozdě. Promarnili bychom tím nejen čas, ale zmařili i utajení naší mise.

Strž se nyní rozšířila a přešla v úzké údolí. Naše kořist se od potoka odpojila. Ještě než jsme to udělali také, na chvíli jsme zastavili, abychom si doplnili měchy s vodou a podělili se o trochu šaškova ukradeného chleba a několik jablek. Ohryzkem jsem si trochu koupil přízeň Myblack. Pak jsme nasedli a znovu vyrazili. Dlouhé odpoledne se vleklo. Nikdo z nás moc nemluvil. Nebylo celkem co říkat, pokud bychom si nahlas nesdělovali své obavy. Nebezpečí jsme měli také v patách. V obou směrech jsme byli přečísleni a já zoufale postrádal vlka po svém boku.

Stopa teď opustila dno údolí a vinula se vzhůru do kopců. Stromy zřídly a terén se stal více kamenitý. Tvrdá země poněkud ztížila stopování a my jeli pomaleji. Cestou jsme míjeli kamenné základy jedné vísky, již dlouho opuštěné. Projeli jsme kolem jakýchsi hrbolatých útvarů, které čněly z balvany posetého úbočí. Lord Golden si všiml, že se na ně dívám, a tiše řekl: „Hroby."

„Moc velké," opáčil jsem.

„Pro tyhle lidi ne. Budovali kamenné komnaty, kam ukládali své mrtvé, a často v

nich byly pohřbeny celé rodiny, když jejich příslušníci zemřeli."

Zvědavě jsem se po nich ohlédl. Na mohylách se vlnila vysoká suchá tráva. Byli pod těmi drny kámen, byl velice dobře zakrytý. „Jak to, že takové věci víte?" zeptal jsem se ho.

Nepohlédl na mě. „Prostě to vím, Badgerlocku. Přičti si to k výhodám aristokratického vzdělání."

„Slyšela jsem historky o takových místech," vložila se do toho Laurel ztišeným hlasem. „Říká se, že občas z těchto mohyl povstávají vysocí hubení bozi, aby chytali zbloudilé děti a... Och, Eda nás chraň. Koukněte. Na ten stojící kámen, taky se v nich o něm vypráví."

Zvedl jsem oči a podíval se za jejím namířeným prstem. V zádech mě zamrazilo.

Stál tam černý a třpytivý kámen, dvakrát vyšší než člověk. Protkaný stříbrem. Nerostl na něm žádný mech. Vnitrozemské vánky k němu byly laskavější než bouřlivé větry obtěžkané solí, které ošlehaly Svědecké kameny nedaleko Buckkeepu. Na tu dálku jsem neviděl, jaké znaky jsou vyryté do jeho boků, ale věděl jsem, že tam budou. Tento kamenný pilíř byl téhož druhu jako Svědecké kameny a jako černý pilíř, který mě kdysi přenesl do města Elderlingů. Hleděl jsem na něj a věděl jsem, že byl vytesán z téhož lomu, kde se zrodil Verityho drak. Byla to magie či svaly, které ho přenesly na tak daleké místo?

„Patří ty hroby k tomu kameni?" zeptal jsem se lorda Goldena.

„Věci, které jsou vedle sebe, nejsou vždy ve vzájemném vztahu," poznamenal uhlazeně a já věděl, že se mé otázce vyhýbá. Pootočil jsem se v sedle a zeptal se Laurel: „Co o tom kameni říká legenda?"

Pokrčila ramenem a usmála se, ale myslím, že naléhavost mé otázky ji poněkud vyvedla z míry. „Existuje spousta příběhů, ale většinou mají stejnou kostru." Nadechla se a pokračovala:. „Nějaké zbloudilé dítě nebo zahálčivý pastevec či milenci, kteří utekli před rozzlobenými rodiči, přicházejí k hrobkám. Ve většině příběhů k nim usednou, aby si zde odpočali nebo aby nalezli trochu stínu v horkém dni. Potom z mohyl povstanou duchové a odvedou je ke stojícímu kameni. A oni následují ducha dovnitř, do jiného světa. Některé příběhy praví, že už se nikdy nevrátili. A v některých stojí, že se vrátili sešlí a staří poté, co byli pryč jen jednu noc, ale jiné zase tvrdí opak: že za sto let se milenci vrátili, ruku v ruce, mladí jako předtím, jen aby zjistili, že jejich znesváření rodiče jsou dávno po smrti a že se mohou vzít."

Měl jsem na takové povídačky vlastní názor, jenomže neřekl jsem ho před nikým nahlas. Kdysi jsem takovým pilířem prošel a ocitl se ve vzdáleném mrtvém městě. Kdysi ke mně černé kamenné zdi toho města promluvily a město kolem najednou ožilo. Monolity a města z černého kamene byly dílem Elderlingů, dávno zmizelých z povrchu světa. Věřil jsem, že Elderlingové byli obyvateli dalekého království, ležícího hluboko v horách za Kettrickenińym Horským královstvím. A teď jsem dvakrát viděl důkaz toho, že se procházeli i v těchto kopcích na území Šesti vévodství. Ale před kolika léty?

Snažil jsem se zachytit pohled lorda Goldena, ale on hleděl rovně před sebe a já měl dojem, že trochu pobídl svého koně do kroku. Podle výrazu jeho úst jsem poznal, že jakákoli otázka, kterou bych mu položil, by byla zodpovězena další otázkou

nebo vytáčkou. Soustředil jsem tedy svou pozornost na Laurel.

„Připadá mi divné, že jsi slyšela historky o takovém místě ve Farrow."

Znovu mírně pokrčila rameny. „Historky, které jsem slyšela, se týkaly podobného místa ve Farrow. A už jsem ti přece říkala. Rodina mé matky pocházela z místa nedaleko panství Bresingů. Často jsme se navštěvovali, dokud byla ještě naživu. Ale vsadím se, že zdejší lidé si budou o těch mohylách a o tom pilíři vyprávět tytéž příběhy. Pokud tu ovšem nějací lidé žijí."

To se nezdálo být pravděpodobné. Dne postupně ubývalo a čím dále jsme jeli, tím divočejší byla okolní krajina. Horizont potemněl a bouře výhružně mumlala, avšak ani o kousek se nepřiblížila. Pokud tato údolí někdy poznala pluh nebo pokud zdejší kopce kdy živily pasoucí se krávy, už před mnoha léty na to zapomněly. Země byla suchá a mezi shluky uschlé trávy a zakrslých křovisek trčely kameny. Jedinými znaky zvířecího života byl bzučící hmyz a zvuky ptactva. Stopování se ještě ztížilo, a proto jsme postupovali pomaleji. Často jsem se ohlížel za sebe. Naše stopy překrývající ty, které jsme sledovali, způsobí, že nás naši pronásledovatelé snáze dostihnou, ale žádné řešení mě nenapadalo.

Ustavičný bzukot hmyzu po naší levé straně náhle ustal. Otočil jsem se tím směrem, srdce až v hrdle, ale chvíli nato jsem zaregistroval přítomnost svého bratra. Jen dva okamžiky, a už jsem ho viděl. Jako vždy jsem žasl nad tím, jak se vlk dokáže umně skrývat i v tak řídce zarostlé krajině. Když se však přiblížil, moje radost z našeho opětného shledání se změnila v úlek. Odhodlaně klusal, hlavu sklopenou, a jazyk mu visel bezmála po kolena. Aniž jsem něco řekl ostatním, zastavil jsem Myblack, sesedl a sundal vodní měch. Vlk přišel ke mně a napil se vody z mých dlaní.

Jak to, že jsi nás tak rychle dohonil?

Vy sledujete stopy, a tak jdete pomalu, abyste našli cestu. Já následoval své srdce. Tam, kde se vaše cesta mezi kopci klikatila, mě ta moje vedla přímo za tebou, napříč terénem, který by se koni moc nelíbil.

Och, můj bratře.

Není čas mě litovat. Přináším vám varování. Jste sledováni. Cestou jsem minul ty, kteří jedou za vámi. Zastavili u těl. Byli rozzuření, křičeli až do nebe. Jejich hněv je na nějaký čas zdrží, ale až zase nasednou, pojedou rychle a zběsile.

Dokážeš s námi udržet tempo?

Mohu se ukrývat mnohem snáze než vy. Místo abys myslel na to, co budu dělat já, měl bys myslet na to, co máš dělat ty.

Nic moc jsme dělat nemohli. Vyhoupl jsem se zpátky do sedla, pobídl patami Myblack a dohonil ostatní. „Měli bychom se pokusit zvýšit rychlost."

Laurel se po mně podívala, ale neřekla nic. Ze strany lorda Goldena mi jen mírná změna v držení jeho těla prozradila, že mě slyšel, ale Malta v reakci na to vyrazila kupředu. Myblack se zčistajasna rozhodla, že se nenechá předběhnout. Vystřelila vpřed a po čtyřech krocích jsme byli v čele. Jak jsme ujížděli, upíral jsem oči k zemi. Vypadalo to, jako kdyby princ a jeho společníci zamířili do skrytu skupiny stromů; nad jejich rozhodnutím jsem zajásal. Už jsem se těšil na to, až se skryjeme i my. Pobídl jsem Myblack k ještě větší rychlosti a vedl nás přímo do léčky.

Mentální výkřik ze strany Nighteyese mne přiměl strhnout otěže stranou. Laurel zasáhl šíp a svalila se s výkřikem na zem. Ta střela byla určena mně. Vzplanula ve mně zuřivost a hrůza a já se s Myblack rozjel přímo ke skupince stromů. Měl jsem štěstí, že tam byl pouze jeden lučištník a že neměl čas zaklesnout do tětivy další šíp. Když jsme se hnali pod převislými větvemi, vstal jsem ve třmenech, jako zázrakem se chytil a vytáhl se vzhůru na větev. Lučištník se pokusil strhnout ruku a zamířit šíp na mě, ale zaclánějící menší větve mu v tom bránily. Nebyl čas pomýšlet na následky. Vrhl jsem se na něj, vymrštiv se jako vlk. Padali jsme, dva do sebe zapletení muži a luk. Trčící větev mi málem zlomila rameno, aniž zbrzdila můj pád. Jen nás obrátila ve vzduchu. Přistáli jsme, mladý lučištník na mně.

Při dopadu jsem si vyrazil dech. Dokázal jsem myslet, ale nejednat. Nighteyes mě té nutnosti ušetřil. Vystřelil jako šíp, vzduchem zasvištěly paráty a zuby, a strhl mladíka z mého těla. Ucítil jsem, jak se překvapený útočník pokusil Nighteyese *odrazit.* Myslím však, že byl moc šokovaný, než aby do toho vložil větší kvantum sil. Ležel jsem na zemi a zběsile se snažil natáhnout vzduch do plic, zatímco oni zápasili vedle mě. On se po vlkovi ohnal pěsti, ale Nighteyes ucukl a skousl mu mihnuvší se zápěstí. Útočník vykřikl a prudce vymrštil nohu, aby ho nakopl. Ucítil jsem ten omračující náraz. Nighteyes pořád držel, ale jeho stisk ztratil sílu. Když muž vykroutil z vlkových čelistí své zápěstí, dech už mi stačil na to, abych mohl jednat.

Z místa, kde jsem ležel, jsem nakopl lučištníka do hlavy. Potom jsem se na něj shora vrhl. Rukama jsem mu našmátral hrdlo, zatímco Nighteyes mu sevřel do čelistí pravé lýtko a zůstal na něm viset. Muž se mezi námi divoce zmítal, ale nemohl uniknout. Nighteyes mu sápal nohu. Já mu sevřel hrdlo a držel, dokud jsem neucítil, že jeho odpor slábne. I pak jsem ho jednou rukou stále držel za krk, zatímco druhou jsem nahmátl nůž za opaskem. Celý svět se mi scvrkl do zarudlého kruhu, jímž byla má vize jeho tváře.

„ ...zabíjej ho! Nezabíjej ho! Nezabíjej ho!"

Když už jsem držel nůž útočníkovi pod krkem, výkřiky lorda Goldena mi konečně pronikly do mysli. Nikdy předtím jsem neměl menší vůli uposlechnout. Jenže když zápal boje polevil a rudá clona z mého zorného pole zmizela, přistihl jsem se, že hledím na chlapce o něco staršího než Hap. Modré oči mu lezly z důlků jednak v hrůze ze smrti a jednak z nedostatku vzduchu. Když jsme padali, něco ho škráblo z boku do obličeje a nyní mu na líci vystoupila ve zřetelných linkách krev. Uvolnil jsem sevření a Nighteyes pustil jeho nohu. Pořád jsem mu ale seděl obkročmo na hrudi a držel u krku nůž. Nebyl jsem vůbec sentimentální, pokud šlo o nevinné mladé chlapce. Tady toho už jsme viděli při práci s lukem. Klidně by mě zabil. Upíral jsem na něj oči a přitom se šaška zeptal: „Je Laurel mrtvá?"

„To sotva!" Ten podrážděný hlas patřil ženě. Laurel přiklopýtala k nám. Při letmém pohledu jsem uviděl, jak si pevně rukou svírá paži v místě těsně pod ramenem. Skrz prsty jí prosakovala krev. Šíp už si mezitím vytáhla ven.

„Máš venku hrot?" zeptal jsem se rychle.

„Nikdy bych si to nevytahovala, kdybych neměla jistotu, že to dostanu ven celé," odvětila popuzeně. Bolest očividně nemírnila její temperament. Byla bledá, ale na

tvářích se jí zračily dvě jasně barevné skvrny. Pohlédla na chlapce, na kterém jsem klečel, a rozšířily se jí oči. Uslyšel jsem, jak se rozechvěle nadechla.

Nighteyes stál těsně vedle mě a ztěžka oddychoval. *Měli bychom odsud vypadnout.* Ta myšlenka jenom trnula bolestí. *Mohou sem přijít další. Ti, kdo nás sledují, nebo ti, kteří jeli napřed.* Uviděl jsem, jak chlapec zkrabatil čelo.

Pohlédl jsem na Laurel. „Můžeš v tom stavu jet? Musíme totiž odsud pryč. Potřebujeme ho vyslechnout, ale teď na to není čas. Nechceme, aby nás dopadli ti, kteří nás sledují, nebo jeho přátelé, kteří se pro něj vrátí."

Podle jejích očí jsem mohl říci, že nezná na moji otázku odpověď, ale statečně zalhala: „Mohu jet. Pojeďme. Také já mám otázky, které bych tady tomu ráda položila." Lučištník na ni zíral, zasažen hrůzou z jedovatosti v jejím hlase. Najednou se pode mnou vzepjal, pokoušeje se uniknout. Hřbetem volné ruky jsem ho srazil zpátky. „Už to znovu nezkoušej. Je pro mne mnohem snazší tě zabít než tě vláčet s sebou."

Věděl, že říkám pravdu. Očima zabloudil k lordu Goldenovi a pak k Laurel, načež stočil zrak zpátky ke mně. Zíral na mě, z nosu mu tekla krev, a já jeho šokovaný výraz pojednou přečetl. Tohle byl mladík, který již zabíjel, ale nikdy předtím mu nehrozilo bezprostřední nebezpečí, že bude sám zabit. Bylo zvláštní, že zrovna já mu měl dát takový pocit zažít. Nepochybně jsem měl kdysi ve tváři tentýž výraz.

„Vstaň." Před patnácti léty bych svůj povel podpořil tím, že bych ho vytáhl do stoje. Nyní jsem ho držel za košili, ale nechal ho, ať vstane sám. Po té rvačce se mi nedostával dech a já nechtěl vyplýtvat své rezervy na nějaké silácké předvádění. Nighteyes ulehl na mech pod stromem a nepokrytě supěl.

Zmiz, navrhl jsem mu.

Za chvíli.

Lučištník pohlédl ze mě na vlka a zase zpět a zmatek v jeho očích ještě vzrostl. Já se odmítal s jeho pohledem střetnout. Místo toho jsem mu přeřízl kožený řemínek, kterým si zavazoval límec u košile. Škubl sebou, když se mu čepel mého nože mihla pod krkem. Vytrhl jsem kůži ven a drsně ho otočil čelem vzad. „Ruce," přikázal jsem a on je bez okolků dal za sebe. Bojovnost z něj už zřejmě vyprchala. Stopy po zubech na jeho zápěstí pořád krvácely. Pevně jsem mu svázal zápěstí k sobě. Skončil jsem s tím, a když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že Laurel na mého zajatce zlostně civí. Očividně si ten útok vzala osobně. Možná se ji předtím ještě nikdo nepokusil zabít. Poprvé je to vždycky památný zážitek.

Lord Golden pomohl Laurel do sedla. Věděl jsem, že by nejraději jeho pomoc odmítla, ale netroufla si. Sklouznout z koně by pro ni bylo více ponižující než přijmout jeho pomoc. Na Myblack připadl úkol nést mého zajatce a mě. Ani můj kůň, ani já jsme z toho moc nadšeni nebyli. Vzal jsem chlapcův luk a po chvilce váhání ho vymrštil vzhůru do větví, kde se zachytil a zůstal viset. Budeme-li mít štěstí, nikdo, kdo tudy bude projíždět, nezvedne oči a nevšimne si ho. Podle toho, jak se za ním díval, jsem poznal, že pro něj byl drahocenný.

Uchopil jsem Myblack za otěže. „Chystám se teď nasednout," řekl jsem zajatci. „Potom se natáhnu dolů a vytáhnu tě za sebe. Když nebudeš spolupracovat, srazím tě do bezvědomí a nechám tě tady napospas těm ostatním. Víš dobře, koho myslím.

Těm, za které jsi nás pokládal, zabijákům z vesnice."

Ovlhčil si rty. Celá tvář mu z boku začínala otékat a tmavnout. Poprvé promluvil: „Vy nejste s nimi?"

Zpražil jsem ho ledovým pohledem. „Zamyslel ses vůbec nad tím, dřív než jsi po mně vystřelil?" zeptal jsem se. A nasedl jsem na svého koně.

„Sledovali jste naši stopu," podotkl. Pohlédl na ženu, po které vystřelil, a jeho výraz byl bezmála zkoprnělý. „Myslel jsem, že jste ti vesničané, kteří nás jedou zabít. Opravdu."

Popojel jsem s Myblack až k němu a natáhl ruku dolů. Po chvilce váhání povytáhl rameno směrem ke mně. Pevně jsem ho chytil za horní část paže. Myblack si odfrkla a zatočila se v kruhu, ale po dvou výskocích se mu podařilo přehoupnout jí nohu přes hřbet. Dal jsem mu chvíli na to, aby se za mnou usadil, a pak mu řekl: „Seď pořádně. Je to vysoký kůň. Kdyby tě ze sebe shodila, nejspíš si zlámeš vaz."

Ohlédl jsem se zpátky po cestě, kudy jsme přijeli. Po pronásledovatelích stále ani památky, ale měl jsem pocit, že nás štěstí co nevidět opustí. Rozhlédl jsem se kolem. Stopa, kterou po sobě zanechali jeho společníci, vedla vzhůru do kopce, jenže já je nechtěl dále sledovat, dokud z toho hocha nevyždímám, co ví. Očima jsem pátral v kraji, jak je obelstít. Mohli bychom sjet dolů z kopce do míst, kde v zimě zřejmě protéká říčka. Vlhká půda na úpatí kopce by dobře držela naše stopy. Mohli bychom jet po nějakou dobu starým říčním korytem a potom z něj odbočit. A pak vzhůru na protilehlou stranu a napříč skalnatým úbočím zpátky do úkrytu. Mohlo by to vyjít. Naše stopy budou čerstvější, ale oni by z toho mohli akorát vyvodit, že už své nepřátele dohánějí. Mohli bychom tak pronásledovatele odlákat od prince.

„Tudy," prohlásil jsem a uvedl svůj plán do chodu. Moje klisna nebyla vůbec ráda, že má na sobě dvojnásobné břímě. Nemotorně vykročila, jako by mi chtěla ukázat, že tohle není vůbec dobrý nápad.

„Ale co ta stopa..." zaprotestovala Laurel, když jsme opustili nejasné stopy, které jsme sledovali po celý den.

„Nepotřebujeme jejich stopy. Máme jeho. On už bude vědět, kam mají namířeno."

Ucítil jsem, jak se hoch nadechl. Potom skrze zaťaté zuby řekl: „Já nic nepovím."

„Buď si jistý, že povíš," ujistil jsem ho. A pobídl jsem nohama Myblack přesně v tom samém okamžiku, co jsem jí sdělil, že mě *uposlechne*. Byla tím zaskočena, ale vykročila a navzdory dodatečné váze nás nesla dobře. Byl to silný a hbitý kůň, který byl však zvyklý tyto vlastnosti využívat, jen když se mu zlíbilo. Řekl jsem si, že tohle si časem vyjasníme.

Sjel jsem s ní rychle z kopce dolů a pak ji chvíli vedl podél potoka, až jsme dorazili k vyschlému korytu, které se na něj napojovalo. Bylo kamenité a to mě potěšilo. Tam jsme se rozptýlili, a když jsem dojel ke kamením posetému svahu, rozjeli jsme se vzhůru. Lučištník za mnou se klátil a svíral pevně koleny hřbet koně. Zdálo se, že Myblack to zvládá bez větší námahy. Doufal jsem, že jsem nenasadil moc náročné tempo a kurs pro Laurel. Pobízel jsem Myblack, která v příkrém úhlu stoupala do štěrkovitého kopce. Pokud jsem chátru z vesnice svedl na naši stopu, doufal jsem,

že jim stopování hodně znepříjemním.

Na vrcholu jsem se zastavil a počkal, až mě ostatní dohoní. Nighteyes mezitím zmizel. Věděl jsem, že teď odpočívá a sbírá síly, aby mohl vyrazit za námi. Chtěl jsem mít vlka po svém boku, ale přitom jsem věděl, že o samotě je ve větším bezpečí než v mojí společnosti. Obhlížel jsem okolní terén. Nighteyes brzy přiběhne za námi a já chtěl, abychom byli z dohledu a v uhájitelné lokalitě, odkud je výhled na ostatní příjezdové cesty. Vzhůru, rozhodl jsem se. Kopec, na němž jsme se nacházeli, byl součástí hřebenovité pahorkové linie vedoucí napříč krajinou. Sousední kopec byl o něco vyšší a strmější, jeho kamenné kosti vyčnívaly zřetelněji.

„Tudy," řekl jsem ostatním, jako bych věděl, co dělám, a vedl je dál. Na chvíli jsme sestoupili do řídce zalesněného údolí a potom jsem je znovu vedl vzhůru, sleduje suché říční koryto. Štěstí a přízeň osudu stály při nás. Na dalším svahu jsem narazil na úzkou zvířecí stezku, očividně vyšlapanou něčím menším a hbitějším než koně. Rozjeli jsme se po ní. Na tak velkého koně si Myblack vedla dobře, ale uslyšel jsem, jak můj zajatec několikrát zatajil dech, jak úzká stezka vedla napříč strmým svahem. Věděl jsem, že pro Maltu to nic nebude. Netroufal jsem si však ohlížet se, jak je na tom Laurel. Musel jsem důvěřovat Whitecapovi, že tím svoji paní provede.

Můj zajatec se po chvíli osmělil a oslovil mne: „Jsem ze Staré krve." Naléhavě to zašeptal, jako by ta slova pro mne měla něco znamenat.

„Opravdu?" odvětil jsem v jízlivém údivu.

„Ale vždyť ty jsi-"

„Sklapni!" přerušil jsem ho rázně. „Tvá magie pro mě nic neznamená. Jsi zrádce. Ještě cekni a já tě rovnou na místě shodím z koně."

Znovu se užasle odmlčel.

Jak cesta ustavičně stoupala vzhůru, začínal jsem pochybovat, jestli jsem vybral dobře. Cestou jsme minuli jen několik pokroucených a vyzáblých stromů, jejichž listí schlíple viselo v atmosféře blížící se bouře. Maso země stále více ustupovalo kamenným kostem. Naše útočiště jsem poznal, jen co jsem ho uviděl. Nebyla to skutečná jeskyně, ale spíše hluboký výmol v patě útesu. Museli jsme sesednout, abychom koně vůbec přiměli zbytek cesty vyjít. Zavedl jsem Myblack dovnitř. Bylo tu chladněji a ze skalnaté stěny vzadu prosakovala voda. Možná že v některých ročních obdobích jeskyni vymílala, ale nyní tvořila jen mokrou, zelenou šmouhu táhnoucí se po zemi, načež po kapkách stékala úbočím dolů. Pro koně tu nebyla žádná potrava. Nedalo se nic dělat. Jeskyně skýtala ten nejlepší možný úkryt. Zdálo se, že je to i dobrá obranná pozice.

„Strávíme tady noc," prohlásil jsem tiše. Otřel jsem si pot z čela a krku. Bouře zlověstně sedala k zemi a vzduch byl obtěžkaný deštěm. Ukázal jsem na místo u zadní stěny jeskyně. „Slez a posaď se támhle," přikázal jsem svému zajatci. Neřekl ani slovo, ale jen seděl na koni a civěl shora na mě. Druhou šanci jsem mu nedal. Natáhl jsem ruku, popadl ho zepředu za košili a strhl ho z koně. Hněv vždycky znásobil mou sílu. Nechal jsem ho, aby jakžtakž chytil balanc, načež jsem ho od sebe odmrštil, až narazil do zadní stěny, sklouzl po ní a napůl omráčený zůstal sedět na zadku na podlaze. „To horší teprve přijde," ujistil jsem ho drsně.

Laurel na to zírala, tvář bílou a oči vytřeštěné, zřejmě šokovaná tím, že jsem se

ujal velení. Převzal jsem od ní koně a lord Golden jí pomohl sesednout. Můj zajatec nejevil žádné náznaky toho, že by se chtěl pokusit uprchnout, a tak jsem ho ignoroval a jal se odsedlávat koně a zřizovat provizorní tábor. Myblack si smočila pysky ve stružce vody a pak ji začala sát. Odhrabal jsem písek, abych zvětšil prohlubeň u paty zdi, a voda ji k mé radosti začala zaplňovat. Lord Golden zatím prohlížel Laurel rameno. Zručně, jak bylo pro šaška typické, jí odřízl a sloupl oděv z rány. Nyní k ní přiložil navlhčený hadřík. Krev na látce vypadala spíše tmavá než světlá. Hlavy měli nachýlené k sobě a tiše se mezi sebou bavili. Popošel jsem blíž. „Je to zlé?" zeptal jsem se.

„Dost zlé," odvětil lord Golden úsečně, ale mě nejvíc ze všeho šokoval pohled Laurel. Zírala na mě, jako bych byl zuřivá bestie. Bylo za tím mnohem víc než urážka, že si někdo troufl přerušit jejich soukromý rozhovor. Stáhl jsem se zpátky, říkaje si, jestli jí snad nevadí to, že jsem viděl její obnažené rameno. Ale zdálo se, že doteky lorda Goldena jí nejsou až tak na obtíž. Nu což, měl jsem na práci jiné věci a rozhodl jsem se, že se už do toho vměšovat nebudu.

Zamyslel jsem se nad skrovnou zásobou jídla, která nám zbývala. Většinu toho tvořila jablka a chléb. Pro tři to bylo tak akorát a pro čtyři to nestačilo. Chladnokrevně jsem se rozhodl, že náš zajatec se bez jídla může obejít. Nejspíš měl na cestu vlastní zásoby a zřejmě se dnes najedl lépe než my. Při myšlence na něj jsem si řekl, že bych ho mohl zkontrolovat. Seděl v nešikovné pozici, ruce spoutané za zády, a prohlížel si v zamyšlení svoji rozsápanou nohu. Pohlédl jsem na zranění, ale neprojevil žádný soucit. Stál jsem mlčky nad ním, dokud nepromluvil:

„Nemohl bych dostat vodu?"

„Otoč se," nařídil jsem mu a lhostejně se díval, jak zápolí sám se sebou, aby toho docílil. Rozvázal jsem mu zápěstí. Trochu vyjekl, když jsem odtrhl kožený řemen přischlý k chuchvalcům krve na zápěstích. „Můžeš si vzít vodu tam, kde pijí koně."

Zvolna kývl. Dobře jsem věděl, jak ošklivě ho nyní bolí ramena. I mně v něm stále cukalo bolestí od toho, jak jsem v pádu narazil na větev stromu. Jeho odřená tvář, rovněž následek našeho pádu, mezitím ztmavla a udělaly se na ní strupy. Jedno své modré oko měl zbarvené krví. Díky zraněním vypadal jaksi mladší. Zahleděl se na zápěstí, které mu pochroumal vlk. Podle posazení jeho čelistí jsem poznal, že se rány bojí byť jen dotknout. Pomalu ke mně zvedl oči a pak se zahleděl mimo mne.

„Kde je tvůj vlk?" zeptal se mě.

Málem jsem mu hřbetem ruky vrazil. Při mém naznačeném gestu sebou trhl. „Ty tady žádné otázky nekladeš," řekl jsem mu ledovým hlasem. „Ty je budeš zodpovídat. Kam mají s princem namířeno?"

Zpříma na mě pohlédl a já si vzápětí vynadal za svou neohrabanost. Možná že princovu totožnost ani neznal. Nu což, bylo už příliš pozdě na to, abych ta slova odvolal. Beztak ho asi budu muset zabít. Rozpoznal jsem v té myšlence Chadea a odvrhl ji stranou. „S tím hochem, který jede s kočkou," objasnil jsem mu to. „Kam s ním jedou?"

Suše polkl. „Já nevím," zalhal vzdorovitě.

Nejradši bych z něho pravdu vymámil skrčením. Ohrožoval mě až v příliš mnoha ohledech. Prudce jsem vstal, ještě než mě přemohl hněv. „Ale víš. Dám ti teď trochu

času, abych si promyslel všechny způsoby, jak tě přimět k řeči. Pak se vrátím." Poodešel jsem pár kroků, pak jsem si nasadil úsměv a otočil se: „A jestli si myslíš, že je to vhodná doba, abys práskl do bot... pak stačí dva tři kroky směrem ven a hned se přestaneš divit, kde že je můj vlk."

Do našeho úkrytu pojednou vnikl bílý zášleh světla. Koně zařehtali a jen několik okamžiků nato otřásl zemí hrom. Zamžikal jsem, na chvíli oslepen, a potom se za vchodem naší jeskyně spustila dešťová clona, jako kdyby tam někdo vylil vědro. Venku se prudce setmělo. Závan větru zanesl vodu do ústí jeskyně a pak zase odplul. Teplo dne bylo rázem to tam.

Vzal jsem jídlo a zanesl je lordu Goldenovi a Laurel. Zdála se být poněkud mimo. On mezitím přitáhl jedno z našich sedel a houni, aby jí udělal opěrku na záda. Levou rukou si odhrnula z tváře chomáč vlasů. Právají spočívala v klíně. Ztratila více krve, než jsem si myslel; krev jí ve stružkách kanula až ke sraženině mezi prsty a k nehtům. Lord Golden ode mě převzal chléb a jablka pro ně oba.

Pohlédl jsem směrem k ústí jeskyně, kde se řinula voda, a zavrtěl hlavou. „Tahle bouře smyje všechny stopy. Dobré na tom je, že vesničané si možná jen vyzvednou své mrtvé a zamíří domů. Špatné na tom je, že ztratíme i princovu stopu. Naši jedinou nadějí, jak teď prince najít, je přimět našeho zajatce k řeči. Až se vrátím, dám se do toho." Rozepnul jsem si opasek s mečem a podával jim ho. Když se po něm nikdo z nich nenatáhl, vytáhl jsem meč z pochvy a položil ho na zem vedle nich. Ztišil jsem hlas:

„Mohl by se vám hodit. Pokud k něčemu dojde, neváhejte. Zabijte ho. Jestli se odsud dostane a podaří se mu varovat jeho přátele, nebudeme mít už žádnou šanci, že prince zachráníme. Teď jsem mu dal chvilku na rozmyšlenou. Pak z něho pravdu dostanu. Mezitím sejdu ven trochu poohlédnout po dříví na podpal, dokud je ještě nějaké suché. A podívám se, jestli někdo nejde po naší stopě."

Laurel zvedla zdravou ruku a zakryla si ústa. Vypadalo to, že se jí náhle udělalo zle. Lord Golden zabloudil očima k zajatci a pak se střetl s mým zrakem. V očích měl starost, ale dozajista věděl, že teď musím najít Nighteyese. „Vezmi si můj plášť," navrhl mi.

„Jen by promokl jako všechno na mně. Až se vrátím, převléknu se do suchého."

Neřekl mi, abych dával pozor, ale přečetl jsem to v jeho očích. Přikývl jsem, obrnil se a vyšel ven do prudkého lijáku. Byl přesně tak studený a nepříjemný, jak jsem čekal. Stál jsem tam, oči přimhouřené a nahrbený v ramenou, a snažil se prohlédnout skrz šedou vodní clonu. Pak jsem se nadechl a rezolutně pozměnil svá očekávání. Jak mi kdysi ukázal Black Rolf, většina nepohodlí se zakládá na lidských očekáváních. Jako člověk jsem očekával, že budu v teple a pohodlí, když budu chtít. Zvířata žádné takové naděje nechovají. No tak prostě pršelo. Moje vlčí část to dokázala akceptovat. Déšť znamenal zimu a mokro. Jakmile jsem to vzal na vědomí a přestal ty stavy porovnávat s tím, co jsem si přál, podmínky byly mnohem snesitelnější. Vyrazil jsem.

Déšť proměnil cestu vedoucí k jeskyni v mléčný potok. Když jsem scházel dolů, terén byl zrádný. Ačkoliv jsem věděl, že tudy vedou naše stopy, měl jsem problémy je vidět. Dovolil jsem si doufat, že déšť, tma a nedostatek stop pošlou naše pronásle-

dovatele zpět domů. Někteří se již nepochybně obrátili na zpáteční cestu, aby doručili zprávu o jejich smrti. Nebylo to příliš troufalé, pojmout vskrytu duše naději, že to udělali všichni, odvážejíce s sebou těla?

Na úpatí kopce jsem se zarazil. Opatrně jsem zapátral kolem. *Kde jsi?*

Nezazněla *žádná* odpověď. Oblohu v dáli proťal blesk a pár okamžiků nato zaduněl hrom. Kolem to zahučelo, jak déšť

znovu zesílil. Vybavil jsem si vlka, jak jsem ho naposledy viděl, zbitého, unaveného a starého. Odhodil jsem veškerou ostražitost stranou a zavyl strachy k nebesům. *Nighteyesi!*

Buď v klidu. Už jdu. Byl mnou znechucený, jako bych byl kňučící štěně. Stáhl jsem se zpátky do sebe, ale přesto jsem si vydechl úlevou. Pokud může být tak podrážděný, pak na tom jistě není tak zle, jak jsem se obával.

Díval jsem se po dřevě a pod jedním dlouho spadeným stromem jsem našel skoro suché haluze. Nabíral jsem hrstmi dřeň z práchnivějícího kmene a lámal větve na přijatelnou délku. Stáhl jsem si košili a zabalil do ní troud a dříví v naději, že je uchovám jakžtakž suché. Když jsem se vlekl zpátky do kopce směrem k jeskyni, déšť ustal stejně náhle, jako začal. Večerem se neslo pleskání kapek z větví stromů a zurčení vody snažící se prosáknout do země. Kdesi nedaleko nějaký noční pták zkusmo zapěl dva tóny.

„To jsem já," řekl jsem tiše, když jsem se blížil k převislému kameni. Myblack tiše zafrkala v odpověď. Ostatní vevnitř jsem sotva viděl, ale po pár okamžicích si mé oči zvykly. Lord Golden mi již připravil krabičku s pazourkem. Měl jsem štěstí a po pár okamžicích jsem v zadní části jeskyně rozdělal malý ohýnek. Kouř se plazil podél kamenného stropu, až nalezl cestu ven. Ustoupil jsem stranou, abych se přesvědčil, že ze svahu dole není příliš viditelný. Spokojen jsem se vrátil a přiložil na oheň, aby se pořádně rozhořel.

Laurel se posadila a pak se přisunula blíže k přívětivému světlu ohně. Vypadala trochu lépe, ale ve tváři její stále zračila bolest. Díval jsem se, jak se pokradmu dívá po lučištníkovi. V očích měla výtku, ale i nemístný soucit. Doufal jsem, že se nebude snažit zasahovat mi do práce.

Lord Golden se již prohraboval ve svém ranci. Po chvíli vytáhl jednu z mých modrých služebnických košil a podal mi ji. „Díky," zamumlal jsem. Můj zajatec seděl na pokraji světla a tmy, nahrbený v ramenou. Všiml jsem si úhledné bandáže na jeho noze a zápěstí a poznal jsem šaškovy uzly. Nu což, neřekl jsem mu, ať toho muže nechá na pokoji; měl jsem vědět, že se o něho postará. Shodil jsem svoji nasáklou košili na zem. Když jsem si natřepával suchou košili, Laurel ze stínu tiše poznamenala:

„To je panečku jizva."

„Která?" zeptal jsem se bezděčně.

„Ta uprostřed tvých zad," odvětila stejně tiše.

„Och. Tam ta." Snažil jsem se, aby můj hlas zněl ležérně. „Byl to šíp, který nešel ven spolu s násadou."

„Proto ses předtím tak strachoval. Díky." A usmála se na mě.

Byla to z její strany skoro omluva. Nenapadla mě žádná odpověď. Její slova a

mírný úsměv mi dodaly na sebevědomí. Pak jsem si uvědomil, že na krku mám obnažený Jinnin náhrdelník. Ach. Rychle jsem si oblékl suchou košili. Potom jsem si vzal kamaše, které mi podal lord Golden, a stoupl si do stínu za koně, abych se převlékl. Kapání vody po zadní stěně jeskyně mezitím přešlo do vytrvalého zurčení a po zemi za koně a ven z ústí jeskyně vytékal malinký pramínek. Alespoň budou mít dnes v noci trávu, když už ne pastvu, pomyslel jsem si. Nabral jsem vodu do dlaní a ochutnal. Byla zemitá, ale ne hnusná.

Když jsem přišel zpátky k ohni, lord Golden mi s vážným výrazem podal skývu chleba a jablko. Ani jsem netušil, jaký mám hlad, dokud jsem nevzal do úst první sousto. Ani to všechno by mě nebylo zasytilo, ale já snědl jen jablko a půlku krajíce. Při posledním soustu jsem však bohužel zjistil, že jsem stejně hladový jako na začátku. Ignoroval jsem to, stejně jako jsem předtím ignoroval déšť. Byl to další lidský předpoklad, že člověk má právo plnit si žaludek v pravidelných intervalech. Byla to utěšující myšlenka, ale k přežití nebyla nezbytně nutná. Několikrát jsem si ji zopakoval. Vzhlédl jsem od plamenů a zjistil, že mě lord Golden pozoruje. Laurel si přes sebe přetáhla pokrývku a zadřímla. Tiše jsem se zeptal: „Řekl ti něco, když jsi ho obvazoval?"

Lord Golden se zamyslel. Potom zpod té fasády prorazil úsměv. „Třeba ouvej?" prohodil šašek.

Zazubil jsem se v odpověď, ale pak se přinutil stanout tváří v tvář situaci. Navzdory zavřeným Laureliným očím jsem ztišil hlas tak, aby dolehl jen k šaškovým uším. „Musím se dozvědět všechno o jejich plánech. Jsou organizovaní a jsou nelítostní. Je za tím víc než jen lidé nadaní Moudrostí pomáhající chlapci na útěku. Musím ho přimět, aby nám řekl, kam odvezli prince."

Úsměv z šaškovy tváře zmizel, ale povýšenost lorda Goldena ho tentokrát nenahradila. „Jakže?" zeptal se s hrůzou v hlase.

„Jakkoli budu muset," odvětil jsem chladně. Pocítil jsem vůči němu rozmrzelý hněv, poněvadž byl odhodlán ztížit mi to. Šlo tady přece o blaho našeho prince. A ne o jeho skrupule, ne o život toho chlapce ze Staré krve, který seděl u zdi jeskyně. Nehrály v tom roli ani moje vlastní city. Dělal jsem to pro Chadea, pro svoji královnu, pro farseerovskou dynastii, pro prince samotného. K takovým drobným špinavým úkolům jsem byl přece vyškolen; byla to všechno součást „tiché práce" spadající do výcviku úkladného vraha. Sevřely se mi vnitřnosti. Odtáhl jsem oči před šaškovým úzkostlivým pohledem a vstal. Jen do toho, ať už to máš z krku. Přiměj ho mluvit. Pak ho zabij. Netroufal jsem si pustit ho na svobodu a určitě jsme se nemohli zdržovat tím, že bychom ho brali s sebou. Nebylo by to poprvé, co bych pro Farseery zabíjel. Nikdy předtím jsem ze svých oběti nemusel napřed vytloukat informace, ale věděl jsem jak na to. Ty lekce jsem obdržel v Regálově žaláři přímo z první ruky. Jen jsem si přál, aby mi okolnosti dopřály jinou volbu.

Odvrátil jsem se od světla a zamířil do tmy, kde čekal ten mladý muž. Seděl na zemi, opřený zády o stěnu jeskyně. Nějakou dobu jsem nad ním jen stál a hleděl na něho. Doufal jsem, že jeho hrůza z tohoto setkání je stejně velká jako moje. Když to nakonec nevydržel a vzhlédl ke mně, zavrčel jsem: „Kam s ním mají namířeno?"

„Já nevím," řekl, ale ta slova postrádala sílu.

Tvrdě jsem ho nakopl, špičkou boty pod žebra. Vyměřil jsem si to tak, abych mu vyrazil dech z plic, aniž bych mu však způsobil trvalou újmu. Na to ještě nebyl čas. On vyjekl a zkroutil se v pase dopředu. Ještě než se vzpamatoval, popadl jsem ho za košili a s trhnutím postavil na nohy. Měl jsem výškovou výhodu, a tak jsem zaťal zuby a povytáhl si ho na špičky. On se mi rukama zachytil za zápěstí a chabě škubl. Ještě pořád lapal po dechu.

„Kam?" zeptal jsem se zpříma. Venku se náhle opět spustil déšť, doléhající k nám jako syčivý hukot.

„Oni... neří... kali," zasípěl a Eda mě silou své milosti nutil toužit, abych tomu uvěřil. Netroufal jsem si. Tvrdě jsem jím mrštil zády o zeď jeskyně, až mu hlava odskočila. Při tom nárazu mi zatrnulo v pohmožděném rameni. Uviděl jsem, jak skousl rty před vlastní bolestí. Za sebou jsem uslyšel tlumený zvuk ze strany Laurel, ale neotočil jsem se.

„Můžeš mi to říci teď nebo mi to můžeš říci později," varoval jsem ho, zatímco jsem ho tlačil výhružně ke zdi. Moje počínání se mi příčilo, ale jeho stupidní odpor jaksi živil můj vztek vůči němu. Napojil jsem se na ten vztek, abych v sobě sebral vůli potřebnou k pokračování. Nejrychlejší je to zároveň nejlaskavější; nejdrsnější je to ve skutečnosti nejmilosrdnější. Čím dříve promluví, tím dříve to bude za námi. To on si zvolil cestu, která ho přivedla sem. Byl to zrádce spolčený s těmi, kteří Kettricken odlákali syna. Dědic trůnu Šesti vévodství mohl být tou dobou ve smrtelném nebezpečí a to, co tady ten muž věděl, by ho mohlo zachránit. Ať už bych mu teď udělal cokoli, přivodil si to sám.

Otřáslo jím něco jako chlapecký vzlyk. Zadržel dech. „Prosím," řekl tiše.

Zatvrdil jsem se a rozmáchl se pěstí.

Ale slíbil jsi to. Už nikdy více. Už žádné další zabíjení, jež není pro maso a zatvrzuje srdce. Nighteyes byl zděšen.

Drž se od toho stranou, bratře. Já to musím udělat.

Ne. Nedělej to. Už jdu za tebou. Už běžím, jak mi to jen jde. Počkej na mě, bratře, prosím. Počkej.

Odtrhl jsem se od vlkových myšlenek. Je čas s tím skoncovat. Zlom ho. Jenže ten tvrdohlavý zrádce vypadal hodně jako chlapec, který zoufale bojuje, aby uchránil své tajemství. Na tvářích mu zůstávaly čisté proužky po kanoucích slzách. Vlkovy myšlenky mě zbavily odhodlání. Přistihl jsem se, jak ho stavím zpátky na nohy. Nikdy jsem v takových věcech neměl zalíbení. Někteří muži, jak jsem dobře věděl, se přímo vyžívali v tom, že jiného zlomili na duchu, ale mučení, které jsem zažil v Regálově žaláři, mě již navždy uzamklo do role oběti. Cokoli udělám tady tomu mladíkovi, pocítím taky, ba co hůř, budu vidět sám sebe jeho očima a stanu se pro něj tím, čím se pro mě stal Bolt. Pohlédl jsem stranou, ještě než spatřil slabost v mých očích, ale k ničemu mi to nebylo, protože šašek stál jenom na délku paže ode mě a v jeho pohledu byla všechna hrůza, kterou jsem se sám snažil potlačit. Při pohledu na ten soucit smíšený s hrůzou mi zatrnulo. On viděl. On viděl, navzdory všem těm rokům, toho zmláceného chlapce, který se ve mně pořád choulil a vždycky choulit bude. Tam kdesi jsem byl navždy přihrbený, tam kdesi jsem byl nekonečně zkrušený tím, co mi udělali. Bylo pro mě nesnesitelné, že to někdo jiný ví. Byť i

můj přítel šašek. A možná právě proto, že to byl on.

„Nepleť se do toho," řekl jsem mu drsným hlasem, o kterém jsem vůbec nevěděl, že ho mám. „Běž se postarat o lovčí."

Jako bych ho v tu chvíli praštil. Otevřel ústa, ale nevyšla z nich ani hláska. Já sám jsem své čelisti zaťal. Zatvrdil jsem se jako led. Zaťatými pěstmi jsem pomalu utahoval zajatci límec. Namáhavě polykal, až mu dech sípěl v hrdle. Jeho roztěkané modré oči hleděly na mou jizvu a zlomený nos. Nebyla to tvář soucitného, civilizovaného muže. Zrádce, připomněl jsem si, když jsem na něj pohlédl. Zrazuješ svého prince, stejně jako Regal zradil Verityho. Jak často jsem si v duchu představoval, co bych Regalovi udělal, kdybych někdy dostal příležitost k pomstě? Tenhle hoch si to zasloužil stejnou měrou. Kdybych mu jeho tajemství ponechal, přivodil by konec farseerovské linie. Pomalu jsem oddychoval, hleděl na něj a pouštěl si ty myšlenky do popředí mysli. Cítil jsem, jak mění výraz mých úst a očí. Mé odhodlání zesílilo. Je čas skoncovat s tím, ať tím nebo oním způsobem. „Poslední šance," varoval jsem ho drsně a přitom vytáhl svůj nůž. Pozoroval jsem své ruce, jako by patřily někomu jinému. Přiložil jsem mu špičku obnažené čepele těsně pod levé oko. Nechal jsem ji, ať se mu zařízne do kůže. Zavřel pevně oko, ale oba jsme věděli, že tohle ho neochrání. „Kam?"

„Zastavte ho," zaprosila roztřeseným hlasem Laurel. „Prosím, lorde Goldene, ať přestane." Při jejích slovech jsem ucítil, jak se muž v mém sevření začal chvět. Jak to pro něj muselo být strašné, když se i mí společníci děsili toho, co udělám.

Na tváři se mi objevil úsměv, který vzápětí ztuhl v nehybné grimase.

„Tome Badgerlocku!" oslovil mě pánovitě lord Golden. Ani jsem se při jeho slovech neotočil. Vtáhl mě do toho úplně stejně jako Chade a Kettricken. Teď už to bylo všechno nevyhnutelné. Jen ať se dívá a vidí, kam ta cesta povede. Pokud se mu to nelíbí, může přece odvrátit oči. Já nemohl. Já to budu muset prožít.

Ne. Nemusíš. A já to odmítám. Já se s tímhle svázat nenechám. Já to nedovolím.

Vycítil jsem ho dřív, než jsem ho uviděl. Chvíli nato v dosahu slabého světla ohně vyvstala jeho silueta a pak můj vlk přiklusal dovnitř. Kapala z něho voda; špičky pesíků v jeho srsti směřovaly dolů. Udělal pár kroků směrem do jeskyně a pak se zastavil, aby se otřepal. Kontakt jeho mysli s mou jsem vnímal jako pevnou ruku na svém rameni. Přesměroval mé myšlenky na sebe, a na nás, odvrhnuv všechny ostatní obavy stranou. *Můj bratře. Changere. Jsem tak unavený. Jsem prochladlý a promoklý. Prosím. Potřebuji tvoji pomoc.* Popošel ještě blíž, potom se mi opřel o nohu a tiše se zeptal: *Žrádlo?* Tím fyzickým dotekem odvrhl temnotu, o níž jsem ani nevěděl, že ji v sobě mám, a naplnil mě svou vlčí přítomností.

Pustil jsem svého zajatce, který se ode mě odpotácel. Pokoušel se stát, ale podlomila se mu kolena a on usedl ztěžka na podlahu. Hlava mu přepadla dopředu a já měl dojem, že jsem uslyšel tlumený vzlyk. Teď pro mě nebyl důležitý. Odvrhl jsem toho FitzChivalryho stranou a stal se partnerem svého vlka.

Nadechl jsem se. Pocítil jsem malátnou úlevu nad tím, že vidím zase Nighteyese. Přimkl jsem se k jeho přítomnosti a ucítil, jak mě vyživuje. *Schoval jsem ti nějaký chleba.*

Lepší než nic. Přitiskl mi své třesoucí se tělo k noze a vedl mě zpátky k ohni a k

jeho přívětivému teplu. Trpělivě počkal, až mu najdu skrojek chleba. Sedl jsem si těsně vedle něj, nic se nestaraje o jeho mokrý kožich, a podával mu kousek po kousku chleba. Když dojedl, uhladil jsem mu rukou hřbet a setřel mu z něj vodu. Déšť mu nepronikl srstí, ale já mohl cítit jeho bolest a únavu. Přesto všechno mě náhle obestřela jeho nesmírná láska ke mně a já se stal znovu sám sebou.

Napadla mě konečně myšlenka, která stála za sdělení. *Jak se ti hojí ty škrábance?*

Pomalu.

Sklouzl jsem mu rukou na břicho. Měl ho postříkané blátem a rány byly znečištěné. Na dotek byl studený, ale oteklé škrábance byly dost horké. Podebíraly se. V sedlovém vaku jsem měl pořád hrníček s mastí od lorda Goldena. Přinesl jsem ho a Nighteyes mě k mému údivu nechal, abych mu mast nanesl na dlouhé, naběhlé šrámy. Med, jak jsem věděl, má hojivé účinky. Mohl by mu vysát horkost z ran. Vzhlédl jsem a pojednou si uvědomil, že je vedle mě šašek. Klekl si a položil vlkovi obě ruce na hlavu, jako kdyby mu žehnal. Zahleděl se Nighteyesovi hluboko do očí a řekl: „Tak se mi ulevilo, že tě zase vidím, starý příteli." Slyšel jsem, že nemá daleko k pláči. V jeho hlase byla znát ostražitost, když se mě zeptal: „Až mu to namažeš, mohl bych si trochu vzít na Laurelino rameno?"

„Samozřejmě," řekl jsem tiše. Nanesl jsem Nighteyesovi na břicho poslední ždibec a potom jsem podal kelímek šaškovi. Když se ke mně nakláněl, aby si ho vzal, potichu zašeptal: „Nikdy v životě jsem nebyl tak vyděšený. A nemohl jsem s tím nic dělat. Myslel jsem, že jedině on by tě mohl odvolat."

Když vstal, otřel se mi hřbetem ruky o tvář. Nevěděl jsem, jestli se tím snaží uklidnit sám sebe nebo mě. Na okamžik jsem pocítil mrzutost za něj i za sebe. Nebylo to skončeno, pouze odloženo.

Vtom se Nighteyes s povzdechem natáhl vedle mě. Položil mi hlavu na stehno a zahleděl se směrem k ústí jeskyně. *Ne. Je to skončeno. Já to zakazuji, Changere.*

Já musím najít prince. A on ví, kde je. Nemám jinou volbu.

Já jsem tvoje volba. Věř ve mne. Já ti prince vystopuji.

Pochybuji, že po té bouři zůstaly nějaké stopy, po nichž by se dalo jít.

Důvěřuj mi. Já ti ho najdu. Slibuji. Jen nedělej tamtu věc.

Nighteyesi, já ho nemohu nechat naživu. Ví příliš mnoho.

Tuhle myšlenku ignoroval, nebo tak to alespoň vypadalo. Místo toho mě vyzval: *Než ho zabiješ, pomysli na to, co mu bereš. Pamatuj, jaké to je, být živ.*

Ještě než jsem stačil odpovědět, uchvátil mě svými smysly a strhl mě do svého vlčího „nyní". FitzChivalry Farseer a všechny jeho obavy byli vypovězeni. Hleděli jsme do temné noci houstnoucí za vchodem do jeskyně. Liják oslabil všechny vůně z kopců a on mi je teď četl. Vytrvalý déšť se sykotem smáčel zemi a potlačoval všechny ostatní zvuky. Oheň vedle nás pohasínal. Okrajově jsem vnímal, jak se o něj šašek stará, přikládá kousky dřeva, aby ho udržel při životě, ale zároveň schraňuje zásoby na dlouhou noc, která nadcházela. Cítil jsem dým, koně, ostatní lidi...

Měl v úmyslu odvést mě od mého lidského bytí se všemi lidskými starostmi a navrátit mě do vlčího bytí. V tom uspěl lépe, než si naplánoval. Možná že Nighteyes byl znavenější, než vůbec tušil, či snad nás syčící déšť ukolébal, navodiv důvěrnou

blízkost mláďat, která si nestaví žádné hranice. Vplul jsem do něj, do jeho mysli a ducha a pak do jeho těla.

Pomalu jsem si uvědomoval tělo, v němž byl uzavřený. Už mu nezbývaly žádné rezervy. Únava, která ho naplňovala, všechno ostatní vytlačila. Scvrkával se, jako pohasínající oheň, přijímal potravu, ale přesto se pořád zmenšoval.

Život je rovnováha. A my máme tendenci na to zapomínat, když si bezstarostně kráčíme z jednoho dne do druhého. Jíme, pijeme a spíme a přitom předpokládáme, že na druhý den pokaždé vstaneme, že nám jídlo a odpočinek vždycky dodají sil. Očekáváme, že zranění se zhojí a že bolest časem poleví. I když čelíme zraněním, která se hojí pomaleji, a bolest přes den poleví, jenom aby se s příchodem noci s plnou silou vrátila, i když nás už ani spánek neobčerství, pořád čekáme, že zítra se vše jaksi uvede zpět do rovnováhy a že budeme pokračovat. A v jistém bodě se tato dokonalá rovnováha vychýlí a my navzdory všem svým sveřepým snahám začneme zvolna upadat, z těla, které se samo udržuje, do těla, které zuby nehty zápolí, aby se přidrželo toho, čím bývalo.

Hleděl jsem do tmy před našimi zraky. Pojednou jsem měl dojem, jako by každý z vlkových výdechů byl delší než jeho předchozí vdech. Jako loď jdoucí ke dnu se s každým dnem nořil hlouběji a hlouběji do smíření se s rutinní bolestí a sníženou vitalitou.

Teď ztěžka spal, na všechnu ostražitost zapomněl a jeho širokolebá hlava mi spočívala na klíně. Pokradmu jsem se nadechl a pak mu jemně položil ruku na čelo.

Jako chlapec jsem sloužil jako zdroj síly Veritymu. On mi položil ruku na rameno a svým Uměním ze mě čerpal sílu, kterou tak zoufale potřeboval v boji s rudými loděmi. Vžil jsem se v mysli zpátky do onoho dne na říčním břehu a do toho, co jsem tam tehdy vlkovi udělal. Za pomoci Moudrosti jsem ho kontaktoval, ale spravil jsem ho s využitím Umění. Už nějakou dobu jsem věděl, že tyto dvě magie se mohou prolínat. Dokonce jsem se obával, že mé praktikování Umění musí být vždy poskvrněno Moudrostí. Teď se můj strach změnil v naději, že budu moci tyto dvě magie společně využít pro dobro svého vlka. Neboť člověk nemusel skrze Umění sílu pouze brát; mohl ji i poskytnout.

Zavřel jsem oči a vyrovnal dech. Vlk měl bariéry spuštěné, já měl své farseerovské obavy z mysli vytlačené. Zajímal mě jen Nighteyes. Otevřel jsem se a silou vší vůle mu předal svoji vůli, svoji vitalitu, dny svého života. Bylo to jako dlouhý výdech, proud života, jenž opouštěl moje tělo a vsakoval se do jeho. Připadal jsem si obluzený, ale přesto jsem cítil, jak se uvnitř ustálil, jako hořící knot, jenž obdržel čerstvou zásobu oleje. Vyslal jsem do něj další výdech a přitom cítil, jak mě prostupuje únava. Nehrálo to roli. To, co jsem mu předal, ho ustálilo, avšak neuzdravilo; potřeboval ještě více mé síly. Já mohl jíst a spát a doplnit si energii později. Zrovna teď byla jeho nouze vyšší.

A potom jeho vědomí vzplálo jako vyskočivší plamen. *NE!* zakázal to a odtrhl své tělo od mého. Oddělil se ode mě a vztyčil své zdi, až mě takřka odřízl. Potom v mé mysli explodovaly jeho myšlenky. *Jestli se o to pokusíš ještě jednou, opustím tě. Úplně a navždycky. Nebudeš vidět moje tělo, nebudeš se dotýkat mých myšlenek a ani kolem sebe nezachytíš můj pach. Rozumíš mi?*

Připadal jsem si jako štěně, otřesený a odmrštěný. Prudkost, s jakou se ode mě oddělil, mě zanechala dezorientovaného. Svět se se mnou točil. „Proč?" zeptal jsem se roztřeseně.

Proč? Jako by žasl nad tím, že se vůbec mohu ptát.

V tom okamžiku jsem uslyšel kradmý krok vrznuvší na písku. Otočil jsem se a zahlédl zajatce, jak vystřelil z ústí jeskyně ven. Vyskočil jsem na nohy a pustil se za ním. Potmě a v dešti jsem se s ním srazil a pak jsme se kutáleli dolů po skalnatém svahu před jeskyní. Jak jsme padali, jednou vykřikl. Pak jsem ho chňapl a držel, až jsme se smykem zabrzdili v křoví a štěrku na úpatí svahu. Potlučení a otřesení jsme tam spolu leželi a oddychovali, zatímco kolem nás poskakovaly uvolněné kameny. Měl jsem pod tělem nůž, jehož jílec se mi zarýval do boku. Chytil jsem lučištníka pod krkem.

„Měl bych tě na místě zabít," zavrčel jsem na něj. Ve tmě nad námi jsem uslyšel hlasy, jak mě volali. „Buďte zticha," houkl jsem na ně a oni zmlkli. „Vstaň," přikázal jsem zajatci drsně.

„Nemohu." Hlas se mu chvěl.

„Vstaň!" obořil jsem se na něj. Vyštrachal jsem se na nohy, aniž jsem ho pustil, a pak jsem ho napůl vytáhl do stoje. „Hni sebou!" řekl jsem mu. „Nahoru, zpátky do jeskyně, dělej. Zkus ještě jednou utéci a já tě do krve zmlátím."

Uvěřil mi. Skutečnost byla taková, že jsem se předtím vysílil při práci s Nighteyesem. Sotva jsem s ním držel tempo, když jsme lezli zpátky do kluzkého svahu. Jak jsme se škrábali a podkluzovali, bolest hlavy navozená Uměním mi vykreslovala na víčka zářivé blesky. Než jsme došli zpátky do jeskyně, byli jsme oba dokonale vyválení v blátě. Jakmile jsme byli uvnitř, ignoroval jsem úzkostlivý výraz lorda Goldena a Laureliny otázky, pevně jsem zajatci svázal zápěstí za zády a spoutal mu k sobě i kotníky. Zacházel jsem s ním tvrdě, bolest třeštící uvnitř lebky mě k tomu jen a jen ponoukala. Cítil jsem, jak mě Laurel a šašek sledují. To mi nahánělo zlost a zároveň jsem se styděl za to, co dělám. „Pěkně se vyspi," sykl jsem na něj, když jsem skončil. Odstoupil jsem od něj a vytáhl z pochvy nůž. Uslyšel jsem, jak Laurel vyjekla a vězeň náhle vzlykl. Já však přešel jen ke stružce vody, abych si umyl bláto z jílce a z pochvy. Opláchl jsem si bláto z rukou a pak si studenou vodou omyl tvář. Při tom zápase jsem si dost zkřivil záda. Nighteyes z hloubi hrdla zakňučel, znepokojen mou bolestí. Zaťal jsem zuby a pokusil se ten vjem od něj oddělit. Když jsem vstal, zajatec promluvil: „Jsi zrádce svých vlastních lidí." Strach ze smrti dodal chlapci falešnou odvahu. Metal po mně svá slova, ale já se na něho ani nepodíval. Jeho vyčítavý hlas nabyl na pronikavosti: „Kolik ti zaplatili, abys nás zradil? Jaká odměna na tebe a tvého vlka čeká, když přivedeš prince zpátky? Mají nějaké rukojmí? Matku? Tvoji sestru? Nepřisahali ti, že když to uděláš, nechají tebe a tvou rodinu naživu? Oni lžou, pochop to. Oni vždycky lžou." Jeho roztřesený hlas neustále sílil: „Stará krev loví Starou krev, a kvůli čemu? Aby Farseerové mohli popřít, že v jejich žilách koluje krev prince Piebalda? Nebo pracuješ pro ty, kteří královnu a jejího syna nenávidí? Přivedeš ho zpátky, aby mohl být pošpiněn jako Stará krev a aby Farseery svrhli ti, kteří si myslí, že umějí vládnout lépe než oni?"

Měl jsem se soustředit na to, co říkal o Farseerech. Místo toho jsem jen slyšel,

jak odsuzuje to, čím jsem byl já. Mluvil s jistotou. Věděl. Pokusil jsem se jeho slova odbýt: „Tvá divoká obvinění nic neznamenají. Jsem Farseerům zapřísahán věrností. Sloužím své královně," odvětil jsem, třebaže jsem věděl, jak je ode mě hloupé nechat se vtáhnout do hovoru s ním. „Jsem odhodlán prince zachránit bez ohledu na to, kdo ho zadržuje nebo čím pro mě jsou -"

„Zachránit? Ha! Tím myslíš vrátit do otroctví." Lučištník přesunul svůj pohled k Laurel, jako kdyby se ji snažil přesvědčit. „Chlapec s kočkou má s námi namířeno do bezpečí, nějako zajatec, ale jako někdo, kdo se vrací domů ke svým vlastním. Lepší svobodný Piebald než princ v kleci. Takže ty ho zrazuješ dvojnásob, poněvadž je to Farseer, jemuž jsi zapřísahán věrností, a věrný spřízněnec ze Staré krve stejně jako ty. Přitáhneš ho zpátky, aby byl oběšen, rozčtvrcen a spálen, jako se to stalo už tolika z nás? Jako zabili mého bratra jen předminulou noc?" Hlas měl pojednou přidušený. „Arnovi bylo teprve sedmnáct. Sám tu magii ani v krvi neměl. Ale byl se Starou krví spřízněný a rozhodl se zůstat s námi, dokonce pro nás obětovat svůj život. Prohlásil se za Piebalda a jel s námi. Protože věděl, že je jedním z nás, i když k naší magii vlohy neměl." Pohlédl zpátky na mě. „Ale ty tu stojíš, sám ze Staré krve jako já, ty a spřízněný vlk po tvém boku a jste odhodláni uštvat nás k smrti. Lži si, jak chceš, protože tím jen zahanbuješ sám sebe. Nebo si myslíš, že necítím, jak s ním mluvíš?"

Zíral jsem na něj. Má třeštící hlava si pracně dávala dohromady, co mi to právě udělal. Tím, že mě prozradil před Laurel, mě nejenom ohrozil, ale znovu mi tím uzavřel Buckkeep. Teď už jsem se tam vrátit nemohl; alespoň ne s Laurel, která věděla, kdo jsem. Hrůza jí vmžiku vzala všechnu barvu z tváře. Vypadala, jako kdyby se jí udělalo na zvracení. Když jsem na ni pohlédl, postřehl jsem změnu v jejích očích, jak si na mne předělávala názor. Šaškova tvář byla velmi nehybná. Jako by se snažil skrýt tolik emocí, že mu v tváři nezůstal vůbec žádný výraz. Došlo mu již, co teď musím udělat? Bylo to jako šířící se jed. Věděli, že jsem nadán Moudrostí. Teď už to nebyl jen lučištník, koho jsem musel zabít, ale i Laurel. Pokud to neudělám, budu už navždy zranitelný.

Ale kdybych to udělal, zničil bych tím všechno, co bylo mezi šaškem a mnou. Vrah ve mně zákonitě dospěl k závěru, že musím zabít i jeho, aby se už na mě nikdy nepodíval těma očima, které by věděly o těch smrtích.

A pak bys mohl zabít mě a potom bys mohl zabít sebe a nikdo by se nikdy nedozvěděl o tom, co jsme kdy mezi sebou měli. Zůstalo by to naším ostudným tajemstvím, jež bychom si s sebou vzali do hrobu. Raději nás pobij, než bys někomu přiznal, kdo jsme.

Ta myšlenka, stejně neomylně jako ukazující prst, mě nabodla přesně v místě té strašné rozpolcenosti, která mě soužila od doby, co jsme dopadli lučištníka... ne, už od doby, co jsem si poprvé uvědomil, že kvůli své přísaze Farseerům se musím postavit proti Staré krvi a proti princovým přáním v zájmu jeho samotného.

„Jsi nadaný Moudrostí?" optala se mě zvolna Laurel. Hlas měla tichý, ale její otázka mi přesto zazvonila v uších.

Ostatní na mě pořád hleděli. Hmátl jsem po lži, ale nedokázal jsem ji vyslovit. Říci ji by znamenalo zapřít vlka. Staré krvi jsem se již odcizil, ale byla tu pořád ona

spřízněnost, jež zacházela hlouběji než emoce či naučená věrnost. Možná jsem nežil jako Stará krev, ale nebezpečí, která visela nad jejich hlavami, ohrožovala i mě.

Ale byl jsem zapřísahán věrností Farseerům a i to byla moje pokrevní linie.

Co mám dělat?

To, co je správné. Buď tím, čím jsi, Farseerem i Starou krví zároveň. I když nás to zabije, bude to snazší než ta nekonečná zapírání. Raději bych zemřel věrný nám dvěma.

Bylo to, jako by vytáhl mou duši z bažin.

Bolest hlavy po Umění prudce polevila, jako by mě to, že jsem dospěl k vlastnímu rozhodnutí, od něčeho osvobodilo. Nalezl jsem řeč: „Jsem nadaný Moudrostí," přiznal jsem tiše a věcně. „A jsem zapřísahán věrností farseerovské dynastii. Sloužím své královně. A svému princi, ačkoli on si toho možná není vědom. Udělám vše, co budu muset, abych do-

stál své přísaze věrnosti vůči nim." Pohlédl jsem na chlapce vlčíma očima a řekl to, co jsme oba věděli: „Stará krev ho neodvedla z nějaké věrnosti či lásky k němu. Nesnaží se ho ‚osvobodit´. Odvedli ho proto, aby na něj vnesli nárok. Pak ho využijí. Budou při tom stejně nelítostní, jako byli, když ho odvedli. Já však nedovolím, aby ho to potkalo. Bez ohledu na to, co budu muset udělat, abych se postaral, že toho bude uchráněn, já to udělám. Zjistím, kam ho odvedli, a odvedu ho domů. Bez ohledu na to, co mě to může stát."

Viděl jsem, jak lučištník zbledl. „Já jsem Piebald," prohlásil roztřeseně. „Víš, co to znamená? Znamená to, že se odmítám stydět za svou Starou krev. Že vystoupím sám za sebe a budu uplatňovat svoje právo na svou magii. A nezradím své vlastní. I kdyby to znamenalo, že stanu tváří v tvář smrti." Říkal ta slova proto, aby mi ukázal, že se jeho odhodlání vyrovná mému? Pak se ovšem mýlil. Očividně si má slova vyložil jako hrozbu. Další omyl... Bylo mi to úplně jedno. Neobtěžoval jsem se vyvést ho z omylu. Jedna noc strávená v područí strachu ho nezabije a možná by mohl být ráno připraven mi říci, kam odvedli prince. Pokud ne, já s mým vlkem ho najdeme.

„Sklapni," řekl jsem mu. „Vyspi se, dokud ještě můžeš." Pohlédl jsem na ostatní, kteří pozorně sledovali naši slovní výměnu. Laurel na mě zhnuseně a nevěřícně zírala. Stažené rysy v šaškově tváři ho dělaly starším. Ústa měl semknutá a nehybná, jeho mlčení znělo jako výtka. Odhodlaně jsem se vůči tomu zatvrdil. „Měli bychom se všichni vyspat, dokud můžeme."

A pojednou mě jako stoupající příliv zaplavila malátnost. Nighteyes přišel a sedl si vedle mě. Opřel se o mne a ta únava do morku kostí, kterou pociťoval, byla rázem i mou únavou. Sedl jsem si tak, jak jsem byl, zablácený a mokrý, na písčitou zem jeskyně. Byla mi zima, jenže byla noc, kdy se dá čekat, že bude zima. A můj bratr byl vedle mě a mezi sebou jsme měli teplo, které jsme sdíleli. Lehl jsem si, položil přes něj paži a dlouze vydechl. Chtěl jsem si jenom chvíli poležet, než vstanu a zaujmu jako první hlídku. Ale v tom okamžiku mě vlk stáhl dolů a obestřel mě svým spánkem.

2 Dutiful

V Chaky žila jedna stará žena, jež byla velmi šikovnou tkadlenou. To, co dokázala utkat za jediný den, ostatním trvalo týden, a vždy to byla ta nejjemnější práce. Ani jeden steh, který vyšel z jejích rukou, nebyl chybný a to vlákno, které si na své tapiserie předla, bylo tak silné, že ho nešlo překousnout zuby, ale muselo se přeříznout nožem. Žila sama a odloučeně, a třebaže peníze za odvedenou práce se k ní jenom hrnuly, žila prostě. Když pak podruhé chyběla na tržišti, jedna šlechtična, jež čekala na plášť, který ji tkadlena slíbila, se k ní rozjela, aby se přesvědčila, jestli sejí něco nestalo. Stařena tam byla, sedíc u svého stavu, hlavu skloněnou nad prací, avšak ruce měla nehybné a ani to s ní nehnulo, když žena zaklepala na zárubeň jejích dveří. A tak její sluha vešel dovnitř a poklepal jí na rameno, poněvadž jistě u práce zadřímla. Když to však udělal, stařena se překotila nazad, mrtvá jako kámen, a natáhla se mu u nohou. A z hrudi jí vyskočil pěkně tlustý pavouk, velký jako mužská pěst, a pelášil po stavu pryč. A za ním se táhlo silné pavučinové vlákno. Tak všichni poznali trik jejího tkalcovského umění. Její tělo rozčtvrtili a spálili a spolu s ní shořela i všechna práce, o níž se vědělo, že pochází z jejího stavu, její chalupa a samotný stav.

BADGERLOCKOVY „PŘÍBĚHY STARÉ KRVE"

Vzbudil jsem se již před úsvitem, s hrozným pocitem, že jsem na něco zapomněl. Nějakou dobu jsem potmě jen tiše ležel, dávaje si dohromady příčinu svého neklidu. Rozespale jsem se snažil vzpomenout si, co mě oslabilo. Nutil jsem svou mysl k činnosti mezi rozcupovanými závoji bolehlavu. Zvolna se mi vybavovala spletitá vlákna úděsného snu. Bylo to zkrušující; já tam byl kočka. Bylo to jako v té nejhorší bajce o Moudrosti, v níž je praktikant postupně opanováván svým zvířetem, až se jednoho dne probudí jako tvaroměnitel, odsouzený k tomu, aby na sebe vzal formu svého zvířete a stal se navždy kořistí těch jeho nejhorších pudů. V tom snu jsem byl kočkou, ale v lidském těle. A byla tam i nějaká žena, která s kočkou sdílela mé vědomí; byly tak dokonale prolnuté, že jsem nedokázal určit, kde jedna začíná a kde druhá končí. Jak zneklidňující. Ten sen mě polapil, zaťal do mě své paťáty a držel mě v područí. Ale nějaká moje část slyšela... co to? Šeptání? Tiché cinkání postroje, vrzání bot a podkov na písku?

Vztyčil jsem se do sedu a rozhlédl se potmě kolem sebe. Z ohně už zbývala jen temně rudá šmouha na zemi nedaleko mě. Nic jsem neviděl, ale už jsem si byl jist, že můj zajatec je pryč. Nějak se vykroutil z pout a teď vyrazil kupředu, aby varoval ostatní, že je sledujeme. Zatřepal jsem hlavou, abych si ji vyčistil. Nejspíš si vzal i toho mého zatraceného koně. Z našich koni byla Myblack jako jediná dost hloupá na to, aby se nechala ukrást bez jediného zvuku.

Našel jsem řeč: „Lorde Goldene! Vzbuďte se. Náš zajatec utekl."

Uslyšel jsem, jak se posadil na houni, necelou délku paže ode mě. Slyšel jsem, jak potmě šmátrá, a pak na ohni přistála hrstka klacíků. Nejdřív zrudly žárem a pak jimi proskočil skutečný plamínek. Zahořel jen krátce, ale to, co mi ukázal, mě stači-

lo vyvést z míry. Nejenomže chyběl zajatec, ale také Laurel a Whitecap.

„Vyrazila za ním," hádal jsem přihlouple.

„Odjeli společně," předložil mně šašek pravděpodobnější variantu. Když byl se mnou sám, úplně upustil od hlasového tónu a póz lorda Goldena. Seděl na houni v ubývající záři ohně, kolena skrčená pod bradou a ruce ovinuté kolem nohou, a do toho hořekoval: „Když jsi usnul, trvala na tom, že půjde na hlídku jako první. Slíbila mi, že mě vzbudí, jen co jí skončí služba. Kdybych si nedělal takové starosti s tvým chováním, možná bych byl viděl, jak je její nabídka podivná." Jeho raněný pohled byl bezmála vyčítavý. „Ona ho rozvázala a pak se záměrně a potichu vypařili. Tak potichu, že je neslyšel ani Nighteyes."

Jeho slova, když už ne tón hlasu, v sobě tajila otázku. „Není mu dobře," řekl jsem a spolkl jakékoli další vysvětlování. Nedržel mě snad vlk záměrně v hlubinách spánku, zatímco jim dával možnost k úniku? Ještě pořád tvrdě spal po mém boku, těžkým spánkem prosyceným vyčerpáním a malátností. „Proč by s ním měla odjet?"

Mlčení trvalo až příliš dlouho. Pak šašek bezděčně odtušil: „Možná si myslela, že ho zabiješ, a nechtěla, aby k tomu došlo."

„Já bych ho nezabil," odvětil jsem podrážděně.

„Vážně? No to je dobře, že aspoň jeden z nás je si tím jist. Protože abych byl upřímný, mně se myslí honily tytéž obavy." Zahleděl se na mě v šeru a pak s odzbrojující přímostí řekl: „Minulou noc jsi mě polekal, Fitzi. Ne, tys mě vyděsil. Až jsem pochyboval o tom, jestli tě vůbec znám."

Nechtěl jsem se o tom bavit. „Myslíš, že se mohl nějak osvobodit a pak přinutit Laurel, aby odjela s ním?"

Nějakou dobu byl zticha, pak přistoupil na změnu tématu: „To je možné, ale jen sotva. Laurel je... velmi vynalézavá. Našla by už nějaký způsob, jak způsobit hluk. Ani si neumím představit, proč by to on dělal." Zamračil se. „Nezdá se ti, že se jeden na druhého nějak divně dívali? Skoro jako by měli nějaké společné tajemství?"

Viděl snad něco, co já neviděl? Chvíli jsem se tomu snažil přijít na kloub, ale potom jsem to vzdal jako beznadějné. Neochotně jsem ze sebe shrnul pokrývku, chystaje se vstávat. Tiše jsem řekl, aby vlk mohl ještě chvíli spát: „Musíme vyrazit za nimi. Ihned." Mokré a zablácené oblečení z minulé noci bylo na mém těle lepkavé a ztuhlé. No co, aspoň se nemusím oblékat. Vstal jsem. Zapnul jsem si opasek s mečem o dírku blíže k místu, kde jsem si ho zapínal dřív. Pak jsem se zarazil, zíraje udiveně na pokrývku.

„Já jsem tě zakrýval," přiznal šašek tiše. A dodal: „Ať se Nighteyes vyspí, alespoň do rozbřesku. Budeme potřebovat trochu světla, abychom našli jejich stopu." Odmlčel se a potom se zeptal: „Říkáš, že bychom je měli sledovat, protože si myslíš... co vlastně? Že zamíří tam, kam jel princ? Myslíš, že by tam vzal s sebou Laurel?"

Hryzl jsem se do rozkolísaného rožku nehtu na palci. „Nevím, co si myslím," připustil jsem.

Nějakou dobu jsme oba ve tmě potichu přemítali. Nadechl jsem se a prohlásil: „Musíme vyrazit za princem. Od toho nás nesmí nic odvést. Měli bychom se vrátit tam, kde jsme včera jeho stopu opustili, a pokusit seji znovu najít, jestliže ovšem po

dešti vůbec na něco narazíme. To je jediná cesta, o níž s absolutní jistotou víme, že nás zavede k Dutifulovi. A pokud se nám to nepodaří, pak se vrátíme, abychom se pokusili najít Laurel a toho Piebalda. Snad tato stopa rovněž vede k princi."

„Ujednáno," odvětil tiše šašek.

Měl jsem náhle divný pocit viny, protože jsem zakusil úlevu. Nejen proto, že se mnou souhlasil, nejen proto, že Piebald se octl z mého dosahu, ale i proto, že Laurel a zajatec byli pryč a my mohli upustit od přetvářky a být jen sami sebou. „Chyběl jsi mi," řekl jsem tiše při vědomí, že už bude vědět, co tím míním.

„Ty mně taky." Jeho hlas zazněl z nového směru. Byl již na nohou a pohyboval se potmě tiše a ladně jako kočka. Při té myšlence se mi prudce vybavil můj sen. Zachytil jsem se jeho potrhaných vláken. „Myslím, že princi hrozí nebezpečí," připustil jsem.

„To ti došlo až teď?"

„Je to jiný druh nebezpečí, než jaký jsem čekal. Měl jsem v podezření Moudré, kteří ho odlákali od Kettricken a ode dvora, kteří si ho koupili kočkou, jež se stala jeho partnerkou, aby si ho mohli odvést a udělat z něj jednoho z nich. Ale minulou noc jsem měl sen a... byl to zlý sen, šašku. O princi vymístěném ze sebe sama, o kočce, která v jejich vztahu uplatňuje takový vliv, že on už si jen stěží vzpomíná, kým vlastně je."

„A to by se mohlo stát?"

„Kéž bych to jen věděl s jistotou. Celá ta věc je tak prapodivná. Byla to jeho kočka, a přesto nebyla. Je tam ještě nějaká žena, ale já ji nikdy neviděl. Když jsem byl princem,

miloval jsem ji. A tu kočku, miloval jsem rovněž tu kočku. Myslím, že i ta kočka milovala mě, ale to už bylo těžké říci. Ta žena byla jakoby... mezi námi."

„Když jsi byl princem." Bylo vidět, že se ještě ani nerozhodl, jak formulovat otázku.

Ústí jeskyně se nyní o krapítek prosvětlilo. Vlk spal pořád dál. Hledal jsem vhodné vysvětlení: „Občas, v noci... není to dočista Umění. Ani ne tak docela Moudrost. Myslím, že i co se týče magie, jsem bastardí kříženec dvou linií, šašku. Možná proto Umění občas tak bolí. Možná jsem se to nikdy nenaučil dělat správně. Možná že Galen měl po celou tu dobu pravdu, co se týče mě -"

„Když jsi byl princem," připomněl mi neodbytně.

„Ve snech se jím stávám. Občas si pamatuji, kdo skutečně jsem. Občas se jim prostě stanu a vím, kde je a co dělá. Sdílím jeho myšlenky, ale on si mě vědom není, ani k němu nemohu mluvit. Nebo možná mohu. Nikdy jsem to nezkoušel. Ve snech mě nikdy nenapadne, abych se o to pokoušel. Prostě se jím stanu a vezu se s ním."

Vydal drobný zvuk, jako by v zamyšlení vydechl. Rozednělo se způsobem, jaký je pro přelom těchto ročních období typický; tma přešla do perleťové šedi, vše v jediném okamžiku. A v ten moment jsem pocítil, že léto je pryč, že bouře ho minulou noc utopila a spláchla a že nám nezvratně nadcházejí podzimní dny. V ovzduší bylo cítit vůni listí, které brzy začne opadávat, a rostlin již pozbývajících zeleň, aby posléze klesly zpátky ke svým kořenům, ba i semen ve větru zoufale hledajících místo, kde by spočinula a vnořila se do půdy, než si je najdou zimní mrazy.

Odvrátil jsem se od vchodu do jeskyně a zjistil jsem, že šašek má již na sobě čistý oděv a provádí poslední úpravy na našich zavazadlech. „Je tu jen kousek chleba a jedno jablko," sdělil mi. „A nemyslím si, že by Nighteyes prahnul po jablkách."

Podal mi chleba určený pro vlka. Když mu denní světlo dopadlo na tvář, Nighteyes se pohnul. Zatímco vstával, dal si záležet na tom, aby si nic nemyslel. Opatrně se protáhl a pak se šel nachlemtat vody z tůňky v zadní části jeskyně. Když se vrátil zpátky, svezl se vedle mě a bral si chleba, který jsem mu lámal na kousky.

Takže. Jak dlouho jsou už pryč? zeptal jsem se ho.

Ty víš, že jsem je nechal jít. Proč se mě na to vůbec ptáš?

Nějakou dobu jsem mlčel. *Změnil jsem názor. Copak to necítíš? Rozhodl jsem se, že mu ani neublížím, nemluvě o tom, že bych ho zabil.*

Changere. Minulou noc jsi nás oba přenesl do těsné blízkosti velmi nebezpečného místa. Žádný z nás doopravdy nevěděl, co uděláš. Rozhodl jsem, že je raději nechám jit, než abych to zjišťoval. Rozhodl jsem se špatně?

Nevěděl jsem. A právě to mě na tom nejvíc děsilo - že jsem nevěděl. Nechtěl jsem po něm, aby mi pomohl vystopovat Laurel a lučištníka. Místo toho jsem se zeptal: *Myslíš, že ještě můžeme objevit princovu stopu?*

Slíbil jsem ti, že to udělám, nebo ne? Tak prostě udělejme to, co udělat musíme, a pak se vraťme domů.

Sklopil jsem hlavu na znamení souhlasu. Znělo to dobře.

Šašek zatím žongloval s jablkem v ruce. Jakmile Nighteyes dojedl, skončil s tím, sevřel jablko oběma rukama a prudce každou škubl na opačnou stranu. Jablko se hladce rozlomilo na dvě poloviny a on mi jednu hodil. Chytil jsem ji a zavrtěl na něj hlavou, usmívaje se přitom. „Pokaždé když si myslím, že už všechny tvoje triky znám -"

„Zjišťuješ, jak moc se mýlíš," dokončil větu za mě. Rychle snědl svoji půlku a schoval ohryzek pro Maltu. Já udělal

totéž s tím rozdílem, že ohryzek byl pro Myblack. Hladoví koně nebyli moc nadšení vyhlídkou na den, který měli před sebou. Než jsem je osedlal, trochu jsem jim uhladil jejich rozcuchanou srst a k Myblack připnul naše sedlové vaky. Pak jsme je vyvedli ven z jeskyně a dolů po štěrkovém svahu, který nyní pokrývala kluzká vrstva bláta. Vlk se ploužil za námi.

Jak se často po pořádné bouřce stává, nebe bylo azurově modré a jasné. Jak stoupající slunce prohřívalo mokrou zemi, z okolní krajiny stoupaly silné denní vůně. Do toho zpívali ptáci. Na ranním nebi nad našimi hlavami mířilo k jihu hejno divokých kačen. Na úpatí kopce jsme nasedli. *Udržíš s námi tempo?* zeptal jsem se ustaraně Nighteyese.

Měl bys doufat, že ano. Protože beze mě nemáte šanci, že prince vystopujete.

Po cestě, kudy jsme přijeli, vedl zpět jeden pár koňských stop. Hluboké otisky. Jeli ve dvou, jak to jen rychle Whitecap s takovým nákladem svedl. Kam měli namířeno a proč? Pak jsem pustil Laurel a Piebalda z mysli. Hledali jsme přece prince.

Otisky Whitecapových podkov se vrátily až do míst, kde jsme byli předešlého dne přepadeni. Cestou jsem si všiml, že Piebald si vyzvedl svůj luk. Pak zamířili zpátky k cestě. Stopy Whitecapa byly pořád hluboko vtlačené do vlhké půdy. Takže

odjeli společně.

Jejich stopy nebyly jedinými čerstvými stopami pod stromy. Po lijáku z minulé noci tudy projeli další dva koně. Jejich stopy překrývaly hluboké otisky naloženého Whitecapa. Při pohledu na to jsem se zamračil. Tohle nebyly stopy pronásledovatelů z vesnice. Ti se tak daleko nedostali; aspoň ne prozatím. Přimkl jsem se k naději, že smrt jejich přátel a hrozné počasí je otočily zpátky. Tyto čerstvé stopy vedly od severozápadu, potom se otáčely a mířily zpátky týmž směrem. Nějakou dobu jsem nad tím dumal, pak mi to rázem došlo: „No jasně. Ten lučištník neměl žádného koně. Piebaldové poslali někoho zpátky, aby muže na hlídce vyzvedl." Smutně jsem se usmál. „Alespoň teď máme jasnou stopu, po níž můžeme jít."

Ohlédl jsem se, ale šaškova tvář byla nehybná. Mé nadšení se mnou nesdílel.

„Co se děje?"

Chabě se usmál. „Právě jsem si představoval, jak by nám asi bylo, kdybys toho chlapce minulou noc zabil a vymlátil z něho cíl jejich cesty."

Nechtěl jsem tu myšlenku rozvádět. Neřekl jsem nic a soustředil se na stopy v půdě. Nighteyes a já jsme postupovali v čele a šašek nás následoval. Koně byli hladoví a zejména Myblack kvůli tomu byla podrážděná. Kdekoliv mohla, uškubávala si žlutě žilkované vrbové lístky a chomáče suché trávy a já byl příliš jat soucitem na to, abych ji korigoval. Kdybych tímto způsobem mohl ukojit svůj hlad i já, sám bych si byl narval plnou hrst lístků.

Jak jsme jeli dál, četl jsem ze stop, že jezdec měl hodně naspěch, když uháněl zpátky varovat svou skupinu, že jejich hlídka byla dopadena. Stopy teď sledovaly jasně viditelné trasy, nejsnazší cestu do kopce, nejprůjezdnější stezku přes lesní výběžek. Den byl stále mladý, když jsme pod rozlehlým dubovým hájem narazili na zbytky tábora.

„Museli tu zažít deštivou, divokou noc," vytušil šašek a já přikývl. V místě ohniště byly vidět zbytky zuhelnatělých polen uhašených lijákem, která už nikdo nezapálil. Svůj otisk na zemi zanechala tkaná pokrývka; ten, kdo na ní spal, pořádně promokl. V půdě se nacházela učiněná změť stop. Čekali tu na ně další Piebaldové? Odjíždějící stopy se navzájem překrývaly. Nemělo smysl marnit tu čas ve snaze rozlousknout to.

„Kdybychom včera, poté co jsme dopadli toho lučištníka, přidali do kroku, byli bychom je tu dostihli," řekl jsem lítostivě. „To jsem měl tušit. Umístili ho tam s vědomím, že o moc dále nepojedou. Neměl žádného koně. Teď už je mi to jasné. Zatraceně, šašku, my jsme včera měli prince na dosah."

„Potom ho zřejmě máme i dnes. Takhle je to lepší, Fitzi. Vždyť osud nám nahrává do rukou. Dnes jedeme bez zátěže a ještě k tomu můžeme doufat, že je zaskočíme."

Při bližším pohledu na stopy jsem se zamračil. „Nevidím žádný náznak toho, že by tudy jeli Laurel a lučištník. Takže nějaký muž byl vyslán nazpět, aby vyzvedl tu hlídku, a vrátil se sám se zprávou, že lučištník byl dopaden. Co si z toho vyvodí, to je těžké říci, ale rozhodně odjeli ve spěchu a bez lučištníka. Měli bychom předpokládat, že teď se budou mít hodně na pozoru."

Nadechl jsem se. „Až se pokusíme prince odvézt, budou s námi bojovat." Skousl

jsem si ret a dodal: „Nejlepší bude předpokládat, že princ se s námi pustí do boje také. A i kdyby ne, moc nám nepomůže. Minulou noc byl tak mimo..." Zavrtěl jsem hlavou a pustil svoje obavy z hlavy.

„Takže jaký je náš plán?"

„Překvapit je, půjde-li to, tvrdě udeřit, vzít si, co chceme, a rychle vypadnout. A ujíždět k Buckkeepu, jak nejrychleji to půjde, protože nebudeme v bezpečí, dokud tam nedorazíme."

Sledoval tu myšlenku dále, než jsem byl ochoten já. „Myblack je rychlá a silná. Může se stát, že až budeš mít prince, já s Maltou se za tebou opozdíme. Přesto se nezdržuj."

A já.

Šašek pohlédl na Nighteyese, jako by ho slyšel.

„Myslím, že tohle nedokážu," řekl jsem starostlivě.

Neboj se. Já ti ho ochráním.

Ucítil jsem, jak mi srdce hrůzou pokleslo. *A kdo ochrání tebe?* Tu starost jsem si silou vůle ponechal sám pro sebe. Nedopustím, aby k tomu došlo, slíbil jsem si. Žádného z nich neopustím. „Mám hlad," poznamenal šašek. Nebyla to stížnost, pouze konstatování, jenomže já si přál, aby to nebyl řekl. Některé věci je snazší ignorovat než vzít na vědomí.

Pokračovali jsme dál. Stopa v deštěm zmáčené zemi byla teď o hodně zřetelnější. Ztráty hodili za hlavu a jeli dál i bez lučištníka, stejně jako nechali jednoho ze svých zemřít, když prchali z oné vesnice. Takové chladnokrevné odhodlání mi jasně říkalo, jakou má pro ně princ cenu. Budou ochotni jít do boje na smrt. Mohli by prince i zabít, než aby nám dovolili odvézt si ho. Fakt, že jsme o jejich motivech věděli tak málo, mě nutil, abych byl totálně nelítostný. Upustil jsem od myšlenky, že se s nimi napřed pokusím domluvit. Tušil jsem, že jejich odpovědí by byl tentýž pozdrav, který pro nás včera měl jejich lučištník.

Toužebně jsem vzpomínal na doby, kdy bych byl vyslal Nighteyese napřed, aby nám cestu prozkoumal. Ale když byla stopa teď tak zřetelná, supící vlk nás spíše zdržoval. Poznal jsem okamžik, kdy si to uvědomil, poněvadž se prudce posadil vedle cesty. Zatáhl jsem Myblack za otěže a šašek zastavil rovněž.

Bratře?

Jeďte dál beze mne. Tento lov je jen pro rychlé a bystré.

Takže po mně chceš, abych jel bez svých očí a bez svého nosu?

A taky bez mozku, ó běda. Jeď si svou cestou, bratříčku, a nech si své lichotky pro někoho, kdo jim uvěří. Třeba pro kočku. Vstal na všechny čtyři a po pár krocích, navzdory své únavě, zdánlivě nenuceným způsobem splynul s okolním křovím. Šašek se na mě tázavě zahleděl.

„Pojedeme bez něj," řekl jsem tiše. Uhnul jsem před jeho znepokojeným pohledem stranou. Pobídl jsem Myblack do kroku a jeli jsme dál, teď však o něco rychleji. Jak jsme koně hnali kupředu, stopy před námi byly stále čerstvější. U jednoho potoka jsme zastavili, abychom koně nechali napít a abychom si doplnili měchy vodou. Rostly tam pozdní ostružiny, kyselé a tvrdé, takové, které se zbarvují jen ve stínu, bez přímého slunečního světla, které by jim dodalo na sladkosti. Přesto jsme

jich snědli plné hrsti, protože jsme byli rádi, že máme co žvýkat a polykat. Neochotně jsme zanechali zbytek plodů na keřích a nasedli jsme, jen co naše zvířata alespoň mírně uhasila žízeň. Jeli jsme dál.

„Počítám, že je jich šest," poznamenal šašek za jízdy.

Přikývl jsem. „Minimálně. Tam u vody byly i kočičí stopy. Dvě odlišné velikosti."

„Víme, že jeden z nich jede na válečném koni. Neměli bychom počítat nejméně s jedním statným válečníkem?"

Zdráhavě jsem pokrčil rameny. „Myslím, že bychom měli počítat s čímkoli. Včetně toho, že jich proti sobě máme víc než šest. Mají namířeno někam do bezpečí, šašku. Možná na nějakou usedlost v majetku Staré krve nebo do nějaké piebaldské pevnosti. A dost možná, že zatímco je stopujeme, jsme sami sledováni." Zvedl jsem zrak. Nevšiml jsem si zatím žádných ptáků, kteří by nám věnovali nepatřičnou pozornost, což ale neznamenalo, že by žádní takoví nebyli. V případě lidí, které jsme teď sledovali, by nějaký pták ve vzduchu nebo liška v křoví mohli být nasazeni jako špehové. Museli jsme být připraveni úplně na všechno.

„Jak dlouho už se ti to děje?" zeptal se za jízdy šašek.

„Myslíš ty společné sny s princem?" Neměl jsem sílu na to, abych se před ním pokoušel něco tajit. „Och, už nějakou dobu."

„Ještě déle, než co se ti oné noci zdálo, že byl na Galekeepur.“

Zdráhavě jsem odvětil: „Už předtím jsem měl podivné sny. Neuvědomoval jsem si, že jsou to i princovy zážitky."

„Nevykládal jsi mi o nich, jen o tom, že se ti zdálo o Molly, Burrichovi a Nettle." Odkašlal si a dodal: „Ale Chade se mi o některých svých podezřeních zmínil."

„Opravdu?" To jsem neslyšel rád. Nelíbila se mi představa, jak se šašek a Chade o mně baví za mými zády.

„Byl tam vždycky princ, či snad výlučně princ? Nebo máš ještě nějaké jiné sny?" Šašek se snažil hloubku svého zájmu skrývat, ale já ho znal už příliš dlouho.

„Kromě těch snů, o nichž už víš?" zdráhal jsem se. Rychle jsem se rozmýšlel, ale ne zda mu mám lhát, nýbrž o kolik pravdy jsem ochoten se podělit. Lhát šaškovi bylo zbytečné plýtvání silami. Vždy poznal, když jsem mu lhal, a dokázal si z toho vyvodit pravdu. Nejlepší taktikou bylo udržet jeho vědomosti na minimu. A necítil jsem žádné rozpaky, protože to byl prostředek, který on sám proti mně používal nejčastěji. „Víš, že se mi zdálo o tobě. A jak jsem ti už říkal, jednou se mi zdálo jasně o Burrichovi, tak jasně, že jsem za ním málem šel. Řekl bych, že tohle jsou ty samé druhy snů jako ty, které mívám o princi."

„Takže se ti nezdává o dracích?"

Myslel jsem, že vím, co tím míní. „O Veritym-coby-drakovi? Ne." Uhnul jsem očima stranou před jeho bystrým žlutým pohledem. Stále jsem pro svého krále truchlil. „I když jsem se dotýkal kamene, ve kterém vězel, necítil jsem ani stopu jeho přítomnosti. Pouze to vzdálené bzučení na vlnách Moudrosti, jako když slyšíš včelí úl hluboko pod zemí. Ne. Ani ve svých snech k němu nedosáhnu."

„Takže nemáš žádné dračí sny?" naléhal.

Vzdychl jsem. „Nejspíš ne víc než ty. Nebo kdokoli, kdo to léto zažil a díval se,

jak brázdí nebesa nad Šesti vévodstvími. Cožpak by tu podívanou mohl člověk vidět, aniž by se mu o tom někdy zdálo?" A který na Umění závislý bastard by se mohl dívat, jak Verity tesá svého draka a jak do něj vchází, a nesnít o tom, že tak skončí sám? Vplynout do toho kamene a přijmout ho za své tělo a vznést se k nebesům a proletět se nad světem. Samozřejmě že se mi občas zdálo o tom, že jsem drak. Tušil jsem, ne, já to věděl, že až mě jednou zastihne stáří, podniknu marnou výpravu do Hor a zpátky do toho lomu. Ale stejně jako Verity nebudu mít žádnou koterii, která by mi asistovala při tesání mého draka. Vědomí, že se mi to nemůže podařit, pro mě jaksi nebylo důležité. Nedokázal jsem si představit žádnou jinou smrt než tu, kterou zasvětím pokusu o vytesání draka.

Jel jsem dál, celý roztržitý, a snažil se ignorovat podivné pohledy, které po mně šašek čas od času vrhal. Nezasloužil jsem si zásah štěstěny, k němuž v příštím okamžiku došlo, ale přesto jsem byl rád. Když jsme dojeli k okraji menšího údolí, díky vhodné konstelaci terénu se mi naskytl letmý pohled na ty, které jsme pronásledovali. Úzké údolí bylo zalesněné, ale rozdělené hlučným vodním tokem, jehož hladina byla po bouři z minulé noci vzedmutá. Ti, které jsme sledovali, se přes něj právě brodili. Byli by se museli otočit v sedlech a podívat se vzhůru, aby nás uviděli. Přitáhl jsem koni otěže a pokynul šaškovi, ať udělá totéž, a mlčky jsem sledoval skupinu pod sebou. Sedm koní, jeden bez jezdce. Byli tam dvě ženy a tři muži, jeden na velikém koni. Měli s sebou tři kočky, nikoli dvě, ačkoli na obranu svých stopařských schopností musím říci, že dvě byly podobné velikosti. Všechny tři kočky se vezly za sedly svých majitelů. Nejmenší kočka jela s chlapcem s tmavými vlasy a v mohutném plášti v barvě buckkeepské modři. Princ. Dutiful.

Odpor jeho kočky k vodě, kterou překračovali, byl zřejmý z jejího strnulého držení těla a nakročených nohou. Spatřil jsem je pouze na okamžik a pocítil při tom pohledu zvláštní závrať. Potom mi je zakryly větve stromů. Zatímco jsem se díval, z kamenitého koryta se vyštrachala poslední jezdkyně na koni a zamířila vzhůru po kluzkém jílovém břehu na druhé straně. Když zmizela v lese, napadlo mě, zda to není princova milá.

„To byl ale velký muž na tom velkém koni," poznamenal zdráhavě šašek.

„Ano. A budou se bít jako jeden. Ti dva k sobě byli připoutáni."

„Jak to můžeš říci?" zeptal se zvědavě.

„Já nevím," odpověděl jsem popravdě. „Je to stejné, jako když na tržišti uvidíš starý manželský pár. Nikdo ti to nemusí říkat. Můžeš to prostě vidět podle toho, jak se společně pohybují a jak spolu navzájem mluví."

„Kůň. Inu, to může obnášet jisté *výzvy*, které jsem nečekal." Teď jsem ho pro změnu obdařil nechápavým pohledem já, ale on uhnul očima stranou.

Stopovali jsme je dál, ale teď už opatrněji. Chtěli jsme je pokradmu sledovat, aniž by oni zpozorovali nás. Jelikož jsme nevěděli, kam jedou, nemohli jsme prostě vyrazit kupředu a zadržet je, i kdyby nám to drsný terén s bujnou vegetací umožňoval. „Nejlepší pro nás asi bude počkat, až se utáboří na noc, a pak si jít pro prince," navrhl šašek.

„Má to dva háčky," odvětil jsem. „Do soumraku mohou dorazit do místa svého určení. Pokud to uděláme podle tebe, mohli bychom je nalézt v opevněném objektu

či v přítomnosti mnohem většího počtu společníků. A za druhé, jestli se znovu utáboří, rozestaví hlídky, jako to udělali už předtím. Nejprve je budeme muset předjet."

„Takže jaký je tvůj plán?"

„Počkat, až se dnes večer utáboří," připustil jsem zachmuřeně. „Pokud se nám předtím nenaskytne lepší příležitost."

Jak odpoledne ubíhalo, mé tušení blížící se katastrofy sílilo. Bylo vidět, že stezka, po niž jsme jeli, není jen pro vysokou a králíky. Využívali ji další lidé; někam vedla, do města či do vesnice, nebo přinejmenším na nějaké shromaždiště. Netroufal jsem si čekat, až se setmí a oni se utáboří.

Přikradli jsme se k nim ještě blíž než předtím. Nerovný terén, kterým jsme ujížděli, nám nahrával do ruky, poněvadž jakmile zahájili sestup z hřebene, mohli jsme se odvážit ještě blíž. Několikrát jsme museli sjet z ušlapané stezky, abychom se ukryli pod úrovní hřebenové linie, ale ti, které jsme sledovali, si byli zjevně jisti, že nyní jsou na bezpečnějším území. Ani se moc často neotáčeli. Jak nám stromy zakrývaly a zase odkrývaly výhled na ně, studoval jsem jejich pochodovou formaci. Muž na velkém koni jel v čele, následován ženami. Druhá žena vedla koně bez jezdce. Náš princ jel jako čtvrtý, jeho kočka se vezla na polštáři za ním. Následovali ho dva další muži a jejich kočky. Jeli jako někdo, kdo má v úmyslu urazit do setmění nějakou vzdálenost.

„Vypadá jako ty, když jsi byl ještě chlapec," poznamenal šašek, když jsme je opět sledovali, jak nám zahýbají z dohledu.

„Mně připomíná Verityho," opáčil jsem. Byla to pravda. Chlapec opravdu vypadal jako Verity, ale ještě více ve mně evokoval portrét mého otce. Nedokázal jsem říci, jestli vypadá jako já, když jsem byl v jeho věku. Tehdy jsem moc nepřicházel do styku se zrcadly. Měl tmavé, husté vlasy, stejně nepoddajné jako Verity a já. Na chvíli mě napadlo, jestli můj otec míval také problémy s česáním. Má jediná představa o něm vycházela z jeho portrétu, kde byl bezvadně učesaný. Mladý princ měl stejně jako můj otec dlouhé končetiny a byl štíhlejší než podsaditý Verity, ale s věkem by mohl ještě zesílit. Na koni seděl dobře. A stejně jako jsem si toho všiml u muže na velkém koni, mohl jsem vidět pouto mezi ním a jeho kočkou, která se vezla za ním. Dutiful držel hlavu mírně zakloněnou nazad, jako by si byl pořád vědom kočky za svými zády. Byla nejmenší ze všech tří koček, ale přitom větší, než jsem čekal. Měla dlouhé končetiny a třídlově hnědou srst, zkrášlenou vlnkami světlejších a tmavších proužků. Seděla na svém sedlovém polštáři, drápy pořádně zaťaté, a temeno hlavy jí sahalo k princově šíji. Hlava se jí za jízdy otáčela ze strany na stranu, jak registrovala všechno, co cestou míjeli. Její postoj vypovídal o tom, že je jízdou již znavená a že by nejraději šla po svých.

Zbavit se jí, to mohla být nejošidnější část celého „záchranného" podniku. Přesto jsem ani na okamžik nepomyslel na to, že bych ji vzal s princem zpátky na Buckkeep. Pro jeho vlastní dobro bude muset být od svého zvířecího partnera separován, stejně jako kdysi Burrich rozdělil Nosyho a mě.

„To ani není zdravé pouto. Nevypadá to, že by se připoutal, spíše mám dojem, že byl polapen. Či uhranut, řekl bych. Ta kočka ho ovládá. Ale... není to tou kočkou. Je do toho zapletena jedna z těch žen, možná učitelka Moudrosti, tak jako Black Rolf

vyučoval mne, a ta ho podněcuje, aby se do svého vztahu pohroužil s nepřirozenou vášnivostí. A princ je z ní tak poblouzněný, že se vzdal veškerého vlastního úsudku. Právě to mi dělá starosti."

Pohlédl jsem na šaška. Řekl jsem tu myšlenku nahlas, bez nějakých úvodních slov, ale jak to mezi námi bylo běžné, zdálo se, že jeho mysl se ubírá toutéž cestou. „Bude snazší vyhodit ze sedla tu kočku a odvézt prince i s koněm, nebo uchvátit prince a naložit ho násilím na Myblack?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Dám ti vědět, až to uděláme."

Bylo pro mne mučivé stínovat je a doufat v příležitost, která se možná ani nenaskytne. Byl jsem znavený a hladový a bolest hlavy z minulé noci ještě úplně nepolevila. Doufal jsem, že Nighteyesovi se podařilo chytit si něco k snědku a že teď odpočívá. Toužil jsem zašmátrat po něm, ale netroufal jsem si, aby se o mně Piebaldové nedozvěděli.

Cesta nás zavedla vzhůru do rozeklaného předhůří. Mírná rovina v povodí řeky Buck byla teď už daleko za námi. Jak pozdní odpoledne ubíralo slunci na síle, postřehl jsem možná naši jedinou šanci. Siluety jedoucích Piebaldů se rýsovaly na obzoru hřebenové linie. Stezka se napojovala na strmou pěšinu, která dost prudce klesala napříč stěnou příkrého a kamenitého kopce. Stál jsem ve třmenech a snažil se prohlédnout skrze slábnoucí světlo. Tu mi došlo, že koně budou muset jet v jednostupu. Upozornil jsem na to šaška.

„Musíme je dohonit, ještě než princ zahájí sestup," řekl jsem mu. Bylo vidět, že to bude těsné. Abychom před nimi zůstali skryti, pustili jsme si je až moc daleko od sebe. Nasadil jsem Myblack ostruhy a ona vyrazila kupředu. Malta jela v těsném závěsu za námi.

Někteří koně jsou rychlí jen na rovných, přímých úsecích. Zato Myblack se v členitém terénu velmi osvědčila. Piebaldové volili nejsnazší cestu, kopírujíce hřebenové linie. Mezi nimi a námi se rozvírala strmá rokle, hustě porostlá křovím a stromy. Mohli jsme si ušetřit velkou objížďku tím, že se vrhneme po svahu dolů, abychom nabrali tempo a zdolali cestu nahoru poklusem. Pobídl jsem koleny Myblack a ona se zřítila dolů křovinatým svahem, za velkého cákání proběhla potokem na dně rokle a pak si razila cestu vzhůru po druhé straně svahu přes mechovité chomáče, které jí ujížděly pod kopyty. Neohlížel jsem se, abych viděl, jak se vede šaškovi a Maltě. Raději jsem jel skloněný těsně nad jejím hřbetem, vyhýbaje se větvím, které mě hrozily smést ze sedla.

Uslyšeli, jak se blížíme. Podle hluku to muselo vypadat, že mají v patách stádo jelenů nebo celou skupinu zbrojnošů, a ne jediného jezdce, který seje snaží dohonit. V reakci na to se dali na útěk. Dostihli jsme je v posledním možném okamžiku. Tři z jejich skupiny se již vydali na strmou, úzkou stezku vedoucí napříč stěnou kopce. Vedoucí kůň právě zahájil sestup. Tři zbývající koně vezli kočky a jezdce. Poslední z nich se s výkřikem otočil, aby mohl čelit mému výpadu, zatímco druhý odzadu pobídl prince, jako by ho chtěl popohnat na svah.

Narazil jsem do toho, který se otočil, aby nám čelil. Nebyl to můj bitevní plán, ale spíše náhoda. Podklad horské stezky byl zrádný, plný valícího se kamení. Když se Myblack srazila plec o plec s menším koněm, kočka se zakňučením vyskočila z

polštáře, přistála na svahu pod námi a teď klouzala a hrabala se z dosahu nořících se kopyt zápolících koní.

Mezitím jsem tasil svůj meč. Pobídl jsem Myblack kupředu a ona velmi snadno odstrčila menšího koně z cesty. Když jsem je míjel, jedním pohybem jsem vnořil meč do muže, který se stále pokoušel vytáhnout ošklivě zubatou dýku. Vykřikl a kočka taky jako ozvěna. Začal se pomalu hroutit ze sedla. Nebyl čas na nějaké lítosti či podružné myšlenky, protože jen co jsme se prodrali kolem něj, otočil se druhý jezdec, aby se nám postavil. Mohl jsem slyšet zmatené výkřiky žen za ním a nad námi zakroužila divoce krákající vrána.

Nad úzkou stezkou byla příkrá skála a pod ní kluzký štěrkový svah. Muž na velkém koni hlasitě vykřikoval otázky, na které nikdo neodpovídal, a prokládal je požadavky, ať ostatní vycouvají vzhůru a uhnou mu z cesty, aby mohl zasáhnout do boje. Cesta však byla moc úzká na to, aby na ní svého koně otočil. Zahlédl jsem, jak se jeho válečný oř po zdusané stezce snaží couvat, zatímco ženy na menších koních za ním se pokoušely projet dopředu a uniknout boji za jejich zády. Kůň bez jezdce byl mezi ženami a princem. Jedna žena křikla na prince Dutifula, ať si pospíší, a to právě v okamžiku, kdy muž na velkém koni požadoval, aby obě vycouvaly a udělaly mu prostor. Jeho kůň byl očividně téhož názoru. Jeho masivní hýždě tlačily mnohem menšího koně za ním. Někdo z nich musel uhnout, s největší pravděpodobností směrem dolů.

„Princi Dutifule!" vykřikl jsem, když Myblack narazila hrudníkem na zadek dalšího koně. Když se ke mně Dutiful otočil, kočka na koni mezi námi dvěma otevřela dokořán tlamu, vycenila zuby a zakňučela, načež sekla Myblack po hlavě. Myblack, popuzená a vyděšená, se vzepjala. Jenom taktak jsem se vyhnul její hlavě, když jí trhla nazad. Jak jsme šli dolů, předními kopyty zasáhla druhého koně do hýždí. Celkem nic se mu nestalo, ale kočka se vylekala a seskočila z polštáře. Jezdec se otočil, aby nám čelil, ale nedosáhl na mě mečem. Princův kůň, zepředu zablokovaný, se zastavil v půli úzké stezky. Kůň bez jezdce nacházející se před ním se snažil vycouvat nahoru, ale princ mu nemohl udělat žádný prostor. Dutifulova kočka vztekle vrčela, ale neměla svou zuřivost kde ventilovat. Pohlédl jsem na ni a mé vidění se podivně rozdvojilo. Muž na velkém koni po celou tu dobu hulákal a klel, vztekle se dožaduje, aby mu ostatní uhnuli z cesty. Ti mu však stěží mohli vyhovět.

Jezdci, se kterým jsem se střetl, se podařilo otočit koně na úzké ploše, která se napříč stěnou kopce svažovala k úzké stezce, ale přitom málem ušlapal svou kočku. Zvíře syčelo a divoce po Myblack sekalo, ale ona odtančila z dosahu jeho hrozivých pařátů. Zdálo se, že kočka je zastrašená; byl jsem si jist, že můj kůň a já jsme byli daleko větší než jakákoli zvěř, kterou by normálně dokázala skolit. Využil jsem toho váhání a kopnutím pobídl Myblack kupředu. Kočka se dala na ústup rovnou pod kopyty koně svého partnera. Kůň, který nechtěl ušlapat známé zvíře, rovněž zacouval dozadu a natlačil princova koně dopředu.

Na úzké římse, po které vedla stezka, se najednou ozvalo zděšené zaržání jednoho z koní, doprovázené výkřikem jeho majitelky, jak šel kůň dolů, aby se nenechal shodit z římsy válečným koněm, který odhodlaně couval směrem k nám. Mladá žena na koni se vykopala ze třmenů a vyškrábala do stoje, zády přitisknutá k římse, za-

tímco zpanikařené zvíře, zběsile se snažící získat oporu pro nohy, se převrátilo na stranu a pak sklouzlo z okraje dolů. Ženin kůň sjížděl po strmém svahu nejprve pomalu, ale jeho prudké pohyby, jimiž chtěl zastavit pád, pouze uvolnily další kamení, které se spolu s ním valilo dolů. Jak se kůň řítil dolů, vytrhával cestou výhonky, které se uchytily ve skrovné půdě a rozpukané skále. Zvíře hrozivě zařvalo, když se mu jeden výrůstek, pevnější než ostatní, zabodl hluboko do těla a nakrátko zadržel jeho pád. Za mohutného zmítání se znovu uvolnilo a klouzalo dál.

Za sebou jsem najednou uslyšel další zvuky. Aniž jsem se otočil, pochopil jsem, že dorazil šašek a že spolu s Maltou zaměstnávají druhou kočku. Věřil jsem, že její partner ještě pořád leží na zemi. Můj meč mu uštědřil hluboký, přesný zásah.

Vzedmula se ve mně vlna krutosti. Na majitele kočky jsem mečem nedosáhl, avšak prskající kočku ohrožující Myblack jsem měl na dosah. Shýbl jsem se a sekl po ní. Zvíře divoce uskočilo stranou, ale já mu uštědřil podélný, mělký zásah do boku. Odměnou mi byly vzteklé a bolestivé výkřiky ze strany kočky a jejího lidského partnera. Bolest jeho kočky s mužem otřásla a já na okamžik zaregistroval kletby, jež po mně metali na vlnách Moudrosti. Uzavřel jsem před nimi mysl, pobídl jsem Myblack a srazili jsme se kůň proti koni. Bodl jsem po jezdci, a když se pokusil mé čepeli uhnout, svalil se ze sedla. Jeho kůň, bez jezdce a zpanikařený, byl jen rád, že se může dát na útěk, jakmile mu Myblack uvolnila prostor, aby podél ní mohl proběhnout. Princův kůň nyní vycouval od zápasu, který se před ním odehrával, až na malou plošinu, která sousedila se strmou stezkou. Kočka, která se vezla za princem, naježila chlupy do plné výše a nyní se zlostným zavrčením stanula přede mnou. Bylo na ní cosi zlého, cosi nestvůrného, co mě děsilo. Zatímco jsem usilovně přemýšlel, co je na ní špatného, princ otočil svého koně a já stanul tváří v tvář mladému Dutifulovi.

Slýchal jsem lidi vyprávět o okamžicích, kdy měli dojem, jako by se jim zastavil všechen čas. Kéž by se to bylo stalo i mně. Byl jsem zčistajasna konfrontován s mladým mužem, který pro mne až do toho okamžiku byl pouze jménem spojeným s představou.

Měl moji tvář. Měl moji tvář do té míry, že jsem poznal místo pod bradou, kde vousy rostly jiným směrem a které se mu těžko bude holit, až bude na holení mít věk. Měl moji čelist a taky nos, který jsem míval jako chlapec, ještě než mi ho Regál zlomil. Jeho zuby, stejně jako moje, byly obnažené v bojové grimase. Verityho duše zasela sémě do jeho mladé ženy, ale jeho tělo povstalo z mého těla. Pohlédl jsem do tváře syna, kterého jsem nikdy neviděl a ani si ho nenárokoval, a rázem se utvořilo spojení, jako když zacvakne ledový okov.

Pokud by mi čas nehybně stál, pak bych měl být připraven na mohutné seknutí jeho meče, když se jím rozmáchl proti mně. Jenže můj syn se mnou nesdílel okamžik ohromeného poznání. Dutiful zaútočil jako sedmero démonů a jeho bojový pokřik zněl jako kočičí zakvílení. Málem jsem vypadl ze sedla, jak jsem se zaklonil dozadu, abych se vyhnul jeho meči. I tak mi rozsekl látku u košile a zůstalo po něm štípavé vlákno bolesti. Když jsem se v sedle napřímil, vrhla se proti mně jeho kočka, vřeštící jako ženská. Otočil jsem se za jeho výpadem a zachytil zvíře v půli letu hřbetem lokte a paže. Zakřičel jsem hnusem, když na mě udeřilo. Než se do mě

stačilo zaklesnout, prudce jsem se zkroutil a hodil je tváří v tvář kočce, kterou jsem právě vyhodil ze sedla. Zaječela, když se srazily, a spadly spolu na zem. Když na ní Dutifulova kočka přistála, ostře zaječela, pak se zpod ní vyškrábala a vzápětí se odšourala z dosahu dupajících kopyt Myblack. Princ pohledem sledoval svou kočku, ve tváři zděšený výraz. Právě tolik prostoru jsem potřeboval. Vyrazil jsem mu meč z nepřipravených rukou.

Dutiful čekal, že s ním budu bojovat. Nebyl připraven na to, že se chopím jeho otěží a převezmu kontrolu nad hlavou jeho koně. Pobídl jsem koleny Myblack, ona kupodivu zareagovala a otočila se. Nasadil jsem jí ostruhy a ona vyrazila tryskem kupředu. Princova klisna se dychtivě přidala. Byla ráda, že unikne z toho hluku a boje, a sledovat dalšího koně jí dokonale vyhovovalo. Myslím, že jsem houkl na šaška, ať prchá. Nějakým způsobem, nevím jakým, zřejmě držel kočičího Piebalda v odstupu. Muž na válečném koni hulákal, že unášíme prince, ale ten shluk zápolících lidí, koní a koček se na nic nevzmohl. Meč jsem pořád třímal v ruce a prchal jsem. Nemohl jsem si dovolit ohlížet se, jestli mě šašek následuje. Myblack nasadila tempo, až se druhému koni dloužil krk. Princova klisna nemohla mé pádící Myblack stačit, ale já ji nutil jet co nejrychleji. Uhnul jsem s Myblack ze stezky a krkolomnou rychlostí hnal Dutifulova koně po příkrém svahu dolů a pak napříč krajinou. Projeli jsme šlehajícím křovím a klapali vzhůru do strmých skalnatých kopců a pak zase dolů v terénu, kde by i šílenec sesedl a svého koně vedl. Kdyby princ seskočil ze svého koně, byla by to sebevražda. Mým jediným plánem bylo docílit co největšího odstupu mezi Dutifulovými společníky a námi.

Když jsem na něj za jízdy poprvé pohlédl, Dutiful se zarytě držel, ústa semknutá ve vzteklé grimase a oči nepřítomné. Tam kdesi, vycítil jsem, nás sledovala rozlícená kočka. Když jsme po jednom příkrém svahu sjížděli v přískocích a skluzech dolů, uslyšel jsem nahoře nad námi zapraštět křoví. Zaslechl jsem povzbudivý výkřik a poznal šaškův hlas, jak pobízí Maltu k větší rychlosti. Srdce mi poskočilo úlevou, že je stále za námi. Na úpatí kopce jsem Myblack na okamžik zastavil. Princův kůň byl již splavený a z udidla mu kapala bílá pěna. Šašek vzadu za ním přitáhl otěže Maltě.

„Jste všichni celí?" zeptal jsem se spěšně.

„No, vypadá to tak," souhlasil. Povytáhl si límec u košile a u krku si ho zapnul. „A princ?"

Oba jsme pohlédli na Dutifula. Čekal jsem zlost a vzdor. Avšak on se místo toho potácel v sedle, pohled rozostřený. Očima sklouzl ze šaška na mě a zase zpátky. Pak jimi chvíli bloumal po mé tváři a čelo se mu přitom zkrabatilo, jako by tam uzřel nějakou hádanku. „Můj princi?" zeptal se ho šašek znepokojeně a na okamžik to byl zase tón lorda Goldena. „Jste v pořádku?"

Nějakou dobu na nás oba jen hleděl. Pak se mu vrátil do tváře život a on divoce vzkřikl: „Já musím jít zpátky!" A už chtěl vytáhnout nohu ze třmene. Pobídl jsem ostruhami Myblack a už jsme zase uháněli. Uslyšel jsem jeho zděšený výkřik, a když jsem se ohlédl, uviděl jsem, jak se křečovitě drží sedla, pokoušeje se znovu dostat do sedu. S šaškem v patách jsme prchali dál.

3 Možnosti volby

Legendy o Katalyzátoroví a Bílém prorokovi nejsou legendami Šesti vévodství. Ačkoli spisy a ústní podání vycházející z této tradice jsou některým učencům v Šesti vévodstvích známé, má své kořeny v zemích daleko na jihu, dokonce i za rozlohami Jamaillie a Spice Islands. Není to regulérní náboženství, nýbrž spíše historicko-filozofická koncepce. Podle těch, kdo v takové věci věří, je celý čas veliké kolo, které se otáčí v koleji předem daných událostí. Ponechán sám sobě, čas se donekonečna otáčí a celý svět je odsouzen k opakování cyklu události, které nás všechny vedou hlouběji do temnoty a úpadku. Stoupenci Bílého proroka věří, že v každém věku se zrodí jeden takový s vizí, kterak přesměrovat čas a historii na lepší kolej. Ten se pozná podle bílé kůže a bezbarvých očí. Říká se, že v Bílém prorokovi znovu promlouvá prastará rasa Bílých. Ke každému Bílému prorokovi náleží Katalyzátor. Jedině Bílý prorok toho konkrétního věku může předpovědět, kdo Katalyzátor je. Katalyzátor je ten, kdo se zrodí v jedinečné pozici, aby mohl měnit, ač jen mírně, předem dané události, což má za následek kaskádovité svedení času do dalších směrů obnášejících možnosti, které se větví do ještě větší šíře. Bílý prorok v partnerství s Katalyzátorem pracuje na tom, aby odklonili otáčející se kolo času na lepší kolej.

CATERHILLOVA „FILOZOFIE"

Nasazené tempo jsme samozřejmě nemohli udržet natrvalo. Již dlouho předtím, než jsem si připadal jakžtakž v bezpečí, nás stav našich koní přiměl k tomu, abychom je nechali vydechnout. Zvuky štvanice za námi umlkly; válečný kůň není žádný běžec. Zatímco večerní šero kolem nás přecházelo v ryzí tmu, jeli jsme s koňmi krokem vinoucím se říčním korytem. Princova klisna stěží dokázala udržet hlavu vztyčenou. Jakmile trochu zchladla, bylo mi jasné, že musíme na chvíli zastavit. Jel jsem přikrčený v sedle, vyhýbaje se visícím větvím vrb, jež lemovaly potok. Ostatní mě následovali. Když jsme s koňmi zpomalili poprvé, bál jsem se, že princ se pokusí uprchnout. On to však neudělal. Místo toho seděl na své klisně v zatvrzelém mlčení, zatímco já ji vedl dál.

„Pozor na tu větev," varoval jsem Dutifula a lorda Goldena, když jsem zavadil o nízkou větev, zatímco Myblack se protáhla pod ní. Nechtěl jsem, aby po puštění z ruky švihla prince do tváře.

„Kdo jsi?" zeptal se náhle princ hlubokým hlasem.

„Vy mě nepoznáváte, milorde?" zeptal se ho ustaraně lord Golden. Pochopil jsem, že se snaží odvést princovu pozornost ode mě.

„Ne ty. *On.* Kdo je to? A proč jste mě a mé přátele takto napadli?" Jeho hlas měl silně vyčítavý, až žalující tón. Pojednou se v sedle narovnal, jako by si právě uvědomil svůj hněv. „Skloň se," varoval jsem ho, když jsem pustil další větev. Poslechl.

Lord Golden řekl: „Je to můj sluha, Tom Badgerlock. Přijeli jsme, abychom vás odvezli domů na Buckkeep, princi Dutifule. Královna, vaše matka, si o vás dělá převeliké starosti."

„Já nechci jet." S každou další větou přicházel ten mladý muž stále více k sobě. A když vyřkl tato slova, v jeho hlase již zněla hrdost. Čekal jsem, až lord Golden odpoví, ale jedinými zvuky bylo cákání a dusot koňských kopyt v potoce a švihání a praskání větví, které jsme míjeli. Po naší pravé straně se náhle rozprostřela louka. Pár začernalých, pahýlovitých kmenů bylo připomínkou lesního požáru, který v této oblasti před lety řádil. Vysoká tráva se zahnědlými klásky tu soupeřila s plevelem s nalitými chmýřovitými tobolkami. Vyvedl jsem koně z potoka na trávu. Když jsem vzhlédl k nebi, byla už taková tma, že jí prosvítaly první hvězdy. Ubývající měsíc se ještě neukázal; vyjde, až bude hluboká noc. Ale už teď houstnoucí tma ubírala dni na barevných tónech, takže okolní les vypadal jako neproniknutelná změť temnoty.

Zavedl jsem je doprostřed louky, hodně z dosahu kraje lesa, a zastavil jsem. Útočníci by museli překonat otevřený terén, než by k nám dorazili. „Nejlepší bude, když si odpočineme, než vyjde měsíc," poznamenal jsem k lordu Goldenovi. „I tak bude pak dost těžké pokračovat v cestě."

„Je to bezpečné místo k zastavení?" zeptal se mě.

Pokrčil jsem rameny. „Ať už je či není, myslím, že zastavit musíme. Koně jsou na pokraji sil a stmívá se. Řekl bych, že jsme získali dobrý náskok. Ten válečný kůň je silný, ale není dost rychlý ani hbitý. Terén, kterým jsme ujížděli, ho zastraší. A Piebaldové musí buď opustit své raněné, a tím rozštěpit skupinu, nebo za námi musí jet pomaleji. Máme trochu času na vydechnutí."

Než jsem sesedl, ohlédl jsem se po princi. Seděl se schlíplými rameny, jenomže hněv v jeho očích mi říkal, že není ani zdaleka poražený. Počkal jsem, až svýma tmavýma očima sklouzne ke mně, a pak jsem mu řekl: „Je to na tobě. Můžeme s tebou zacházet dobře a prostě tě přivézt zpátky na Buckkeep. Nebo se můžeš chovat jako vzpurné děcko a pokusit se utéci zpátky ke svým přátelům nadaným Moudrostí. V takovém případě tě dopadnu a odvezu tě na Buckkeep s rukama spoutanýma za zády. Vyber si hned."

Zíral na mě; byl to přímý, vyzývavý pohled, vůbec ta nejsprostší věc, jakou může jedno zvíře udělat druhému. Neříkal nic. Urazil mě tím v tolika ohledech, že jsem stěží držel svůj hněv na uzdě.

„Odpověz mi!" přikázal jsem.

Oči se mu zúžily. „A kdo jsi ty?" Opakovaná otázka byla pronesena tónem, který byl silně urážlivý.

Za všechny ty roky, co jsem měl na starost výchovu Hapa, mě můj chlapec nikdy nevyprovokoval k takovému hněvu, jaký ve mně tenhle mladík vzbudil v několika okamžicích. Otočil jsem Myblack směrem k němu. Byl jsem vyšší než ten mládenec a rozdíl ve výšce našich koní navíc způsobil, že jsem se nad ním doslova tyčil. Napřel jsem se do něj i do jeho koně a sklonil se nad ním jako vlk, který vyžaduje poslušnost od vlčete: „Jsem muž, který tě odveze zpátky na Buckkeep. Ať tím či oním způsobem. Smiř se s tím."

„Badgerlo -" vyhrkl lord Golden varovně, ale bylo příliš pozdě. Dutiful učinil pohyb, jenom takový nepatrný záškub svalem, který mě varoval. Aniž bych nad něčím přemýšlel, vrhl jsem se na něho z hřbetu Myblack. Při tom skoku jsme oba spadli z koní na zem. Naštěstí pro Dutifula jsme přistáli v hluboké trávě, protože já

dopadl na něj a uzemnil ho tak dokonale, jako bych to byl doopravdy zamýšlel. Oba naši koně si odfrkli a odkradli se stranou, ale byli moc vyčerpaní na to, aby se dali na útěk. Myblack popoběhla pár kroků, vyhazujíc kolena do výše. Pak si podruhé vyčítavě odfrkla a sklonila hlavu k trávě. Princova klisna, která ji dnes takový kus cesty následovala, se řídila jejím příkladem.

Posadil jsem se, svíraje obkročmo princovu hruď; obě jeho ruce jsem držel přitisknuté k zemi. Uslyšel jsem, jak lord Golden sesedá z koně, ale ani jsem neotočil hlavu. Mlčky jsem shlížel na Dutifula. Podle záchvěvů jeho hrudi jsem poznal, že jsem mu vyrazil dech, ale on odmítal vydat jedinou hlásku. Vůbec se nestřetl s mým pohledem, ani když jsem mu vzal nůž a s despektem ho odhodil do lesa. Hleděl skrze mne na noční nebe, dokud jsem ho nechytil za bradu a nepřinutil pohlédnout mi do tváře.

„Vyber si," řekl jsem mu znovu.

Střetl se s mým zrakem, uhnul pohledem stranou a pak se na mě podíval znovu. Když se podruhé podíval jinam, ucítil jsem, že bojechtivost z něj již zčásti vyprchala. Potom se mu tvář útrpně zkřivila a on opět zíral skrze mě. „Ale já musím jít zpátky za ní," zajíkl se. Rozechvěle se nadechl a pokusil se mi to vysvětlit: „Nečekám, že to pochopíš. Nejsi nic než ohař, kterého poslali, aby mě vystopoval a odvlekl zpátky. Víš jen to, že máš konat svou povinnost. Ale já musím jít za ní. Ona je můj život, dech mého těla... doplňuje mne. Musíme být spolu."

Co se dá dělat. Nebudete. Chybělo malinko a vyřkl jsem ta slova nahlas, ale v poslední chvíli jsem to neudělal. Místo toho jsem mu věcně řekl: „Já to chápu. To však nemění nic na tom, co teď musím udělat. Nic to ani nemění na tom, co musíš udělat ty."

Když se lord Golden přiblížil, slezl jsem z něj. „Badgerlocku, toto je princ Dutiful, dědic farseerovského trůnu," připomněl mi zostra.

Rozhodl jsem se hrát roli, k níž mi otevřel prostor. „A právě proto ještě má všechny zuby, milorde. Většina kluků, kteří na mě vyrukují s nožem, má velké štěstí, když jim nějaké zůstanou." Snažil jsem se, aby to vyznělo vzpurně a bojechtivě. Jen ať si ten mládenec myslí, že je na mě lord Golden krátký. Jen ať se bojí, že mě nemá plně pod kontrolou. Budu tak mít nad ním převahu.

„Postarám se o koně," prohlásil jsem a odkráčel od nich směrem do tmy. Když jsem z nich stahoval sedla, sundával jim ohlávky a otíral je hrstmi trávy, po očku jsem sledoval obrysy šaška a prince. Dutiful pomalu vstal ze země a povýšeně odmítl nabízenou ruku lorda Goldena. Oprášil se, a když se ho Golden zeptal, jestli si nějak neublížil, odvětil se škrobenou zdvořilostí, že je nad očekávání v pořádku. Lord Golden se od něj kousek vzdálil, aby tiše rozjímal nad nocí a dal mládenci čas na to, aby v sobě sebral otřesenou hrdost. Koně se už po chvíli lačně pásli, jako by trávu nikdy předtím neviděli. Vyrovnal jsem sedla úhledně do řady. Z Maltiných sedlových vaků jsem vyndal lůžkoviny a začal z nich poblíž skládat matrace. Pokud to půjde, ukradnu si pro sebe hodinku spánku, řekl jsem si. Princ mě pozoroval. Po chvíli se zeptal: „Nechystáš se rozdělat oheň?"

„Aby nás tví přátelé snáze našli? Kdepak."

„Ale-"

„Taková zima není. A beztak nemáme žádné jídlo, které bychom si nad ním připravili." Natřepal jsem poslední deku a pak se ho zeptal: „Máš v sedlovém vaku nějaké lůžkoviny?"

„Ne," přiznal nešťastně. Rozdělil jsem deky tak, aby z nich vznikly tři matrace namísto dvou. Viděl jsem, že nad něčím dumá. Pak dodal: „Ale mám jídlo. A víno." Nadechl se a pak řekl: „To je snad slušný obchod, jídlo za deku." Ostražitě jsem ho sledoval, jak jde k sedlu a otevírá své sedlové vaky.

„Můj princi, vy se v nás mýlíte. Nenapadlo by nás nechat vás spát na holé zemi," protestoval zděšeně lord Golden.

„Vy možná ne, lorde Goldene. Ale *on* ano." Vrhl po mně zlý pohled a dodal: „Nemá ke mně ani tolik zdvořilosti, kolik jí projevuje jeden člověk vůči druhému, nemluvě o respektu, který by měl mít sluha ke svému vladaři."

„Je to drsný chlap, můj princi, ale zároveň dobrý sluha." Lord Golden po mně střelil varovným pohledem.

Okázale jsem sklopil zrak, ale zamumlal jsem: „Respekt k vladaři? Možná. Ale ne k uprchlému klukovi, který se vyhýbá své povinnosti."

Dutiful se nadechl, jako by se hotovil ke vzteklé odpovědi. Pak se zasyčením vydechl a potlačil svůj hněv: „Vůbec nevíš, o čem mluvíš," řekl ledovým hlasem. „Já neutekl."

Tón lorda Goldena byl o poznání mírnější než můj. „Odpusťte mi, milorde, jenže nám se to právě takhle nutně jeví. Královna se zprvu obávala, že jste byl unesen. Avšak nedorazily žádné dopisy požadující výkupné. Nepřála si vyplašit své šlechtice nebo urazit ostrovanskou delegaci, jež má brzy dorazit, aby stvrdila vaše zasnoubení. Určitě jste nezapomněl na to, že za devět dalších nocí bude nov, kdy mají proběhnout vaše zásnuby? Kdybyste byl v tu dobu nepřítomen, zachází to od pouhé nezdvořilosti až k urážce. Královna pochybovala, že by to byl váš záměr. Přesto za vámi nevyslala stráže, což by udělat mohla. Raději se zachovala citlivěji a požádala mě, abych vás našel a přivezl v bezpečí domů. A to je náš jediný cíl."

„Já neutekl," zopakoval neoblomně a já viděl, že to nařčení ho popíchlo více, než bych tušil. Přesto zatvrzele dodal: „Ale nemám v úmyslu vracet se na Buckkeep." Mezitím vytáhl ze svého sedlového vaku láhev vína. Teď vyndal jídlo. Uzené ryby zabalené v plátně, několik okoralých medových placek a dvě jablka; byla to stěží potrava na cestu, spíše lahůdky, jež by loajální společníci obstarali princi pro potěšení. Rozbalil plátno na trávě a jal se jídlo dělit na tři části. Naaranžoval to lákavě, mlsný jako kočka. V duchu jsem se mu obdivoval; chlapec v nepříjemné situaci, a umí navenek projevit takovou dobrotivost. Odzátkoval láhev s vínem a postavil ji doprostřed. Gestem ruky nám pokynul a my zareagovali okamžitě. Třebaže toho bylo málo, přišlo nám to velmi vhod. Medová placka byla těžká, lojovitá a hustě posetá rozinkami. Vložil jsem si do úst celou její půlku a snažil se ji pomalu rozžvýkat. Měl jsem ukrutný hlad. Ale zrovna když jsme se vrhli na jídlo, princ, který měl menší hlad, vážným hlasem řekl:

„Pokud se mě pokusíte přinutit k návratu s vámi, jenom si tím uškodíte. Víte, že mí přátelé si pro mě přijdou. Ona se mě jenom tak snadno nevzdá, ani já jí. A já si nepřeji vidět, jak se vám něco stane. Ani tobě," dodal, střetnuv se s mým pohledem.

Myslel jsem, že svá slova míní jako hrozbu. Jenže on to zřejmě myslel upřímně, protože vzápětí se doplnil: „Já musím jít s ní. Nejsem chlapec, který by utekl před svou povinností, ani muž, který prchá před ujednaným sňatkem. Neutíkám před nepříjemnostmi. Spíše se řadím tam, kam nejvíce patřím... kam jsem předurčen patřit, neboť jsem se takový narodil." Opatrnost, s jakou rozvíjel svá slova, mi připomněla Verityho. Pohledem zvolna putoval ode mě k lordu Goldenovi a zase zpátky. Zdálo se, že hledá spojence či alespoň soucitného posluchače. Olízl si rty, jako by se chystal riskovat. Velmi tiše se nás zeptal: „Slyšeli jste někdy příběh o princi Piebaldovi?"

Oba jsme mlčeli. Polkl jsem jídlo, jež rázem ztratilo chuť. Není snad Dutiful šílený? Pak lord Golden zvolna kývl hlavou.

„Já pocházím z oné linie. Jak se to občas ve farseerovské linii stává, narodil jsem se s Moudrostí v krvi."

Nevěděl jsem, jestli mám obdivovat jeho upřímnost nebo jestli se mám hrozit jeho naivity. Normálně by se totiž takovým prohlášením odsoudil k smrti. Dal jsem si záležet, aby rysy mé tváře zůstaly nehybné, a nedopustil jsem, aby mé oči prozradily moje myšlenky. V zoufalství jsem přemýšlel nad tím, jestli to takhle nepřiznal i ostatním na Buckkeepu.

Myslím, že naše nulová reakce ho vyvedla z míry víc než jakýkoliv jiný počin. Oba jsme tiše seděli a pozorovali ho. Nadechl se jako hazardní hráč zabraný do hry: „Takže teď vidíte, proč by bylo pro všechny nejlepší, kdybyste mě nechali jít. Šest vévodství nepůjde za králem nadaným Moudrostí a já nemohu ani předvídat, kam mě má krev zavede. Nebudu popírat, kdo jsem. To by bylo vůči mým přátelům zbabělé a falešné. Kdybych se teď vrátil, byla by to jen otázka času, než by se všichni o mé Moudrosti dozvěděli. Pokud mě odvlečete zpátky, může to vést pouze ke sváru a rozkolu mezi šlechtici. Měli byste mě nechat jít a říci mé matce, že se vám nepodařilo mě nalézt. Tak je to pro všechny nejlepší."

Sklopil jsem oči k poslednímu kousku své ryby. Tiše jsem se ho zeptal: „A co když se rozhodneme, že by bylo pro všechny nejlepší, kdybychom tě zabili? Pověsili tě, rozčtvrtili a spálili části tvého těla poblíž tekoucí vody? A potom řekli královně, že jsme tě nenašli?" Uhnul jsem pohledem stranou před divokým strachem v jeho očích. Byl jsem zahanben tím, co jsem právě udělal, a zároveň jsem si uvědomoval, že se musí nějak naučit opatrnosti. Po chvíli jsem dodal: „Nejdřív lidi poznej, než se s nimi podělíš o svá nejhlubší tajemství," poradil jsem mu.

Nebo o svoji kořist. Přikradl se ke mně tiše jako stín, jeho myšlenka byla lehká jako vítr otírající se mi o kůži. Nighteyes upustil králíka, pravda poněkud rozsápaného, na zem vedle mne. Již mu sežral vnitřnosti. Nenucené si vzal rybu z mé ruky, zhltl ji a potom si s těžkým povzdechem lehl po mém boku. Hlavu si položil na přední tlapy. *Ten králík mi vyrazil rovnou pod nohama. Nejsnazší úlovek, jaký jsem kdy měl.*

Princ vytřeštil oči, až jsem mohl vidět celé bělmo kolem. Očima střelil od vlka ke mně a zase zpátky. Nemyslím, že by zaslechl myšlenku, kterou mi Nighteyes sdělil, ale přesto to poznal. Vyskočil na nohy se zlostným výkřikem: „Ty bys to měl chápat! Jak mě můžeš odervat nejen od mého spřízněného zvířete, ale i od ženy, ke

které mě váže Stará krev? Jak můžeš zradit jednoho ze svých vlastních?"

Já sám jsem měl na srdci důležitější otázky: *Jak jsi mohl tak rychle urazit takovou vzdálenost?*

Naprosto stejně, jako to udělá jeho kočka, a převážně z téhož důvodu. Vlk může jít rovně tam, kde kůň musí jít dokola. Jsi připraven, až vás najdou? Když jsem mu položil ruku na hřbet, mohl jsem cítit, jak se prochvívá únavou. Setřepal ze sebe mé obavy, jako by to byly mouchy v jeho srsti. *Nejsem ještě tak vetchý. Přinesl jsem ti maso,* podotkl.

Měl sis to celé sníst sám.

Náznak pobavení. *To jsem taky udělal. Toho prvního. Snad si nemyslíš, že bych byl tak pošetilý, abych tě celou tu cestu následoval s prázdným žaludkem? Tenhle je pro tebe a toho Bezpachu. A pro tohle štěně, když to dovolíš.*

Pochybuji, že to bude jíst syrové.

Pochybuji, že má smysl vyhýbat se rozděláni ohně. Oni přijdou, a nepotřebují světlo, aby je vedlo. Ten chlapec ji volá; je to jako dech, který vdechuje a vydechuje. Kvílí na ni jako při páření.

Já si toho nejsem vědom.

Tvůj sluch není jediný smysl, který není tak bystrý jako můj.

Vstal jsem a nohou jsem šťouchl do vykuchaného králíka. „Rozdělám oheň a připravím ho." Princ na mě mlčky hleděl. Byl si dobře vědom, že jsem právě vedl rozhovor, ze kterého byl vyloučen.

„A co když tím na sebe upozorníme pronásledovatele?" zeptal se lord Golden. Věděl jsem, že i navzdory své otázce se těší na pohodlí u ohně a teplé maso.

„On už to dělá," ukázal jsem bradou na prince. „Když si rozděláme oheň, abychom si připravili trochu teplého jídla, ničemu tím nepoškodíme."

„Jak můžeš zrazovat své vlastní?" zeptal se znovu Dutiful.

Odpověď na tuto otázku jsem našel už noc předtím. „Jsou tu jisté úrovně loajality, můj princi. A já jsem nade vše věrný Farseerům. Stejně jako byste měl být vy." Byl můj vlastní více, než jsem mu dokázal říct, a trpěl jsem i za něj. Přesto mi mé počínání nepřipadalo jako zrádné. Spíše jsem mu vnucoval bezpečné hranice. Stejně jako to kdysi dělal Burrich mně, pomyslel jsem si smutně.

„Co ti dává právo říkat mi, komu mám být věrný?" otázal se. Hněv v jeho hlase mi říkal, že právě tahle otázka v něm hlodá také.

„Máte pravdu. Není to mé právo, princi Dutifule. Je to má povinnost. Připomenout vám to, na co jste zřejmě zapomněl.

Půjdu teď nasbírat nějaké dříví na podpal. Vy zatím můžete přemítat, co se stane s farseerovským trůnem, když prostě odmítnete konat svoji povinnost a zmizíte."

Vlk se navzdory únavě zvedl na nohy a následoval mne. Zamířili jsme zpátky k říčnímu břehu, abychom se poohlédli po suchém dříví vyplaveném vysokou vodou, jež přes léto uschlo. Nejprve jsme se napili a já si pak nanesl vodu na místo na hrudi, kam mě zasáhl princův meč. Další den, další jizva. Anebo možná ne. Ani to moc nekrvácelo. Pak jsem se začal dívat po suchém dříví. Nighteyesovo ostřejší noční vidění při tom mým slabším smyslům asistovalo a já ho měl zakrátko plnou náruč. *On je hodně jako ty,* poznamenal vlk, když jsme zamířili zpátky.

Proč by nebyl, vždyť je z rodiny. Je to Verityho dědic.

Jenom proto, žes jím odmítl být ty. Je to tvá krev, bratříčku, tvá a moje.

Tím mě na nějakou dobu umlčel. Pak jsem prohodil: *Máš teď větší ponětí o lidských záležitostech, než jsi míval dřív. Byly doby, kdy sis takových věcí vůbec nevšímal.*

To je pravda. A Black Rolf nás oba varoval, že jsme příliš hluboce prolnutí a že já jsem více člověkem, než by vlk měl být, a že ty jsi zase více vlkem. Za to zaplatíme, bratříčku. Ne že bychom s tím mohli něco dělat, ale to na věci nic nemění. Budeme trpět tím, jak hluboce se naše povahy promísily.

Co se mi tím snažíš říci?

Ty už to víš.

A měl pravdu. Stejně jako kdysi já, byl i princ vychováván mezi lidmi, kteří Moudrost nepraktikovali. A stejně jako já, bez jakéhokoli vedení, zřejmě i on své magii nejenom propadl, ale přímo se jí bezmezně oddával. Jelikož jsem nebyl včas poučen, připoutal jsem se až příliš hluboce. V mém případě jsem se připoutal nejprve ke psu, když jsme byli oba mladí, a byl jsem příliš nezralý na to, abych uvažoval nad důsledky takového spojení. Burrich nás násilím separoval. V té době jsem ho za to nenáviděl; ta nenávist mi vydržela celé roky. Nyní jsem hleděl na prince, mučivě zmítaného posedlostí kočkou, a říkal si, jaké jsem měl štěstí, že když jsem se tehdy připoutal, bylo do toho zapleteno pouze štěně. Jeho vazba na tu kočku se časem jaksi rozšířila i na mladou ženu ze Staré krve. Až ho odvezu zpátky na Buckkeep, přijde tím nejen o svého zvířecího společníka, ale i o ženu, kterou -jak pevně věřil - miloval.

Jakou ženu?

Mluví o nějaké ženě ze Staré krve. Nejspíš o jedné z těch žen, které s ním jely.

Mluví o ženě, ale není ženou cítit. Nepřipadá ti to divné?

Cestou zpátky do tábora jsem o tom přemýšlel. Shodil jsem dříví z náruče na zem. Když jsem chystal otop a ořezával suchý klacek, abych měl troud, po očku jsem chlapce sledoval. Mezitím odklidil plátěný ubrousek, ale nechal venku láhev vína. Nyní seděl mrzutě na dece, kolena přitažená pod bradou, a hleděl do houstnoucí noci.

Spustil jsem všechny své bezpečnostní zdi a zapátral jeho směrem. Vlk měl pravdu. Prahnul po svém partnerovi, ale já si nebyl jist, jestli si je toho vůbec vědom. Bylo to takové smutné šmátrání, jako když se ztracené štěně kňučivě dovolává matky. Jakmile jsem si to uvědomil, hned mi to drnkalo na nervy. Nešlo jen o to, že na nás přivolá své přátele; nejvíc mě děsilo to kňourání. Nejraději bych mu jednu vlepil. Ale místo toho, zatímco jsem pracoval s troudem a pazourkem, jsem se ho otrle zeptal: „Myslíš na své děvče?"

Otočil se ke mně, celý zkoprnělý. Lord Golden sebou trhl směrem, odkud zazněla má otázka. Ještě více jsem se shýbl, abych opatrně rozfoukal malinkou jiskérku, kterou jsem vykouzlil. Zazářila a pak z ní vyskočil bledý plamínek olizující troud.

Princ zachoval míru důstojnosti. „Myslím na ni neustále," řekl tiše.

Poskládal jsem nad ohýnkem pyramidku z několika tenkých klacíků. „Pověz mi. Jak vypadá?" Hovořil jsem s drsným zájmem vojáka; ten tón jsem pochytil v době,

kdy jsem se pravidelně stravoval mezi strážníky na Buckkeepu. „Je -" a učinil jsem to nezaměnitelné, univerzální gesto, „- dobrá?"

„Drž hubu!" vyprskl divoce.

Zašilhal jsem znalecky po lordu Goldenovi. „Aj, my oba přece víme, co to znamená. Znamená to, že neví. Alespoň ne z první ruky. Anebo to ví jen jeho ruka?" Zaklonil jsem se a vyzývavě se na něj ušklíbl.

„Badgerlocku!" pokáral mne lord Golden. Myslím, že se nad tím doopravdy pohoršil.

Tvářil jsem se, že jsem nic nepochopil. „Holt, tak to vždy chodí, nemám pravdu? On po ní jen blouzní. Vsadím se, že ji ještě ani nepolíbil, nemluvě o tom..." A zopakoval jsem to gesto.

Mé dobírání mělo požadovaný účinek. Když jsem přikládal na oheň větší klacíky, princ rozhořčeně vstal. Světlo ohně mi odhalilo, jak mocně zrudl v obličeji a jak se mu chřípí stáhlo vzteky. „Tak to není!" procedil skrze zuby. „Ona není nějaká... Ne že bych od tebe čekal, že pochopíš něco jiného než děvky! Je to žena, jež stojí za to, aby člověk vydržel čekat, a až budeme spolu, bude to tak povznášející a sladké, že ty si to ani neumíš představit. Její lásku je nutno si zasloužit, a já ukážu, že jsem jí hoden."

Uvnitř jsem pro něj krvácel. Byla to chlapecká slova, převzatá z pěveckých balad, chlapecké představy o něčem, co nikdy sám nezažil. Celý plál svou nevinnou vášní a v očích mu zářily jeho idealistické naděje. Usilovně jsem přemýšlel, jak ho zpražit nějakou hrubou poznámkou odpovídající roli, kterou jsem si zvolil, ale nešlo mi to přes rty. Šašek mě zachránil.

„Badgerlocku!" obořil se na mě lord Golden. „To stačí. Teď připrav to maso."

„Můj pane," odvětil jsem rozmrzele. Obdařil jsem Dutifula postranním úšklebkem, který odmítal vidět. Když jsem se pak chopil ztuhlého králíka a nože, lord Golden promluvil k princi o něco mírněji:

„Jaképak má jméno, ta dáma, kterou tak obdivujete? Potkal jsem se s ní u dvora?" Lord Golden projevil zdvořilou zvědavost. Vroucnost v jeho hlase princi zalichotila; byl rád, že mu lord ráčil položit takovou otázku. Dutiful byl rázem okouzlen, a to nejenom navzdory svému předchozímu podráždění, jehož příčinou jsem byl já, ale možná právě proto. Tady se mu nabízela šance, aby se projevil jako dobře vychovaný aristokrat, šance ignorovat můj hrubý zájem a odpovědět co nejzdvořileji, jako bych vůbec neexistoval.

Usmál se a sklopil zrak k rukám; byl to úsměv chlapce, který má tajnou lásku. „Och, u dvora ji nepotkáte, lorde Goldene. Takové jako ona tam nenajdete. Je to dáma z divokých lesů, lovkyně a zálesačka. Když je letní den, nevyšívá kapesníčky v zahradě, ani se nechoulí mezi čtyřmi zdmi u krbu, když začne foukat vítr. Celý svět je jí otevřený, její vlasy vlají ve větru, její oči jsou plné nočních mystérií."

„Chápu." Hlas lorda Goldena byl hřejivý, plný pochopení světáckého muže pro první mladickou lásku. Šel a sedl si na své sedlo kousek vedle chlapce, mírně ho přitom převyšuje. „A má tahle kráska z lesa nějaké jméno? Nebo rodinu?" zeptal se otcovským hlasem.

Dutiful k němu vzhlédl a zavrtěl znaveně hlavou.„No ano, vidíte, nač se ptáte?

Právě proto jsem tím vaším dvorem tak unavený. Jako bych se staral o to, jestli má nějakou rodinu či jmění! Je to ona, koho miluji."

„Ale ona musí mít nějaké jméno," protestoval lord Golden shovívavě, zatímco já zajel nožem králíkovi pod kůži a jal seji odřezávat. „Co jiného byste šeptal hvězdám v noci, když o ní sníte?" Zatímco já jsem stahoval kůži z králíka, lord Golden sloupával vrstvy tajemství z chlapcovy lásky. „Povězte. Jak jste ji potkal?" Lord Golden vzal láhev s vínem, labužnicky z ní upil a podal ji princi.

Mládenec ji zamyšleně obracel v rukou, potom vzhlédl k usměvavé tváři lorda Goldena a napil se. Pak seděl, držel láhev volně v rukou, hrdlem nasměrovanou k malému ohni, který zvýrazňoval jeho rysy na pozadí noci. „Přivedla mě k ní má kočka," přiznal se posléze. Zavdal si další lok vína. „Jedné noci jsem vyklouzl ven, abych si s ní vyrazil na lov. Občas se prostě musím o samotě vzdálit. Sám víte, jak to u dvora chodí. Když řeknu, že si za úsvitu vyjedu, vstanu a je tam šest šlechticů připravených mě doprovázet a tucet dam, aby nám popřály sbohem. Když řeknu, že se budu po večeři procházet v zahradách, pokaždé, když zahnu na pěšině za roh, spatřím nějakou dámu píšící poezii pod stromem nebo natrefím na nějakého šlechtice, který chce, abych se za něho přimluvil u královny. Člověk se až dusí, lorde Goldene. Ve skutečnosti nechápu, proč se tolik lidí rozhodne jít ke dvoru, když přece nemusí. Kdybych já měl privilegium svobody, dvůr opustím." Pojednou vstal a rozhlédl se kolem sebe do noci. „Já jsem ho *opustil,"* prohlásil náhle, skoro jako by ho to překvapilo. „Jsem tady, pryč od vší té přetvářky a manipulace. A jsem šťastný. Či spíše jsem *byl* šťastný, dokud jste nepřišli vy, abyste mě odvlekli zpátky." A zahleděl se zlostně na mě, jako by to všechno byla moje práce a lord Golden byl jen nezúčastněný přihlížející.

„Takže. Jedné noci jste si s kočkou vyrazil na lov a tahle dáma...?" Lord Golden šikovně podchycoval vlákna, která ho zajímala.

„Vyrazil jsem si s kočkou na lov a -"

Jméno té kočky? ozval se pojednou naléhavě Nighteyes.

Posměšně jsem zabručel: „Zdá se mi, jako by ta kočka a ta dáma měly stejné jméno. ‚Nepovím.'" Nabodl jsem králíka na meč. Nerad jsem opékal maso na špičce meče; mělo to nepříznivý vliv na vlastnosti oceli. Jenomže kdybych se rozhodl opatřit si zelenou větev, musel bych se vzdálit z doslechu na kraj lesa, a já chtěl slyšet, co chlapec řekne.

Princ na moji poznámku zareagoval jízlivě: „Myslel bych si, že ty, jako Piebald, budeš vědět, že zvířata mají svá jména, která ti odhalí, až uznají, že nadešel ten pravý čas. Má kočka mi své skutečné jméno ještě nesdělila. Až budu té důvěry hoden, dozvím se ho."

„Já nejsem ‚Piebald'," prohlásil jsem nevrle.

Dutiful mě ignoroval. Nadechl se a vážným hlasem lordu Goldenovi řekl: „A stejné je to i s mou paní. Nepotřebuji znát její jméno, když přece miluji její podstatu."

„Samozřejmě, samozřejmě," utěšoval ho lord Golden. Poposedl blíže k princi a pokračoval: „Ale velice rád bych slyšel o vašem prvním setkání s tou krasavicí. Protože se přiznám, že v hloubi srdce jsem stejně změkčilý romantik jako nějaká

dvorní dáma plačící při pěvcově baladě." Mluvil tak, jako kdyby si předchozí Dutifulův výrok nijak nevyložil. Mě ale zaplavil krajně nepříjemný pocit. Byla sice pravda, že ani Nighteyes mi ihned nesdělil své jméno, ale kočka a princ byli spolu už celé měsíce. Otočil jsem meč, ale králík se na čepeli svezl zpátky a ožehnutá část se ocitla znovu nad plameny, protože mi na ni prokluzoval. Zabručel jsem a odtáhl ho z ohně, načež jsem si spálil prsty, jak jsem maso přimačkával na čepel. Vrazil jsem ho zpátky nad plameny a držel ho tam.

„Naše první setkání," přemítal Dutiful. Potom mu zkřivil ústa smutný úsměv. „Obávám se, že k němu ještě nedošlo. V jistých ohledech. Ve všech důležitých ohledech jsem se s ní už setkal. Kočka mi ji ukázala, či spíše ona se mi odhalila prostřednictvím kočky."

Lord Golden natočil hlavu úkosem a obdařil chlapce zaujatým, ač trochu zmateným pohledem. Mládencův úsměv se rozšířil.

„Těžko se to vysvětluje někomu, kdo nemá s Moudrostí zkušenosti. Ale pokusím se. Prostřednictvím své magie mohu s kočkou sdílet myšlenky. Její smysly vyostřují moje smysly. Občas třeba ležím v noci v posteli a podvolím svou mysl její mysli, až jsem s ní zajedno. Vidím to, co vidí ona, cítím to, co cítí ona. Je to báječné, lorde Goldene. Ne nízké a zvířecí, jak by vám tvrdili ostatní. Díky tomu svět kolem mne ožil. Pokud by existoval nějaký způsob, jak se s vámi o své zážitky podělit, využil bych ho, jen abyste to pochopil."

Chlapec byl při svém obracení na víru tak vážný. V očích lorda Goldena jsem zahlédl záblesk pobavení, ale jsem si jist, že princ viděl jen jeho srdečné porozumění. „Budu si to muset představit," zamumlal.

Princ Dutiful zavrtěl hlavou. „Ach, to ale nemůžete. To nemůže nikdo, kdo se nenarodil s Moudrostí v krvi. Právě proto nás všichni pronásledují. Sami ty vlohy nemají, a tak jsou plni závisti, která přerůstá v nenávist."

„Myslím, že s tím má co do činění strach," zamumlal jsem, ale šašek mne zpražil pohledem, který mi přikazoval, abych mlčel. Spěšně jsem se od nich odvrátil a pootočil kouřícího králíka.

„Myslím, že si vaše obcování s tou kočkou umím představit. Jak to musí být báječné, sdílet myšlenky s tak vznešeným tvorem! Jak fantastické, prožívat noc a lov s někým, kdo je tak naladěný na přírodní svět! Ale přiznám se, že nechápu, jak vám mohla vyjevit tu divukrásnou dámu... pokud vás k ní rovnou nezavedla?"

Jak příjemné cítit její špinavé paťáty, jak ti rozdírají břicho!

Psst.

Kočky, a vznešená stvoření? Prskající slídilové, s dechem páchnoucím mršinami.

Jenom s obtížemi jsem ignoroval Nighteyesovy postranní poznámky a soustředil se na jejich rozhovor, zatímco jsem předstíral, že jsem plně zaujatý králíkem. Princ se na lorda Goldena usmíval a vrtěl hlavou, dočista unesený vyprávěním o své lásce. Byl jsem někdy i já také tak mladý?

„Tak to nebylo. Jedné noci, když jsme se s kočkou pohybovali lesem temných stromů, stříbrně osvíceným měsíční září, jsem postřehl, že nejsme sami. Nebyl to nepříjemný pocit, jako když vás někdo sleduje. Bylo to spíše jako... Představte si, že by byl vítr dechem ženy na vašem zátylku, že by vůně lesa byla jejím parfémem,

zurčení potoka jejím veselým smíchem. Nebylo tam nic, co bych neviděl, neslyšel či necítil již stokrát, a přesto toho té noci bylo víc než kdy předtím. Nejprve jsem si myslel, že si to jen představuji, ale pak, prostřednictvím kočky, jsem si jí začal být více vědom. Cítil jsem, jak na nás hledí, zatímco spolu lovíme, a věděl jsem, že se jí zamlouvám. Když jsem se s kočkou dělil o čerstvé maso z jejího úlovku, cítil jsem, že ta žena s námi sdílí jeho chuť. Kočičí smysly vyostřily moje vlastní smysly, jak už jsem vám říkal. Ale náhle jsem viděl věci - ne jako kočka či já, ale tak, jak viděla věci ona. Viděl jsem, jak díra v sesuté kamenné zdi rámuje zápolící výhonek, viděl jsem donekonečna se měnící vzory vlnícího se měsíčního světla na peřejích řeky, viděl jsem... viděl jsem svět noci jako její báseň."

Princ Dutiful si ztěžka povzdychl. Byl zamilovaný až po uši, ale plíživé podezření sílící v mé mysli mi nahánělo husí kůži na zádech. Mohl jsem cítit, jak má vlk vztyčené uši a napjaté svaly, zatímco se mnou sdílí moji neblahou předtuchu.

„Takhle to začalo. Jako sdílené záblesky krásy okolního světa. Byl jsem tak pošetilý. Nejprve jsem si myslel, že musí být blízko nás, pozorovat nás z nějakého úkrytu. Pořád jsem po kočce chtěl, ať mě k ní zavede. A ona to udělala, jenomže ne způsobem, jaký jsem očekával. Bylo to jako blížit se mlhou k zámku. Zvedala se vrstvu za vrstvou jako závoje. Čím blíže jsem se ocital, tím více jsem toužil spatřit ji v těle. Ale ona mě poučila, že bude důstojnější, když si na to počkám. Nejprve musím završit své lekce v Moudrosti. Musím se naučit, jak se vzdát svých lidských hranic a svého já, a nechat kočku, aby se mě zmocnila. Když vpustím kočku dovnitř, když se úplně stanu kočkou, pak jsem si své paní nejvíce vědom. Protože jsme oba připoutáni ke stejnému tvorovi."

A to je možné? Vlkova otázka byla nevěřícná a ostrá.

Já nevím, připustil jsem. A pak jsem o něco důrazněji dodal: *Ale nemyslím si to.*

„Takhle to nejde," řekl jsem nahlas. Snažil jsem se, aby to neznělo výhružně, ale chtěl jsem, aby to šašek okamžitě věděl. Nicméně princ se naježil:

„Řekl jsem, že jde. Nazýváš mě lhářem?"

Propadl jsem se zpátky do hrubiánské osobnosti. „Kdybych tě chtěl nazvat lhářem," zmírnil jsem svá výhružná slova, „potom bych řekl: ‚Ty jsi lhář.' Já to neřekl. Řekl jsem: ‚Takhle to nejde.'" Usmál jsem se a ukázal zuby. „Proč to nebereš tak, že podle mého mínění nevíš, o čem mluvíš? Že jenom rozléváš něco, čím tě naplnil někdo jiný."

„Naposled tě, Badgerlocku vyzývám, buď zticha. Přerušuješ nám tu úžasné vyprávění a ani princ, ani já se moc nestaráme o to, jestli tomu věříš. Já si chci prostě vyslechnout, jak to skončí. Takže. Kdy jste se konečně střetli?" Tón lorda Goldena naznačoval, že je napjatý jako struna.

Vroucně zamilovaný Dutifulův hlas se náhle zlomil, když dal průchod srdcervoucímu zoufalství: „Ještě jsme se nesetkali. Ještě ne. Právě za ní jsem měl namířeno. To ona mne k sobě povolala a já opustil Buckkeep. Slíbila, že mi na cestu k ní pošle na pomoc své lidi. A udělala to. Slíbila mi, že až se naučím své magii, až se můj vztah s kočkou více prohloubí a bude opravdovější, budu se o ní dozvídat víc a víc. Já bych měl samozřejmě prokázat, že jsem jí hoden. Má láska by měla být prověřena, stejně jako moje ryzí ochota být zajedno se svou Starou krví. Měl bych se

naučit strhnout všechny překážky mezi kočkou a mnou. Řekla mi, že to bude svízelné, upozornila mě na to, že budu muset změnit způsob, jakým na věci nahlížím. Ale slíbila mi, že až budu připraven," a navzdory té tmě jsem mohl vidět, jak princovi zrudly tváře, „budeme spojeni způsobem, který bude podmanivější a opravdovější než všechno, co si umím představit." Jeho mladý hlas při těch posledních slovech přešel do chrapotu.

Začal ve mně zvolna kypět hněv. Věděl jsem, co si představuje, a byl jsem si takřka jist, že to, co mu nabízela, s tím nemá nic společného. Myslel si, že si bude užívat jejich vztahu. Já se však bál, že jím může být sám stráven.

„Chápu," řekl lord Golden a v jeho hlase byl znát soucit. Co se týče mě, byl jsem si jist, že to vůbec nepochopil.

V chlapci vzplála naděje. „Takže teď už rozumíte, proč mě musíte nechat jít? Já se musím vrátit. Nežádám, abyste mě zavedli zpět za mými průvodci. Vím, že budou rozlícení a mohli by vám ublížit. Žádám jen to, abyste mi dali mého koně a nechali mě jít. Je to pro vás snadné. Jeďte zpátky na Buckkeep a řekněte, že jste mě vůbec nenašli. Nikdo se nic nedozví."

„To jistě," podotkl jsem sladce, když jsem vytahoval králíka z ohně. „Maso je hotové," dodal jsem.

Spálené na kost.

Pohled, kterým mě princ obdařil, byl plný jedovaté nenávisti. Jako bych vycítil ono prosté řešení, které mu problesklo myslí: *Zabij toho sluhu. Umlč ho.* Vsadil bych se, že Kettrickenin syn nebyl k takové krutosti veden, dokud ho tomu nenaučili Piebaldové. Přesto to byla myšlenka vskutku hodná jeho farseerovských předků. Střetl jsem se s jeho pohledem a mírně zkřivil ústa, vyzývaje ho. Postřehl jsem, jak se mu vzedmula hruď, a potom jsem viděl, jak se opanoval. Pohlédl stranou, skrývaje svou nenávist. Obdivuhodná sebekontrola. Říkal jsem si, jestli se mě pokusí zabít ve spánku.

Pořád jsem na něj hleděl, vyzývaje ho, aby se střetl s mým pohledem, zatímco jsem trhal králíka na dýmající kousky. Prsty jsem měl od tuku a od sazí. Podal jsem jeden díl lordu Goldenovi, který si jej vzal s upejpavým odporem. Jelikož jsem věděl, jak byl šašek přes den hladový, poznal jsem, že je to jen přetvářka.

„Je libo maso, můj princi?" zeptal se ho lord Golden.

„Ne. Děkuji." Hlas měl ledový. Byl příliš hrdý, než aby ode mne něco přijal, protože jsem si ho dobíral.

Vlk odmítl svůj díl řádně upečeného masa, a tak jsme králíka s lordem Goldenem mlčky ohlodali na kosti. Zatímco jsme jedli, princ seděl stranou od nás a zíral do tmy. Po nějaké době ulehl na svou houni. Cítil jsem, jak jeho kňourání vysílané na vlnách Moudrosti nabývá na síle.

Lord Golden zlomil kost z končetiny, kterou držel v ruce, vysál z ní trochu morku a pohodil ji na žhavé uhlíky ohně. V ubývajícím světle se na mě zadíval svýma šaškovskýma očima. V tom pohledu se takovou měrou mísil soucit s výčitkami, že jsem nevěděl, jak mám reagovat. Oba jsme pohlédli směrem k mládenci. Zdálo se, že usnul.

„Půjdu zkontrolovat koně," nabídl jsem se.

„Chci si zkontrolovat Maltu sám," odpověděl. Když jsem vstával, v zádech mi na chvíli zatrnulo, pak to polevilo. Na takový druh života už jsem nebyl zvyklý.

Já na něj dohlédnu, nabídl se znaveně vlk. S povzdechem vstal z místa, kde ležel, a přišoural se toporně k houním, sedlům a spícímu princi. Neomylně si vybral deku, již jsem si připravil pro sebe. Rozvrtal ji, aby mu vyhovovala, a pak na ni ulehl. Zamrkal na mě a pak sklouzl pohledem k chlapci.

Koně na tom byli dobře, když uvážím, jak špatně jsme s nimi zacházeli. Malta vykročila dychtivě k šaškovi, otřela mu hlavu o rameno a on ji polaskal po šíji. Zato Myblack, která dělala, že si mě nevšímá, se pořád dařilo uhýbat stranou, když jsem se k ní zkoušel přiblížit. Princova klisna byla nestranná, ani vstřícná, ani plachá, když jsem její dotýkal. Když jsem ji pár okamžiků hladil, Myblack se pojednou ocitla za mnou. Šťouchla do mě, a když jsem se k ní otočil, nechala se také pohladit. Šašek mluvil tiše, spíše k Maltě než ke mně:

„Musí to být pro tebe těžké, potkat se s ním poprvé a zrovna za takových podmínek."

Nechystal jsem se odpovědět. Měl jsem dojem, že se na to nedá nic říci. Potom mě ovšem překvapila má vlastní slova: „On není doopravdy můj, jak to myslíš ty. Je to Verityho dědic a Kettrickenin syn. Bylo u toho mé tělo, ne já. Verity si vzal moje tělo."

Snažil jsem se držet mysl od této vzpomínky stranou. Když mi Verity řekl, že existuje způsob, jak jeho draka probudit, že klíčem je můj život a má vášeň, myslel jsem si, že po mně můj král žádá, abych mu dal svůj život. Poslušen své věrnosti a utrpení bych tehdy byl jen rád, že se ho mohu vzdát. On však místo toho za pomoci Umění použil mé tělo, zanechávaje mě uvězněného ve vratké trosce svého těla, a šel za svou mladou ženou a počal s ní dědice. Na hodiny, které strávili spolu, jsem neměl žádné vzpomínky. Místa toho jsem si vybavoval dlouhý večer, který jsem strávil jako stařec. Ani Kettricken si nebyla plně vědoma toho, co se stalo. Pouze šašek spolu se mnou věděl, jak byl Dutiful počat. Jeho hlas mě nyní vytrhl z bolestivých úvah.

„Vypadá tolik jako ty, když jsi byl v jeho věku, až mě z toho bolí srdce."

Věděl jsem, že na to se nedá nic říci.

„Když ho vidím, mám nutkání držet ho zkrátka a v bezpečí. Abych ho ochránil před všemi těmi strašnými věcmi, jež se staly tobě ve jménu farseerovské vlády." Šašek se odmlčel. „Já vlastně lžu," přiznal se. „Chci ho chránit před všemi těmi strašnými věcmi, které se staly tobě, protože jsem tě využil jako svého Katalyzátora."

Noc byla příliš temná a naši nepřátelé příliš blízko na to, abych chtěl ještě něco z toho poslouchat. „Měl bys spát u něj, kousek od ohně. Vlk tam bude taky. Měj meč přichystaný po ruce."

„A co ty?" řekl po chvíli. Byl zklamaný, že jsem tak rázně změnil téma rozhovoru?

Pohodil jsem hlavou směrem k řadě stromů podél říčního koryta. „Já si najeden z nich vylezu a budu držet hlídku. Ty by sis měl dopřát pár hodin spánku. Jestli se nás pokusí napadnout, budou muset jít přes celou louku. Uvidím je proti světlu ohně

včas, abych mohl podniknout akci."

„Jakou akci?"

Pokrčil jsem rameny. „Bude-li jich málo, pustíme se do boje. Bude-li jich moc, dáme se na útěk."

„Komplexní strategie. Chade tě vyškolil dobře."

„Odpočiň si, dokud můžeš. Až vyjde měsíc, vyrazíme."

S tím jsme se rozešli. Měl jsem vtíravý pocit, že něco mezi námi zůstalo nevyřčeného. Něco důležitého. Co se dá dělat. Raději si to řekneme později.

Každý, kdo si myslí, že je snadné najít potmě dobrý strom, na který by se dalo vylézt, ten to nikdy nezkoušel. Na třetí pokus jsem objevil jeden, který měl větev dost širokou na to, aby se na ní dalo sedět, a přitom mi skýtal nezakrytý výhled na naše tábořiště. Mohl jsem tam sedět a dumat nad rozmary osudu, které způsobily, že jsem byl otcem dvou dětí a rodičem žádného. Místo toho jsem si začal dělat starosti o Hapa. Věděl jsem, že Chade svému slovu dostojí, dokáže však Hap dodržet podmínky dohody? Naučil jsem ho dobře pracovat, bude mít svou práci rád, bude ochoten poslouchat a pokorně snášet mistrova napomenutí?

Kolem byla tma jako v pytli. Marně jsem vyhlížel východ ubývajícího měsíce. Objeví se, až když bude naprostá noc. Na pozadí černorudé šmouhy našeho tábořiště jsem rozeznával obrysy lorda Goldena a chlapce, jak leží pod pokrývkami. Čas běžel. Pahýl jiné větve mě šťouchal do zad a bránil mi udělat si větší pohodlí.

Pojď dolů.

Zadříml jsem. Na vlka jsem neviděl, ale věděl jsem, že se nachází ve stínech u paty mého stromu. *Něco se děje?*

Pojď dolů. Buď zticha.

Slezl jsem, ale ne tak tiše, jak jsem doufal. Zavěsil jsem se za ruce a seskočil, jen abych zjistil, že pod stromem je díra; pád byl tudíž delší, než jsem čekal. Při dopadu mi cvakly zuby o sebe a lebka se mi narazila na páteř. *Na takové věci jsem už moc starý.*

Ne. Jen si přeješ, abys takový byl. Pojď.

Vykročil jsem za ním, skřípaje zuby. Vedl mě tiše zpátky do tábora. Když jsme se přiblížili, šašek se tiše posadil. I potmě jsem rozeznal jeho tázavý pohled. Nepatrně jsem mu pokynul, ať je zticha, a dával jsem pozor.

Vlk šel tiše k místu, kde ležel princ pod svými pokrývkami, schoulený jako kočka. Přiložil čumák těsně k Dutifulovu uchu. Pokynul jsem mu, ať chlapce nebudí, ale on mě ignoroval. Dokonce zajel šňupákem princi pod tvář a šťouchl do něj. Chlapcova hlava se na jeho dotek bezvládně svezla jako u mrtvoly. Srdce se mi zastavilo, a pak jsem zaslechl jeho spící dech. Vlk do něj šťouchl znovu. Pořád se neprobouzel.

Střetl jsem se s šaškovým vytřeštěným pohledem. Potom jsem šel a poklekl vedle chlapce. Nighteyes mi vzhlédl do tváře.

Pátral po nich, pátral a šmátral, a pak byl najednou pryč. Nedokážu ho vycítit. Nighteyes byl znepokojen.

Je pryč, kdesi daleko a hluboko. Na chvíli jsem se zamyslel. *Tohle není Moudrost.*

„Dávej na nás pozor," přikázal jsem šaškovi. Pak jsem si lehl vedle Dutifula. Zavřel jsem oči. Jako bych se obrňoval před skokem střemhlav do hluboké vody, měřil jsem každý dech, který jsem do sebe vtahoval. Jeho rytmus jsem přizpůsobil rytmu dýchajícího chlapce. *Verity*, pomyslel jsem si, protože nic na světě kromě toho mě nedokázalo zkoncentrovat. Zaváhal jsem, potom jsem potmě zašmátral a nahmatal chlapcovu ruku. Držel jsem ji ve své, a z jakéhosi důvodu mne potěšilo, že jeho ruka je mozolnatá od práce. Ještě naposledy jsem se nadechl a vrhl se do proudu Umění. Díky doteku kůže o kůži jsem ho okamžitě našel.

Připojil jsem své vědomí k jeho a plul s ním. Právě takhle, uvědomil jsem si zčistajasna, tehdy před léty Galenova koterie špehovala krále Shrewda. Tehdy jsem takovým odsáváním informací pohrdal. Nyní jsem se toho neúprosně chopil a prince následoval.

Když jsem chlapce poprvé uviděl, zažil jsem šok z poznání, pocit spřízněnosti, který mnou hluboce otřásl. Neporovnával jsem to s tím, co jsem zažíval nyní. Věděl jsem, že chlapec divoce hledá, spoléhaje na své neumělé a nebojácné Umění. Takové to bývalo i se mnou, pátral jsem nadivoko bez vědomí toho, jak to dělám, bez vědomí nebezpečí, které to obnášelo. Chlapec pátral za pomoci Moudrosti a nevěděl, že přitom využívá též Umění. Najeden úděsný okamžik jsem se uvědomil, že jeho Umění je - stejně jako u mě - poskvrněno Moudrostí. Když se jednou naučil využívat Umění tímto způsobem, dokáže se ještě někdy přeškolit, aby praktikoval čistou magii Umění?

Vzápětí šla tato úvaha úplně stranou. Zahalený v Umění, byl jsem svědkem toho, jak provozuje magii Moudrosti, a zmocnil se mě děs.

Princ Dutiful byl kočka. Nebyl k tomu zvířeti pouze připoutaný; úplně do něj vplouval, neponechávaje si naprosto nic ze sebe sama. Věděl jsem, že vlk a já jsme v duchu prolnuti na hluboké a nebezpečné úrovni, ale i ta byla povrchní oproti tomu, jak princ vše naprosto obětoval svému vztahu.

A ještě horší bylo naprosté přijetí chlapcovy podřízenosti ze strany dotyčného zvířete. A pak, jako kdybych zamžikal očima, jsem postřehl, že to vůbec není kočka. Kočka byla jen tenká slupka. Byla to žena.

V tom zmatku jsem se zatočil kolem dokola a málem jsem se prince pustil. Moudrost nemůže spojit člověka s člověkem. To je výsadou Umění. Takže s ní byl ve spojení přes Umění? Ne. Tohle spojení nebylo Umění. Snažil jsem se přijít tomu na kloub, ale nešlo mi to. Nedokázal jsem tu ženu oddělit od oné kočky a Dutiful byl pohroužen do obou. Nedávalo mi to smysl. Ta žena sondovala chlapcovu mysl. Ne. Byla tady, vlévajíc se do jeho těla jako studená kalná voda. Cítil jsem, jak jím protéká, jak zkoumá tvary jeho těla kolem sebe. Pořád pro ni bylo cizí. V tom mrazivém vnitřním kontaktu se tajila podivná erotičnost. Jejich spojem v kočce nebylo ještě kompletní, ale brzy, už brzy, slibovala mu, už brzy ji pozná úplně. Jdou si pro něj, ujistila ho, a ona ví, kde je. Byl jsem svědkem toho, jak jí vyklopil všechno, co věděl o lordu Goldenovi a o mně, o síle a stavu našich koní, o vlkovi, který mě následoval, a vycítil jsem její zuřivost a odpor ke Staré krvi, která zradila své vlastní.

Blížili se. Viděl jsem očima kočky a poznával Piebaldy, se kterými jsme se utkali o něco dříve toho dne. Kulhala v čele, následována ostatními. Velký muž šel zvolna

po svých a vedl svého mohutného koně, zatímco si razili cestu temným lesem. Za ním pomalu jely dvě ženy. Jako poslední šel poškrábaný muž s poraněnou kočkou. Teď už vedli dva koně bez jezdců, takže jsme buď zabili, nebo vážně poranili někoho z jejich skupiny. *Už jdeme, má lásko. A vyslali jsme ptáka, aby nám svolal na pomoc ostatní. Už brzy budeš zase s námi,* slibovala. *Nebudeme riskovat, že bychom tě ztratili. Až se přiblíží i ostatní, obklíčíme je a osvobodíme tě.*

Zabijete lorda Goldena a jeho sluhu? zeptal se princ úzkostlivě.

Ano.

Přeji si, abyste lorda Goldena nezabíjeli.

Je to nutné. Je mi líto, ale musí to tak být, poněvadž lord Golden zašel až příliš daleko na naše území. Viděl tváře našich lidi a jezdil po našich stezkách. Musí zemřít.

Nemůžete ho nechat jít? Sympatizuje s naši věcí. Když uzří naši silu, mohl by prostě jit za královnou a říci jí, že mě vůbec nenašel —

Komu náleží tvá věrnost? Jak mu můžeš tak rychle důvěřovat? Copak jsi už zapomněl, kolik našich lidí bylo zabito farseerovským režimem? Nebo chceš vidět mě a všechny naše lidi umírat?

Ta otázka byla jako prásknutí bičem a mě zabolelo, když jsem vycítil, jak se Dutiful přikrčil. *Mé srdce je s tebou, má lásko, s tebou,* ujistil ji.

Dobře. To je dobře. Pak mi jen důvěřuj a nech mě dělat to, co udělat musím. Není třeba, aby ses tím zabýval. Nemusíš se cítit zodpovědný za to, co na sebe lidé přivolají. Není to vůbec tvoje vina. Pokusil ses v klidu odejít. To oni tě pronásledují a útočí na nás. Pusť to z hlavy.

Potom ho obestřela láskou; odkudsi se vzedmula mohutná vlna náklonnosti, která přemohla jakoukoli myšlenku, kterou by mohl mít. Ale ona sama jako by byla pouze na okraji toho přílivu. Byla to kočičí láska, láska zuby pařáty, sveřepost sama. Ta emoce mě zaplavila a já jí navzdory své ostražitosti sám málem podlehl. Cítil jsem, jak princ akceptuje, že ona udělá to, co udělat musí. Dělala to ostatně jen proto, aby mohli být spolu. Pokud šlo o to, žádná cena nebyla dost vysoká.

Ona je mrtvá.

Vlkova myšlenka zazněla jako hlas v místnosti se spícím mužem. Na chvíli jsem ji bral jako součást svých snů. Potom mě jako rána do břicha udeřil její význam. *No samozřejmě. Ona je mrtvá. Ona se veze s tou kočkou.*

A v tom pošetilém okamžiku, kdy jsem sděloval svůj postřeh vlkovi, mě vzala na vědomí.

Co to má být? Její strach a zuřivost nebyly nic v porovnání s jejím naprostým šokem. Nikdy nic takového nezažila. Tohle bylo zcela mimo rámec její magie a ona ve svém drsném úžasu prozradila hodně ze svého já.

Vykroutil jsem se ze spojení s princem, ještě než stačila zjistit víc, než že tu někdo byl a sledoval ji; a zrovna v okamžiku jsem ucítil, jak ho pro jistotu ještě více sevřela. Připomnělo mi to velkou kočku držící v čelistech myš, kterou skousnutím paralyzuje. Vycítil jsem z její strany tentýž majetnický pocit, tutéž radost z pozření. Najeden čirý okamžik jsem doufal, že ji princ prohlédl stejně jasně jako já. Byl pro ni jenom hračka, majetek a nástroj. Necítila k němu žádnou lásku.

Ale ta kočka ano, podotkl Nighteyes.

A s vědomím té mučivé nerovnosti jsem přišel zpátky k sobě.

Připomnělo mi to můj seskok ze stromu zakončený nárazem. Uvržen zpátky do svého těla, posadil jsem se na dece a zalapal po dechu a náhle se scvrknuvším prostoru. Princ vedle mě zůstával nehybný, ale Nighteyes byl vmžiku u mě, strkaje mi svoji velkou hlavu pod paži. *Jsi v pořádku, bratříčku? Neublížila ti?*

Chtěl jsem mu odpovědět, ale místo toho jsem se překotil dopředu a zasténal, jak mi v lebce explodovala bolest navozená Uměním. Byl jsem doslova oslepen, izolován v černé noci protínané bíle oslnivými blesky, které se míhaly v mém zorném poli. Zamrkal jsem, pak jsem si klouby na rukou zatlačil oči, pokoušeje se to zářivé světlo vypudit. Rozprsklo se do barev, až se mi udělalo mdlo. Nahrbil jsem ramena a celý se schoulil tváří v tvář té bolesti.

Chvíli nato jsem ucítil, jak mi někdo zezadu na krk přiložil studenou látku. Vycítil jsem vedle sebe šaška, *naštěstí* mlčícího. Polkl jsem a několikrát se zhluboka nadechl, načež jsem do dlaní řekl: „Už se blíží. Ti Piebaldové, s nimiž jsme dneska bojovali, a další. Od prince vědí, kde jsme. Je jako majákový oheň. Nemůžeme se ukrýt a jich je příliš mnoho na to, abychom s nimi bojovali a přežili. Naší jedinou šancí je útěk. Nemůžeme čekat na východ měsíce. Nighteyes nás povede."

Šašek promluvil velmi tiše, jako by vytušil hloubku mé bolesti. „Mám vzbudit prince?"

„To raději ani nezkoušej. Je velice daleko a hluboko a já si nemyslím, že ona ho zrovna teď pustí zpátky do jeho těla. Budeme ho muset vézt jako mrtvou váhu. Osedlej koně, ano?"

„Ano. Fitzi, můžeš v tomhle stavu jet?"

Otevřel jsem oči. Mé vidění stále protínala plující zubatá světla, ale teď už jsem mohl vidět potemnělou louku za nimi. Přinutil jsem se k úsměvu. „Budu muset jet, stejně jako můj vlk bude muset běžet. A jako ty možná budeš muset bojovat. Vím, že nic z toho by si nikdo z nás dobrovolně nevybral, aleje to prostě tak. Nighteyesi. Ty už běž. Vybírej nám cestu a dostaň se co nejdál. Nevím, ze kterého směru se blíží ostatní útočníci. Dělej nám vepředu zvěda."

Myslíš si, že mě pošleš z dosahu nebezpečí. Ta myšlenka zněla bezmála vyčítavě.

Rád bych, kdybych mohl, bratře, ale pravda je, že tě možná posílám rovnou do chřtánu nebezpečí. Běž na výzvědy. Ihned.

Toporně vstal a protáhl se. Potom se otřepal a vyrazil kupředu, nikoli v kalupu, ale ve vytrvalém poklusu s předpokládanou vyhlídkou na velké vzdálenosti, jež ho čekají. Takřka vzápětí se mi ztratil z očí, šedý vlk mizející v pláni šedé louky. *Běž opatrně, můj drahý,* vydechl jsem za ním, ale potichu, velmi potichu, aby se nedozvěděl, jak moc se o něj bojím.

Vstal jsem, pohybuje se velmi opatrně, jako by má hlava byla přeplněná sklenice a já ji nechtěl rozlít. Sice jsem nevěřil doslovně tomu, že se mi mozek přelije přes okraj lebky, budu-li neopatrný, ale málem jsem v to doufal. Sundal jsem si šaškův mokrý kapesník ze zátylku a podržel si ho nějakou dobu na čele a na očích. Když jsem sklopil zrak k princi, nehýbal se. Snad jen tělo měl ještě více zkroucené. Za sebou jsem uslyšel šaška, jak přichází s koňmi. Opatrně jsem se otočil a pohlédl na

něj.

„Můžeš mi to vysvětlit?" zeptal se tiše a já si uvědomil, jak málo toho ví. O to divnější bylo, že tak bez váhání reagoval na mé požadavky.

Nadechl jsem se a řekl: „On používá Umění i Moudrost. A v ničem z toho nebyl školen, takže je zranitelný, velmi zranitelný. Je příliš mladý na to, aby pochopil, nakolik tím riskuje. Zrovna teď se jeho vědomí veze s tou kočkou. Vypadá to, že on přímo *je* tou kočkou."

„Ale probudí se a vrátí se zpátky do svého těla?"

Pokrčil jsem rameny. „To nevím. Jen doufám. Šašku, je toho více. Na tu kočkuje napojený ještě někdo další. Já, totiž my, Nighteyes a já, máme podezření, že je to dřívější majitelka té kočky."

„Dřívější? Myslel jsem, že Moudří se ke svým zvířatům připoutávají na celý život."

„To je pravda. Teď už bude po smrti. Ale její vědomí je uvnitř té kočky a využívají."

„Ale já myslel, že princ -"

„Ano. Princ je tam také. Podle mě si není vědom toho, že ta žena, kterou miluje, již jako žena vůbec neexistuje. A vím, že nemá vůbec ponětí, jakou moc nad ním ona má. A nad tou kočkou."

„Co můžeme dělat?"

Z toho třeštění v hlavě se mi dělalo zle od žaludku. Drsněji, než jsem měl v úmyslu, jsem prohlásil: „Násilím separovat chlapce od kočky. Zabít tu kočku a doufat, že chlapec nezemře."

„Och, Fitzi!" Šašek byl zděšen.

Neměl jsem čas brát na to zřetel.

„Osedlej pouze dva koně, Maltu a Myblack. Já si naložím chlapce před sebe. A pak musíme vyrazit."

Zatímco šašek připravoval koně, nedělal jsem vůbec nic. Nic z našich věcí jsem nebalil, protože jsem s sebou nehodlal nic vézt. Místo toho jsem jen tiše seděl a snažil se přimět svou hlavu ke klidu. Bylo to o to těžší, poněvadž jsem byl s chlapcem propojen Uměním. Cítil jsem spíše jeho absenci než přítomnost. Cítil jsem, že je na něj vyvíjen tlak, ale byl to tlak na vlnách Moudrosti. Nebyl jsem s to poznat, jestli vyrukovala proto, aby se více dozvěděla o mně, nebo proto, aby se pokusila zmocnit chlapcova těla. Nechtěl jsem na to reagovat; již o mně věděli z toho předchozího letmého doteku. A tak jsem jen seděl, hlavu v dlaních, a hleděl na Kettrickenina syna. Jak mě to už dávno naučil Verity, opatrně jsem kolem sebe vztyčil zdi Umění. Tentokrát jsem jimi obehnal i chlapce ležícího u mých nohou. Neuvažoval jsem nad tím, čemu se to pokouším vzdorovat. Místo toho jsem se soustředil na udržení prostoru jeho mysli v otevřenosti, rezervuje ho pro něj, až se vrátí.

„Připraven," řekl tiše šašek a já znovu vstal. Nasedl jsem na Myblack, která pode mnou kupodivu držela, zatímco šašek mi vyzvedl chlapce do náručí. Jako vždycky mě síla toho útlého muže překvapila. Posadil jsem si prince před sebe tak, abych mohl jednou rukou držet jeho a druhou otěže. Muselo to stačit. V příštím okamžiku seděl šašek na Maltě vedle mne. „Kudy?" zeptal se.

Nighteyesi? Snažil jsem se, aby můj dotaz byl co nejtišší a nejskrytější. Možná naši Moudrost cítili, ale pochyboval jsem, že ji mohou využít k našemu sledování.

Bratře. Jeho odpověď byla stejně diskrétní. Pobídl jsem Myblack a vyrazili jsme vpřed. Nemohl jsem říci, kde Nighteyes je, ale věděl jsem, že jedu za ním. Princ se mi ztěžka klátil v náručí. To bylo samo o sobě dost nepříjemné. Frustrován vlastní bolestí a mrtvou vahou jeho těla, v jedné chvíli jsem jím drsně zatřásl. Vydal na protest slabý zvuk, avšak stejně tak to mohl být vzduch vycházející z jeho plic. Nějakou dobu jsme jeli lesem, uhýbajíce převislým větvím a prodírajíce se spletitým porostem. Princův kůň, zbavený postroje, klusal za námi. Nejeli jsme moc rychle. Terén byl zrádný, stromy hustě rostlé a naši koně znavení. Veden vlkovou prchavou přítomností, zamířil jsem svahem dolů do jedné strže. Strž záhy přešla v údolí, to se rozprostřelo do šíře a my ujížděli po louce ozářené měsíčním světlem. Před námi uskakovala vyplašená vysoká zvěř. Vjeli jsme opět do lesa a podkovy našich koní duněly na hlubokých vrstvách starého zdusaného listí. Pak jsme se ocitli na příkré ploše, kterou jsem nepoznával, avšak když jsme po mohutném hrabání završili náš výstup do onoho kopce, noc nás vyplivla na cestu. Vlkova trasa vedla napříč divokou krajinu a přivedla nás zpátky na cestu, po které jsme jeli toho rána. Přitáhl jsem Myblack otěže a nechal ji vydechnout. Na dalším návrší před námi mi skoupé světlo měsíce ve třetí čtvrti ukázalo siluetu vlka, jak čeká, až se objevíme. Jakmile nás spatřil, otočil se, vyrazil poklusem z kopce dolů a zmizel mi z dohledu. *Vzduch je čistý. Pojeďte.*

„Teď to rozjedeme," upozornil jsem šaška hlubokým hlasem. Předklonil jsem se, řekl slovo Myblack a pobídl ji koleny. Když sejí nechtělo uposlechnout, inspirován Moudrostí svého predátora jsem jí vnukl: *Pronásledovatelé jsou těsně za námi. Jedou rychle.*

Trhla ušima nazad. Myslím, že byla trochu skeptická, ale sebrala se. Když hrozilo, že nás Malta předjede, její mocné svaly se vyduly, pak se pode mnou protáhla a dali jsme se do běhu. Vzhledem k dvojnásobné váze a únavě po celodenní dřině klusala ztěžka. Malta s ní odhodlaně držela tempo, její přítomnost hnala Myblack stálé dál. Princův kůň zaostal vzadu. Vlk běžel před námi a já k němu upíral své zraky jako k poslední naději. Jako by ze sebe nějak shodil svoje roky; pádil před námi jako jednoroček, pohybuje se velkými skoky.

Jak ostýchavý úsvit začal pokradmu přecházet v den, po naší levé straně vyvstal horizont. Uvítal jsem světlo, které nám ukazovalo bezpečnější terén, ačkoliv současně jsem ho proklínal za to, že nás odhalí nepřátelům. Zatímco jitro zvolna přebíralo moc, jeli jsme pořád dál a průběžně střídali tempo, hospodaříce s výdrží našich koní. Poslední dva dny byly pro oba koně těžké. Kdybychom je uštvali do bezvědomí, naši situaci by to nijak nepomohlo.

„Kdy budeme moci bezpečně zastavit?" zeptal se mě šašek v době, kdy jsme zpomalili, aby si koně mohli vydechnout.

„Až dorazíme na hrad Buckkeep. Možná." Nedodal jsem, že princ nebude v bezpečí, dokud to neotočím zpátky a nezabiji tu kočku. Měli jsme v držení pouze jeho tělo. Piebaldové měli pořád jeho duši.

V půli dopoledne jsme minuli strom, kde na nás ze zálohy zaútočil lučištník. Při-

tom jsem si uvědomil, nakolik při volbě naší trasy spoléhám na vlka. To on rozhodl, že tato cesta je bezpečná, a já ho bezvýhradně následoval.

Copak nejsme smečka? Samozřejmě že musíš následovat vůdce. Jízlivý podtón jeho myšlenky nedokázal zastřít jeho únavu.

Byli jsme všichni unavení; muži, vlk i koně. Vytrvalý poklus byl tím nejlepším, co jsem teď dokázal z Myblack vyždímat. Dutiful se mi těžce klátil v náručí, jak jsme se kodrcali dál a dál. Bolest v mých zádech a ramenou od toho, jak jsem podpíral jeho tělo, soupeřila s bolestí hlavy. Šašek pořád seděl na koni dobře, ale už se nepokoušel zapříst jakýkoli hovor. Jednou se nabídl, že prince poveze na Maltě, ale já to zamítl. Ne že bych si myslel, že se jemu nebo jeho koni nedostává sil. Nedokázal jsem přesně definovat, proč jsem cítil, že Dutifulovo tělo musím mít v držení já. Dělal jsem si starosti nad tím, že je už tak dlouho v bezvědomí. Věděl jsem, že tam kdesi jeho mysl pracuje, že vidí kočičíma očima, vnímá kočičím tělem. Dříve či později si uvědomí -

Princ se v mém náručí pohnul. Já zůstal zticha. Ještě chvíli mu trvalo, než přišel k sobě. Když opět nabyl vládu nad smysly, nepříjemně sebou v mých rukou trhl, až mi to připomnělo mé vlastní záchvaty. Poté se vsedě napřímil a ochraptěle se zajíkl. Začal pravidelně vdechovat a vydechovat a divoce přitom otáčel hlavou ze strany na stranu, pokoušeje se pochopit situaci. Uslyšel jsem, jak polkl. Suchým a nakřáplým hlasem se zeptal: „Kde to jsme?"

Bylo zbytečné mu lhát. Na kopci nad námi vrhaly stíny Laureliny záhadné tyčící se kameny. Určitě je pozná. Vůbec jsem se neobtěžoval s odpovědí. Lord Golden popojel blíže k nám.

„Můj princi, jste v pořádku? Byl jste tak dlouho v bezvědomí."

„Já jsem - v pořádku. Kam mě to vezete?"

Blíží se!

Naše situace se v příštím okamžiku změnila. Uviděl jsem vlka, jak prchá směrem k nám. Na cestě za ním se náhle objevili jezdci na koních. Narychlo jsem jich spočítal pět. Podél nich běželi dva psi, oba vázáni Moudrostí. Otočil jsem se v sedle. Dvě návrší za námi právě vyjížděli na kopec další jezdci. Zahlédl jsem pozvednutou paži, jak triumfálně zdraví druhou skupinu jezdců.

„Dostihli nás," řekl jsem klidně šaškovi.

Vypadal špatně.

„Vzhůru do kopce. Ať máme ty mohyly v zádech." Svedl jsem Myblack z cesty a moji společníci mě následovali.

„Pusť mě!" nařídil mi princ. Snažil se mi vyrvat z náručí, ale dlouhé bezvědomí ho oslabilo. Nebylo snadné udržet ho na koni, ale už to nebylo daleko. Když jsme se dostali na úroveň mohyly a vedle stojícího kamene, přitáhl jsem Myblack otěže. Sesedl jsem ne zrovna elegantně, ale prince jsem stáhl s sebou. Myblack znaveně odstoupila stranou a pak se otočila a obdařila mě vyčítavým pohledem. Šašek byl vmžiku u nás. Ukročil jsem před Dutifulovým pěstním výpadem, chňapl ho za zápěstí a stoupl si za něj, zkroutiv mu ruku dozadu. Chytil jsem ho druhou rukou za rameno a pevně držel. Nebyl jsem hrubší, než bylo nutné, ale on se jen tak snadno nevzdával. „Když ti zlomím ruku nebo vykloubím rameno, nezabije tě to," zdůraznil

jsem drsně. „Ale aspoň mi na chvíli přestaneš působit potíže."

Zaskuhral bolestí a podvolil se. Vlk se jako šedá šmouha hrnul vzhůru do kopce směrem k nám. „A co teď?" zeptal se mě šašek, zatímco se divoce rozhlížel kolem.

„Teď zaujmeme postavení," řekl jsem. Jezdci dole se již rozestupovali do šíře. Mohyla v našich zádech bude chabou překážkou proti útoku zezadu; bude to stejně tak překážka ve výhledu jako štít. Zadýchaný vlk stanul u nás.

„Tady zemřete," procedil princ skrze zaťaté zuby. Pořád jsem ho pevně držel.

„To je dost možné," připustil jsem.

„Vy zemřete a já půjdu s nimi." Hlas měl přiškrcený bolestí. „Tak proč se chovat hloupě? Pusťte mě hned. Já půjdu za nimi. A vy můžete utéci. Slibuji, že je požádám, aby vás nechali jít."

Můj zrak se nad chlapcovou hlavou střetl s šaškovým. Věděl jsem, jaká má být moje odpověď, ale pak jsem si uvědomil, čemu bych poslal prince tváří v tvář. Mohli bychom si tím koupit možnost znovu po něm jít, ale pochyboval jsem o tom. Žena-kočka by dohlédla na to, aby nás uštvali a zabili. Máme se smrti postavit a čekat, nebo máme být usmrceni po útěku? Nechtěl jsem volit, jak mají mí přátelé zemřít.

Na útěk jsem příliš unavený. Zemřu tady.

Šaškovy oči zabloudily k Nighteyesovi. Nevím, jestli ten zákmit myšlenky zachytil nebo jestli prostě viděl, jak je vlk unavený. „Postavíme se jim a budeme bojovat," řekl mdlým hlasem.

A s tím tasil meč z pochvy. Věděl jsem, že nikdy v životě nebojoval. Když pozvedal svou čepel, vypadal velmi nejistě. Pak se nadechl a v jeho tváři vyvstaly rysy lorda Goldena. Vypjal ramena a do očí mu vstoupil výraz chladnokrevného odhodlání.

On neumí bojovat. Nebuď hloupý.

Jezdci se blížili. Vedli své koně krokem do kopce směrem k nám, nespěchali, jenom ať pěkně vidíme, jak se k nám blíží smrt. *Máš nějakou jinou možnost?*

„Nemůžeš mě držet a bojovat!" řekl Dutiful povzneseným hlasem. Očividně věřil, že již mají vyhráno. „V okamžiku, kdy mě pustíš, dám se na útěk. Zemřeš pro nic za nic! Pusť mě hned, nech mě s nimi promluvit. Možná ti mohu usmlouvat život."

Nedopusť, aby se ho zmocnila. Raději ho zabij, než bys jim ho přenechal.

Připadal jsem si jako velký zbabělec, ale přesto jsem mu tu myšlenku sdělil. *Já nevím, jestli to dokážu.*

Musíš. Oba víme, co mají v úmyslu. Jestliže ho nedokážeš zabít, tak... tak ho vezmi do pilíře. Chlapec má Umění v krvi a kdysi jste byli propojeni i s tím Bezpachu. To by mohlo stačit. Běžte do pilíře. Vezmi je s sebou.

Jezdci dole se spolu krátce poradili a potom se začali rozestupovat do rojnice, aby nás obklíčili z boků. Jak předtím ta žena slíbila, nehodlali nic riskovat. Smáli se a navzájem na sebe pokřikovali. Zrovna tak jako princ věřili, že nás mají v pasti.

To nevyjde. Copak si nevzpomínáš, jaké to bylo? Stálo mě to všechny síly, abych tě při tom průchodu udržel pohromadě, a to jsme byli těsně propojeni. Možná bych dokázal udržet během cesty pohromadě chlapce, nebo tebe, ale oba ne. Ani nevím, jestli bych tam s sebou dokázal vtáhnout šaška. Naše pouto Umění je už staré a

tenké. Mohl bych vás všechny ztratit.

Nemusíš si vybírat. Já s tebou jít nemůžu. Jsem příliš unavený, můj bratře. Ale až budete utíkat, zůstanu tady a udržím je v *odstupu, jak to jen dlouho půjde.*

„Ne," zaúpěl jsem, zrovna když šašek řekl: „Ten pilíř. Říkal jsi, že ten chlapec používal Umění. Nemohl bys -?"

„Ne!" vykřikl jsem. „Nenechám tu Nighteyese zemřít samotného! Jak to vůbec můžeš navrhovat?"

„Samotného?" Šašek se zatvářil zmateně. Potom mu zkřivil ústa prazvláštní úsměv. „Ale on nebude sám. Já tu budu s ním. A -" tu se vstoje povytáhl a napřímil ramena, „- zemřu dřív, než jim dovolím zabít jeho."

Ach, tak to bude mnohem lepší. Nighteyesovi stály všechny chlupy na těle, zatímco se díval na postupující linii mužů a koní, ale jeho jiskřící oči se na mě vesele usmívaly.

„Pošlete toho chlapce k nám dolů!" houkl vysoký muž. Ignorovali jsme ho.

„Myslíš si, že takhle to budu mít snazší?" zeptal jsem se šaška. Byli dočista šílení, oba dva. „Já bych možná pilířem prošel. Možná bych jím protáhl i chlapce, ačkoliv si říkám, jestli by tím jeho mysl prošla nedotčená. Ale pochybuji, že dokážu vzít s sebou tebe, šašku. A Nighteyes odmítá jít."

„Jít kam?" zeptal se Dutiful. Snažil se z mého chvatu vykroutit, ale já mu ruku zkroutil ještě pevněji. Nechal toho.

„Naposled se ptáme, vzdáte se?" křikl na nás vysoký jezdec.

„Snažím se mu to rozmluvit!" zavolal v odpověď lord Golden. „Dej mi čas, člověče!" vsunul do svého hlasu panický tón.

„Příteli můj." Šašek mi položil ruku na rameno. Jemně mne postrčil zády směrem ke kameni. Ustoupil jsem a táhl Dutifula s sebou. Šašek se mi díval přímo do očí. Mluvil potichu a rozvážně, jako bychom spolu byli sami a on měl všechen čas na světě. „Já vím, že s tebou jít nemůžu. Rmoutí mě, že ani vlk nepůjde. Avšak přesto ti říkám, že musíš jít a vzít toho chlapce s sebou. Nechápeš to? Kvůli tomu ses narodil, to proto jsi zůstal všechny ty roky naživu navzdory všem protivenstvím. To proto jsem tě nutil zůstat naživu navzdory všemu, co tě potkalo. Farseerovský dědic musí být. Když ho udržíš při životě a vrátíš zpátky na Buckkeep, o to jediné tu kráčí. Udržíme budoucnost na cestě, kterou jsem jí vytyčil, i kdyby se to muselo obejít beze mě. Ale jestli selžeme, jestli on zemře..."

„O čem se to bavíte?" zeptal se princ zlostně.

Šaškův hlas zmlkl. Zahleděl se z kopce dolů na neustále postupující muže, ale jeho oči jako by viděly dál. Myblack se skoro dotýkala monolitu. Dutiful v mém sevření se pojednou zklidnil, jakoby očarovaný šaškovým měkkým hlasem. „Pokud tu všichni zemřeme," pravil sklesle. „Potom... to skončí. Pro nás. On však není jediná změna, kterou jsme navodili... čas musí plynout, jako vždycky plynul, odplavit všechny překážky pryč. Takže... osud si ji najde. Ve všech časech osud bojuje proti přežití Farseerů. Tady a teď strážíme Dutifula. Ale pokud všichni padneme, pokud se jediným ohniskem toho boje stane Nettle..." Několikrát zamžikal, potom se rozechvěle nadechl a otočil se zpátky ke mně. Jako by se vracel z nějaké daleké cesty. Mluvil tiše, sděluje mi zlá poselství. „Nedokážu najít žádnou budoucnost, v níž

Nettle přežije poté, co princ zemřel." Tvář se mu propadla a oči zestárly, když posléze připustil: „Nečekají ji tam ani rychlé, laskavé konce." Zhluboka se nadechl. „Pokud ti na mně aspoň trochu *záleží*, udělej to. Vezmi chlapce s sebou. Udrž ho při životě."

Všechny chlupy na těle mi stály hrůzou.„Ale -" zakuckal jsem se. A co všechny ty oběti, které jsem vykonal, abych ji udržel v bezpečí? To vše bylo k ničemu? Má mysl si obraz rychle dotvořila. Burrich, Molly a jejich synové by stanuli po jejím boku, padli by spolu s ní. Došel mi dech.

„Prosím, běž," naléhal šašek.

Nemohl jsem říci, co si z našeho hovoru vyvodil chlapec. Svíral jsem pevně váhu jeho těla, aby se nemohl ani hnout, zatímco mysl mi běžela na plné obrátky. Věděl jsem, že z toho bludiště, jež nám připravil osud, není úniku. Vlk tu myšlenku zformuloval za mě: *Když zůstaneš, stejně všichni zemřeme. Pokud nezemře chlapec, zmocní se ho Moudří a využiji ho ke svým cílům. Smrt by byla laskavější. Nás nemůžeš zachránit, ale můžeš zachránit chlapce.*

Nemohu tě tady nechat. Nemůžeme takhle skončit, ty a já. Slzy mě oslepily zrovna v okamžiku, kdy jsem potřeboval vidět co nejjasněji.

Nejenomže můžeme, my musíme. Když přežije vlče, smečka neumírá. Buď vlkem, bratře můj. Věci jsou tak prostší. Nech nás bojovat, zatímco ty zachráníš to vlče. Zachráníš i Nettle. Žij dobře, za nás oba, a jednou o mně vyprávěj příběhy Nettle.

A potom už nebyl vůbec na nic čas. „Už je příliš pozdě!" houkl na nás nějaký muž. Řada jezdců na koních se zakřivila, obklučujíc nás. „Pošlete nám toho chlapce a my to s vámi rychle skoncujeme! Jestli ne -" A nahlas se zasmál.

Neměj o nás strach. Já je přinutím, aby nás zabili rychle.

Šašek zapružil rameny. Uchopil meč obouruč, jednou se jím zkusmo rozmáchl, pak ho pozvedl do výše. „Pospěš si, Milovaný." V té póze vypadal spíše jako tanečník než válečník.

Mohl jsem buď tasit meč, nebo držet prince. Tyčící se kámen byl hned za mnou. Jednou jsem se chvatně ohlédl přes rameno. Nedokázal jsem však identifikovat větrem ošlehaný symbol vytesaný do jeho povrchu. Ať už mě dopraví kamkoliv, bude mi to muset stačit. Nepoznával jsem svůj hlas, když jsem zvolal do světa: „Jak může být ta nejtěžší věc, kterou jsem kdy v životě udělal, zároveň i tou nejzbabělejší?"

„Co to děláš?" zeptal se chlapec. Vycítil, že se má něco stát, a ačkoli netušil, co to má být, začal se mnou divoce zápasit. „Pomozte mi!" křikl na stahující se Piebaldy. „Osvoboďte mě!"

Odpovědí mu byl dusot vyrazivších koní.

Dostal jsem nápad. Zatímco jsem ještě pevněji sevřel zápolícího chlapce, řekl jsem šaškovi: „Já se vrátím. Provedu ho tam a vrátím se."

„Neriskuj ztrátu prince!" zvolal poděšeně šašek. „Zůstaň s ním a střež ho. Kdyby ses pro nás vrátil a zabili nás, zůstal by sám... tam kdesi. Běž! Dělej!" Poslední úsměv, kterým mě obdařil, byl jeho starý šaškovský úsměv, bázlivý, a přesto se vysmívající světu za to, že se mu chystá ublížit. V jeho zlatých očích byla divokost, která nebyla strachem ze smrti, ale jejím přijetím. Nedokázal jsem ten pohled vystát.

Uzavírající se kruh nepřátel nás již pohlcoval. Šašek se rozmáchl mečem, vyseknuv třpytivý oblouk v modrém dni. Pak mezi nás s křikem vrazil nějaký Piebald, oháněj ící se čepelí. Vlek jsem prince dozadu.

Naposledy jsem šaška zahlédl, jak stojí nad vlkem s mečem v rukou. Bylo to poprvé, co jsem ho viděl držet zbraň, jako by ji chtěl doopravdy použít. Uslyšel jsem zařinčení kovu o kov a vlkovo hlasité zavrčení, jak se vrhl jednomu jezdci po noze.

Princ divoce zaječel; vydral se z něj neartikulovaný výkřik prostoupený zuřivostí, který byl spíše kočičí než lidský. Přímo proti nám se řítil nějaký jezdec, meč pozvednutý do výše. Ale tyčící se kámen byl hned za mými zády., Já se vrátím!" slíbil jsem jim. Pak jsem Dutifula jednou rukou objal, přitisknuv si ho k hrudi. Těsně u ucha jsem mu řekl: „Drž se pevně toho, čím jsi!" Bylo to jediné varování, které jsem mu mohl dát. Pak jsem se prudce otočil a přitiskl ruku na symbol vytesaný do kamene.

4 Pláž

Uměni je nekonečně veliké, a přesto důvěrně malé. Je veliké jako svět a obloha nad ním, a je malé jako srdce člověka ukryté v hrudi člověka. Podle způsobu, jakým Umění proudí, se s ním člověk může vézt nebo zakoušet jeho tok nebo ho celé obsáhnout v sobě. A tím vším prostupuje stále tentýž pocit bezprostřední přítomnosti.

Ovládnout Umění proto znamená ovládnout nejdříve sám sebe.

HAILFIRE, MISTR UMĚNÍ VE SLUŽBÁCH KRÁLOVNY FRUGAL

Čekal jsem temnotu a dezorientaci. Čekal jsem, že Umění mnou bude škubat a že budu mít co dělat, abych udržel prince a sebe pohromadě. Vší silou jsem se snažil být nás dvou vědom a udržet ho nedotčeného. Držet ho v rámci mých bariér Umění bylo hodně podobné, jako když při záplavě svíráte v ruce hrstku soli. Měl jsem tentýž neodbytný pocit, že kdybych své sevření uvolnil, rozptýlil by se a odtekl ode mě pryč. To vše jsem zažíval, a k tomu ještě nelogický pocit, že padáme vzhůru. Tiskl jsem Dutifula k sobě a sliboval si, že to brzy bude za námi. Nebyl jsem připraven, že vypadnu z pilíře do ledové mořské vody.

Slaná voda mi zaplavila ústa a nos a já v šoku zalapal po dechu. Společně jsme ve vodě dělali kotrmelce. Ramenem jsem do něčeho udeřil. Dutiful se divoce zmítal a já ho málem pustil. Voda nás strhla s sebou a pak, zrovna když jsem skrze temnou zeleň spatřil světlo a vyvodil si, kudy sejde vzhůru, nás zachytila vlna a mrštila námi na skalnatou pláž.

Při tom nárazu jsem prince pustil. Vlna nás vykulila na skalnatý břeh, aniž nám dala možnost nadechnout se. Kameny obalené Slávkami a vilejši mi rozdíraly kůži. Když se potom vlna dala na ústup, mé tělo se zachytilo na kamenech, zaháknuté za opasek meče, a voda mě zanechala na mělčině. Zvedl jsem hlavu a začal se kuckat a dávit ze sebe vodu a písek. Zamrkal jsem, pokoušeje se zahlédnout Dutifula, a spatřil jsem ho pořád ještě ve vodě. Ležel břichem na pláži a hrabal kolem sebe, aby se zachytil kamenů, když tu ho vracející se vlna opět vzala s sebou. Sklouzl zpátky do hlubší vody, pak se mu podařilo něčeho se chytit a zůstal nehybně ležet, lapaje po dechu. Konečně jsem se nadechl.

„Vstaň!" zakřičel jsem. Vyšlo to ze mě jako chraplavé zakrákání. „Než přijde další vlna. Vstaň!"

Nechápavě na mne pohlédl. Vyštrachal jsem se do stoje a vrhl se k němu. Chytil jsem ho zezadu za límec a táhl ho přes ostré vilejše po skalnaté pláži vzhůru na vyšší břeh. Přesto nás zachytila vlna a srazila mě na kolena, ale nebyla dost silná na to, aby nás stáhla zpět. Když se vzápětí vracela zpátky, Dutifulovi se podařilo vstát. Držíce se jeden druhého, cestou přes zubaté kameny jsme doklopýtali o něco výše do pásma černého písku ověnčeného změtí vláken čvachtajících řas. Když jsme došli na suchý sypký písek, prince jsem pustil. Udělal ještě asi tři kroky a pak se svezl na zem. Nějakou dobu jen ležel na boku a oddychoval. Pak se posadil, vyprskl písek a mokrým rukávem si otřel nos. Rozhlédl se nechápavě kolem, a když sklouzl očima zpátky ke mně, ve tváři měl výraz zmateného dítěte.

„Co se to stalo?"

Když jsem pohnul ústy, mezi zuby mi zaskřípal písek. Vyplivl jsem ho. „Prošli jsme pilířem Umění." Znovu jsem si odplivl.

„Čím?"

„Pilířem Umění," zopakoval jsem. Ohlédl jsem se zpátky, abych mu ho ukázal.

Nebylo tam nic než oceán. Přihnala se další vlna, která dosáhla o něco výše na pláž. Když se voda vracela, na písku zůstalo krajkoví z našlehané bílé pěny. Nemotorně jsem vstal a zahleděl se přes stoupající příliv. Všude samá voda. Vlny v pohybu. A nad vlnami křičící racci. Z té dmoucí se zelené hladiny nečněl žádný pilíř Umění z černého kamene. Nebylo tam ani stopy po tom, kde nás vyvrhl na břeh.

Nebylo cesty zpátky.

Opustil jsem své přátele a nechal je zemřít. Bez ohledu na to, co mi šašek řekl, jsem byl odhodlaný vrátit se pilířem okamžitě zpátky. Jinak bych nešel. Nebyl bych to udělal, kdybych si myslel, že už se k nim nevrátím. Ovšem fakt, že jsem si to řekl, nezmírnil hlodající pocit zbabělosti.

Nighteyesi! zapátral jsem zoufale, vrhnuv do toho volání veškerou svou sílu.

Nikdo se neozval.

„Šašku!" vydralo se ze mě, marný to výkřik s vynaložením vší Moudrosti, Umění a síly hlasu. Vzdálený povyk racků jako by výsměšně odrážel jeho zvuk. Má naděje brala za své spolu s jejich slábnoucím křikem nad větrem bičovaným mořem.

Bez hnuti jsem hleděl přes vodu do dáli, až se mi o nohy rozšplíchla postupující vlna. Princ se nehýbal, jen se svalil na bok do mokrého písku. Ležel tam, nepřítomně zíral a chvěl se. Pomalu jsem odvrátil hlavu od příboje a jal se obhlížet pevninu. Před námi se tyčily do výše černé útesy. Příliv stoupal. Má mysl si rychle dala jednotlivé kousky dohromady.

„Vstaň. Musíme odsud, než nás tu příliv uvězní."

V jižním směru skalnaté útesy ustupovaly srpkovitému pásu černého písku. Za ním se prostírala travnatá náhorní planina. Shýbl jsem se a chytil prince za paži. „Vstaň," zopakoval jsem.,.Pokut tady nechceš utonout."

Mládenec se bez protestů vyštrachal na nohy. Vlekli jsme se podél pobřeží a vlny dosahovaly stále výše k nám. Uvnitř mne tížila mrazivá bezútěšnost Netroufal jsem si pohlédnout tváří v tvář tomu, co jsem právě udělal. Bylo to moc strašné na to, abych se nad tím zamýšlel. Zatímco já si tu kráčím po pláži, nezkrápí jejich krev meče útočníků? Vypnul jsem mysl. Jako bych stavěl zdi na obranu před nějakou vetřeleckou myslí, zablokoval jsem všechny pocity sám před sebou. Zastavil jsem všechny myšlenky a stal se vlkem, se zájmem jen o přítomné „nyní".

„Co to bylo?" zeptal se náhle Dutiful. „Ten... pocit. Ten... tah." Došla mu slova. „To bylo Umění?"

„Zčásti," odvětil jsem příkře. Zdálo se mi, že je až příliš zaujat tím, co právě zažil. To ho to tak silně oslovilo? Pro neopatrné představuje vábení Umění strašlivou past.

„Já... on se mě to pokoušel naučit, ale nedokázal mi říci, jaké to je. Nemohl jsem říci, jestli to dělám nebo ne, a on také ne. Ale tohle!"

Čekal, že na jeho vzrušení zareaguji. Jenže já mu žádnou odpověď nedal. Umění

byla ta poslední věc, o které jsem se zrovna teď chtěl bavit. Nechtělo se mi vůbec mluvit. Nechtěl jsem porušit tu otupělost, která mě obestírala.

Když jsme došli na pláž, vedl jsem prince Dutifula pořád dál. Mokrý oděv mu pleskal o tělo a on se choulil chladem. Naslouchal jsem jeho rozechvělému dechu. Ukázalo se, že zelenkavý lesk na písku je ve skutečnosti proudem sladké vody, tekoucím přes pláž do moře. Vedl jsem ho vzhůru po proudu, z písečné pláže na pláň porostlou drsnými ostřicemi, až jsem došel na místo, kde byl potůček dost hluboký, abych si mohl nabrat vodu do dlaní. Několikrát jsem si vypláchl ústa a pak se napil. Nacákal jsem si vodu do obličeje, abych si vymyl písek z očí a uší, když tu princ znovu promluvil:

„A co lord Golden a ten vlk? Kde jsou, co se s nimi stalo?" Zahleděl se přes vodu, jako by čekal, že je tam uvidí.

„Nemohli jít s námi. Tuším, že teď už je tví přátelé pobili."

Udivilo mě, že dokážu ta slova říct tak přímo. Žádné srdcervoucí slzy, žádné zajíkání. Byla to moc strašná představa na to, aby byla reálná. Nemohl jsem si dovolit na to myslet. Místo toho jsem po něm ta slova mrštil, doufaje, že uvidím, jak to s ním trhlo. On však jenom potřásl hlavou, jako by mu moje slova nedávala smysl, načež se otupěle zeptal: „Kde to jsme?"

„Jsme tady," odpověděl jsem a zasmál se. Nikdy jsem netušil, že hněv a zoufalství mohou člověka dohnat k smíchu. Nebyl to příjemný zvuk a princ se přede mnou na okamžik přikrčil. Vzápětí se napřímil do stoje a namířil na mě vyčítavě ukazovákem: „Kdo jsi?" zeptal se, jako by náhle objevil onu záhadu všech záhad, která spočívala pod všemi jeho otázkami.

Vzhlédl jsem z podřepu u vody. Než jsem odpověděl, ještě jednou jsem se napil z dlaní. „Tom Badgerlock[*])." Mokrýma rukama jsem si uhladil vlasy dozadu. „Kvůli tomuhle. Narodil jsem se s bílým pruhem na spánku a podle toho mě mí rodiče pojmenovali."

„Lháři." Pronesl ta slova s neskrývaným pohrdáním. „Jsi Farseer. Možná že nevypadáš jako Farseer, ale máš v krvi Umění. Kdo jsi? Nějaký vzdálený bratranec? Něčí levoboček?“

V životě mě nazvali bastardem už mockrát, ale ještě nikdy jsem to neslyšel od někoho, koho bych mohl nazvat svým synem. Vzhlédl jsem k Dutifulovi, Verityho a Kettrickeninu dědici počatému ze semene z mého těla. Inu, jestli jsem bastard, říkám si, co jsi potom ty? Místo toho jsem řekl: „Záleží na tom?"

Zatímco se snažil nalézt odpověď, rozhlížel jsem se po okolí. Musel jsem tady na tom místě spolu s ním trčet minimálně do doby, než ustoupí příliv. Budu-li mít štěstí, odhalí mi pilíř, který nás sem přenesl, a mohl bych ho využít k návratu. Pokud štěstí mít nebudu, voda tak daleko neustoupí a já pak budu muset zjistit, kde doopravdy jsme a jak se dostat zpátky na Buckkeep.

Aby zamaskoval svoji náhlou nejistotu, princ zlostně řekl: „Nemůžeme být tak daleko. Trvalo nám jen chvíli, než jsme sem dorazili."

„Magie, kterou jsme využili, si ze vzdálenosti moc nedělá. Možná už ani nejsme

[*] Badgerlock = Jezevčí kadeř

na území Šesti vévodství." Náhle jsem si řekl, že víc už vědět nepotřebuje. Ať už mu řeknu cokoli, ta žena se to nejspíš dozví také. Čím méně toho zazní, tím lépe.

Pomalu si sedl na zem. „Avšak -" spustil a vzápětí zmlkl. Výraz v jeho tváři patřil vystrašenému dítěti, které se zoufale pídí po něčem důvěrně známém. Ale mé srdce mu vstříc nevyšlo. Místo toho jsem potlačil nutkání uštědřit mu pořádný štulec zezadu do hlavy. Za tohoto ukňouraného, sebou zaujatého mladíka jsem vyměnil životy svého vlka a přítele. Měl jsem dojem, že je to ten nejmizernější obchod, jaký jsem kdy udělal. Nettle, připomněl jsem si. Když ho udržím naživu, mohl bych jí tím zajistit bezpečí. Farseerovský dědic nebo ne, tohle byla prozatím jediná hodnota, jíž jsem v něm dokázal vidět.

Zklamal jsem se ve svém synovi.

Více jsem si na tu myšlenku posvítil a ujistil se, že Dutiful můj syn není. A jelikož jsem za jeho výchovu nikdy nepřijal zodpovědnost, neměl jsem ani právo být jím zklamaný nebo potěšený. Poodešel jsem od něho stranou. Pustil jsem do popředí vlka v sobě a on mi řekl, že je nutné dohlédnout na své bezprostřední potřeby. Vítr foukající na pláži byl stálý a mrazivý a pleskal mi mokrým oděvem o tělo. Najít dřevo a rozdělat oheň, půjde-li to. Usušit se. A také se poohlédnout po nějaké potravě. Nemělo smysl trýznit se nad tím, co se stalo s Nighteyesem a šaškem. Příliv pořád stoupal. To znamenalo, že příští odliv nastane až někdy ráno. Musel jsem rezignovat na to, že další příležitost k návratu za přáteli se mi naskytne skoro až za celý den. Takže prozatím je třeba sbírat síly a odpočívat.

Pohlédl jsem přes travnatou náhorní plošinu k lesu, který rostl za ní. Tamní stromy byly pořád oděny do letní zeleně, ale jaksi to na mě dělalo dojem nepřátelského a neživého místa. Řekl jsem si, že nemá smysl trmácet se přes louku a lovit pod stromy. Neměl jsem pomyšlení na lov a zabíjení. Malí tvorové na pláži nám postačí.

Vzhledem ke stoupajícímu přílivu to nebylo moc šťastné řešení. Mohl jsem nasbírat naplavené dříví, vyvržené do výše nějakým předchozím bouřlivým přílivem, z dosahu dnešní vody. Avšak modří vilejši a jiní korýši již byli pod vodou. Vybral jsem místo, kde útesy ustupovaly náhorní plošině, prostor poněkud chráněný před větrem, a rozdělal tam malý ohýnek. Jakmile hořel, sundal jsem si boty, ponožky a košili a vyždímal z nich co nejvíce vody. Pověsil jsem oblečení k ohni na vyplavené klacky, aby uschlo, a nastrčil jsem boty podrážkami nahoru na dva kůly, aby okapaly. Sedl jsem si k ohni a schoulil se před chladem končícího dne. Nic jsem si od toho nesliboval, ale přesto jsem znovu zkusil zapátrat po vlkovi. *Nighteyesi?*

Žádná odpověď. To ještě nic neznamená, říkal jsem si. Pokud se jemu a šaškovi zdařil únik, pak by mě raději nevyhledával ze strachu, že je Piebaldové identifikují. Mohlo to znamenat jen to, že se rozhodl být zticha. Anebo by to mohlo znamenat, že je mrtev. Objal jsem se pažemi a sevřel je. Nesmím takhle uvažovat, jinak mě zármutek rozerve vedví. Šašek mě požádal, abych udržel prince Dutifula naživu. To udělám. A Piebaldové si moje přátele zabít netroufnou. Budou chtít vědět, co se stalo s princem, jak jim mohl zmizet přímo před očima.

Co udělají šaškovi, aby z něho vyždímali odpovědi?

Nemysli na to.

Ztěžka jsem vstal a šel se poohlédnout po princi. Chlapec se nehnul z místa, kde jsem ho zanechal. Přistoupil jsem k němu zezadu, a když se ke mně ani neotočil, drsně jsem do něj rýpl nohou. „Mám rozdělaný oheň," řekl jsem nevrle.

Neodpověděl.

„Princi Dutifule?" Nedokázal jsem zabránit jízlivému tónu. Ani se nehnul.

Přidřepl jsem vedle něj a položil mu ruku na rameno. „Dutifule." Naklonil jsem se podél něj a pohlédl mu do tváře.

Nebyl tam.

Jeho výraz byl propadlý, oči nepřítomné. Ústa měl mírně pootevřená. Nahmatal jsem tenké pojítko Umění mezi námi dvěma. Jako když zatáhne za přetržený rybářský vlasec. Nekladlo žádný odpor, neměl jsem vůbec pocit, že by na druhé straně pouta někdo byl.

Vtom ke mně časem dolehla hrozivá ozvěna z jedné dávné lekce. „Pokud se Umění poddáte, pokud pevně neodoláte jeho vábení, pak vás Umění může rozcupovat na kousky a stane se z vás velké slintající dítě, nevidoucí, neslyšící..." Vlasy na zátylku mi vstaly hrůzou. „K čertu se mnou!" zvolal jsem do nebes. Měl jsem předvídat, že se bude snažit spojit s tou kočkou, měl jsem vědět, že k tomu dojde.

Pokoušel jsem se silou vůle uklidnit. Shýbl jsem se, nadzvedl mu paži a dal si ji kolem ramen. Rukou jsem ho objal v pase a vytáhl ho do stoje. Když jsem ho vlekl po pláži, špičky jeho nohou dělaly rýhy do písku. Jakmile jsem došel k ohni, položil jsem ho vedle něj. Natáhl se na bok.

Několik minut jsem strávil tím, že jsem živil oheň dřívím ležícím poblíž. Rozdělal jsem veliký a žhavý oheň, nestaraje se o to, koho či co by mohl přilákat. Na svůj hlad a únavu jsem rázem zapomněl. Stáhl jsem princi boty, vylil z nich vodu a dal je podrážkami vzhůru, aby vyschly. Z mé vlastní košile se již kouřilo teplem. Stáhl jsem Dutifulovi ze zad jeho mokrou košili a pověsil ji. Po celou tu dobu jsem k němu mluvil, nejprve jsem ho káral a dobíral si ho, ale zakrátko už jsem ho prosil. Vůbec nereagoval. Kůži měl studenou. Nasoukal jsem mu ruce do rukávů a navlékl na něj svoji nahřátou košili. Hnětl jsem mu ruce, avšak jeho ztuhlost jako by vzývala chlad, ať ho celého prostoupí. S každým uplynulým okamžikem se zdálo, že se život z jeho těla vytrácí. Ne že by hůře dýchal nebo mu pomaleji tlouklo srdce; spíše jsem svou Moudrostí vnímal, že jeho přítomnost slábne, stejně jako by se ode mě fyzicky vzdaloval.

Nakonec jsem usedl vedle něho. Přitáhl jsem ho k sobě, opřel si ho zády o hruď a objal ho rukama v marné snaze zahřát ho. „Dutifule," pošeptal jsem mu do ucha. „Pojď zpátky, chlapče. Pojď zpátky. Máš zdědit trůn, máš vládnout království. Nemůžeš takhle odejít. Pojď zpátky, mládenče. To všechno nemohlo být pro nic za nic. Že by se šašek a Nighteyes obětovali zbytečně. Co mám povědět Kettricken? Co mi řekne Chade? Dobří bohové, co by mi teď řekl Verity?"

Nešlo ani tak o to, co by mi řekl Verity, jako spíše o to, co by pro mě Verity udělal. Držel jsem svého syna těsně u sebe a pak jsem přiložil tvář k jeho bezvousé líci. Nadechl jsem se a spustil všechny své zábrany. Zavřel jsem oči a vklouzl do Umění, abych ho vyhledal.

Málem jsem se ztratil.

Byly doby, kdy jsem stěží dokázal řeku Umění najít, a jindy, na jiných místech, jsem zažíval Umění jako proudící řeku síly, neuvěřitelně dravou a mocnou. Jako chlapec jsem se v té řece málem ztratil. Přežil jsem a zachránil se jenom díky Verityho zásahu. Od té doby jsem zesílil a získal nad tím větší kontrolu. Či to jsem si alespoň myslel. Tentokrát jsem měl pocit, jako bych se vrhl střemhlav do překotně pádícího proudu Umění. Nikdy předtím jsem necítil, že by byl tak silný a vábivý. V mém současném rozpoložení mysli se mi zdálo, že mi nabízí úplnou a dokonalou odpověď. Jen se pusť. Přestaň být oním Fitzem uvězněným v tom boji zjizveném těle. Přestaň krvácet zármutkem nad smrtí svých nejbližších přátel. Jen se pusť. Umění mi nabízelo bytí bez myšlení. Nebylo to sebevražedné pokušení, ať zemřu a svět pro mě přestane existovat. Tohle bylo lákavější. Změň tvar svého bytí a hoď všechny ty úvahy za sebe. Ponoř se.

Kdybych měl jen sebe, na koho bych myslel, vím, že bych se tomu podvolil. Jenomže šašek mě pověřil, ať se postarám, aby nezemřel nadarmo, a můj vlk mi přikázal žít a vyprávět o něm Nettle. Kettricken mě požádala, abych jí přivedl zpátky syna. Chade byl na mně závislý. A taky Hap. A tak jsem se znovu našel v tom kypícím proudu řinoucích se pocitů a zápasil jsem, abych zůstal tím, kým jsem. Nevím, jak dlouho mi to trvalo. Čas na tom místě nemá žádný význam. To samo o sobě je jedním z největších nebezpečí Umění. Jedna moje část věděla, že spaluji sílu svého těla, ale je-li člověk ponořen v Umění, je těžké zabývat se fyzickými záležitostmi.

Když jsem si byl jistý sám sebou, opatrně jsem vyplul do éteru, abych pátral po Dutifulovi.

Myslel jsem, že bude snadné ho najít. Noc předtím mě to nestálo žádnou námahu. Tehdy jsem mu jen stiskl ruku a za pomoci Umění ho našel. Dnes večer, ačkoli jsem věděl, že tam někde kolébám jeho prochladlé tělo, dnes večer jsem ho najít nemohl. Je těžké popsat, jak jsem ho hledal. Umění není skutečným místem nebo časem. Občas si myslím, že to lze popsat jako bytí bez hranic svého já. Jindy mi ta definice připadá moc omezená, protože ‚já" není jedinou hranicí, kterou si stanovíme v tom, jak prožíváme bytí.

Otevřel jsem se Umění a nechal ho sebou proudit jako vodu sítem, a po princi přesto ani stopy. Rozprostřel jsem se pod proudem Umění jako horské úbočí porostlé výhonky trávy pod slunečními paprsky a nechal ho, ať se dotkne každého mého stébla, a přesto jsem ho nebyl s to vycítit. Proplétal jsem se Uměním, oviíjel ho jako břečťan, ale stále se mi nedařilo chlapce z proudu vyčlenit.

Zanechal po sobě v proudu Umění pocit, ale asi jako otisk boty v prachu ve větrném dni, takže stopa se drobila do nic neříkajících zrnek proudících spolu s Uměním. Sebral jsem z něj všechno, co jsem mohl, jenomže už to nebyl princ Dutiful o nic víc, než je vůně květiny květinou. Přesto jsem si ty kousky, které jsem poznal, ponechal a sveřepě je držel. Bylo pro mě stále těžší vzpomenout si, jaká přesně byla princova esence. Nikdy jsem ho dobře neznal a to tělo, které mělo moje tělo v držení, s ním rychle ztrácelo spojení.

Ve snaze najít chlapce jsem se úplně ponořil do Umění. Nevzdal jsem se sám sebe, ale slezl jsem ze všech bezpečnostních stupů, ke kterým jsem se vždycky předtím přimykal. Byl to tajuplný pocit. Byl jsem jako odříznutý a letící papírový drak,

jako malinký člun bez obsluhy u kormidelní páky. Neztratil jsem ponětí o svém já, ale vzdal jsem se absolutní jistoty, že najdu cestu zpátky do svého těla. Přesto jsem se nedostal o nic blíže k objevení Dutifula. Byl jsem si jenom více vědom oné nesmírnosti, která mě obklopovala, a beznadějnosti svého úkolu. Bylo by snazší zachytit do sítě dým z uhašeného ohně než sesbírat chlapce znovu dohromady.

A po celou tu dobu po mně Umění chňapalo, šeptaje mi sliby. Dokud jsem mu odolával, bylo pouze chladné a překotně pádící. Kdybych se vzdal, věděl jsem, že by se celé proteplilo a poskytlo mi útěchu a pocit sounáležitosti. Kdybych se mu poddal, byl bych klesl do pokojné existence bez individuálního vědomí. Co by na tom bylo tak strašného? Nighteyes a šašek byli pryč. Selhal jsem ve svém poslání přivést Kettricken zpátky Dutifula. Molly na mě nečekala; měla svůj život a svoji lásku. Hap, řekl jsem si, pokoušeje se vzbudit v sobě nějaký smysl pro zodpovědnost. A co Hap? Jenže jsem věděl, že Chade by na Hapovy potřeby dohlédl, nejprve z povinnosti vůči mně, ale zanedlouho už kvůli chlapci samotnému.

Ale byla tu ještě Nettle. Co Nettle?

Odpověď byla strašná. Už jednou jsem ji zklamal. Věděl jsem, že nedokážu zachránit Dutifula, a bez něho byla odsouzena k záhubě. Přál jsem si vrátit se a být toho svědkem? Mohl bych si toho být vědom a zůstat příčetný? Pak mě napadla ještě horší myšlenka. V tomto nadčasovém místě se to již všechno stalo. Už teď vlastně zahynula.

To rozhodlo. Pustil jsem kousky Dutifula a ony ode mne s proudem odtékaly. Jak to popsat? Jako bych stál na prosluněném úbočí a propouštěl duhu, kterou jsem věznil v ruce. Zatímco plynul pryč, uvědomil jsem si, že pozůstatky po něm se mezitím propletly s mou vlastní esencí. Mé bytí plynulo s jeho bytím. To nehrálo žádnou roli. FitzChivalry Farseer se ode mne jako stuha odmotával pryč, vlákno mého já se zachytilo a nyní se odvíjelo v proudícím Umění.

Kdysi jsem vložil svoje vzpomínky do kamenného draka. Vděčně jsem odhodil pryč bolest a beznadějnou lásku a tucet dalších zkušeností. Té části svého života jsem se vzdal, aby drak měl dostatek esence a procitl k životu. Tohle byl naprosto jiný pocit Představte si krvácení, jež je příjemné a přitom stejně tak smrtelné. Pasivně jsem přihlížel, jak to ze mě prýští.

Hned s tím přestaň. Moji mysl prostoupil vroucí ženský hlas plný veselosti. Nemohl jsem tomu zabránit, když kolem mě ovíjela vlákno mého bytí, jako by namotávala přízi zpět na přadeno. *Už jsem zapomněla, jak vášnivě patetičtí umějí lidé na vrcholu své hlouposti být. Není divu, že jsme se nad vámi tak rozplývali. Takoví horoucí mazlíčci jste byli.*

Kdo? Na nějakou chytřejší myšlenku jsem se nevzmohl. Tváří v tvář její přítomnosti jsem celý schlípl štěstím.

A tohle je myslím taky tvoje. Ne, počkat, tohle je jiné. Jste tu dva najednou, a oba se rozkládáte! Takže jste se ztratili?

Ztratili. Zopakoval jsem jí tu myšlenku, neschopen sestavit nějakou vlastní. Byl jsem rozmazleným dítětem, zbožňovaným za svou pouhou přítomnost, dočista bezmocným radostí. Její láska mě prostoupila teplem. Bylo to něco, co jsem si předtím nedokázal představit: byl jsem dostatečně milován a dostatečně ceněn a nepotřebo-

val jsem nic víc než to, co jsem v tu chvíli měl. Pojem „dostatečně" značil daleko víc než dost; tajil v sobě větší bohatství než třpytící se královský poklad. Nikdy v životě jsem takový pocit nezažil.

Běžte zpátky. A příště buďte opatrnější. Ostatní by si většinou ani nevšimli, že vás k sobě přitáhli.

Jako když z ní vystřelí vrták, pomyslel jsem si v tupém úleku. Zatímco mě držela, byl jsem příliš opojený radostí na to, abych se jí protivil, ačkoli jsem věděl, že se chystá udělat nemyslitelné. *Počkat, počkat, počkat,* vypravil jsem ze sebe, ale ta myšlenka byla bez váhy a ona mi nevěnovala žádnou pozornost. Ani ne za okamžik jsem už vzal na vědomí Dutifula vedle sebe.

Pak jsem byl opět zpátky v odporném vězení svého malého zuboženého těla. Bolelo, bylo prochladlé a poškozené, staré škody, nové škody, vlastně nikdy nefungovalo kdovíjak dobře, a nejhorší ze všeho bylo, že jsem neměl dostatek ničeho. Byl jsem prolezlý tužbami a velkými zejícími potřebami. Tady jsem nikdy neměl a nikdy mít nebudu dostatek lásky či úcty nebo -

Znovu jsem se z něho vymrštil.

Ale došlo jen k tomu, že mé tělo sebou mohutně škublo a přepadlo na písek. Nedokázal jsem se z něj dostat. Byl jsem ochromený a dusil se ve špatně padnoucím těle, jež mě obalovalo a věznilo, a nemohl jsem najít cestu ven. Ten pocit nepohody byl velmi akutní a alarmující, asi jako když máte vymknutou končetinu nebo se dusíte. Čím více jsem zápasil, tím více jsem klesal do zmítajících se končetin svého těla, až jsem byl beznadějně zapuštěný ve svém upoceném, roztřeseném já. Klesal jsem, pociťuje mizérii z toho, že mám fyzické já. Studené. Písek v promočeném pasu u kamaší, písek v koutku jednoho oka a v nose. Žíznivé. Hladové. Pohmožděné a pořezané.

Nemilované.

Pomalu jsem se posadil. Oheň mezitím takřka vyhasl; byl jsem pryč docela dlouho. Toporně jsem vstal a vhodil na něj poslední kus dřeva. Svět kolem mě se vrátil zpátky na svoje místo. Moje ztráty mě dočista pohlcovaly, stejně jako noc, která mne obklopovala. Stál jsem tam jako socha a truchlil pro šaška a Nighteyese, ale mimo tyhle ztráty jsem byl zdrcen ještě tím, že mě opustila ta... ta žena, ať už to byl kdokoli. Nebylo to jako procitnutí ze snu. Bylo to spíše naopak. V ní byla pravda a bezprostřednost a prostota bytí. Uvržen zpátky do tohoto světa, vnímal jsem ho jako zašmodrchanou pavučinu kratochvílí a mrzutostí, iluzí a triků. Byla mi zima, bolelo mě rameno a oheň dohasínal, přičemž všechny tyto nepříjemnosti na mě dotíraly. A ještě více přede mnou vyvstával problém prince Dutifula a také toho, jak se dostaneme zpátky do Bucku, a taky toho, co se stalo s Nighteyesem a šaškem. Ale i tyto věci se mi nyní jevily jen jako rozptýlení tančící mi před očima, držíce moji pozornost stranou nesmírné reality za nimi. Všechna tato existence sestávala z triviálních bolestí a palčivých muk a každá z nich byla jenom další maskou mezi mnou a tváří věčnosti.

Nicméně vrstvy těchto masek byly zpátky na svém místě a já je musel vzít na vědomí. Třásl jsem se po těle. Příliv již ustupoval. Za kruhem světla z našeho ohně jsem nebyl s to nic rozeznat, ale mohl jsem slyšet, jak se vody stahují v rytmu opa-

dajících vln. Ve vzduchu byla cítit nezaměnitelná vůně odlivu, vyvržené chaluhy a korýši.

Princ ležel na zádech a díval se vzhůru do nebe. Pohlédl jsem shora na něj a v první chvíli si pomyslel, že je v bezvědomí. V mihotavém světle dohasínajícího ohně jsem viděl pouze černé dutiny v místech, kde by měly být jeho oči. Potom promluvil: „Měl jsem sen." V jeho hlase zněl úžas a nejistota.

„Jak krásný." Neutrální poznámka, řečená napůl pusy. Neuvěřitelně se mi ulevilo, že je zpátky v těle a může mluvit. A stejnou měrou se mi protivilo, že i já jsem zase uvězněný ve svém těle a musím mu naslouchat.

Zdálo se, že je vůči mé protivnosti imunní. Jeho hlas měl měkký podtón. „Nikdy jsem takový sen neměl. Mohl jsem vnímat... všechno. Zdálo se mi o tom, že mě můj otec drží pohromadě a říká mi, že budu v pořádku. To bylo vše. Ale nejdivnější na tom bylo, že mi to stačilo." Dutiful se na mě ze země usmál. Byl to zářivý úsměv, moudrý a mladý. Vypadal jako Kettricken.

„Musím se jít poohlédnout po dalším dříví," řekl jsem po chvíli. Odvrátil jsem se od světla a ohně a usmívajícího se chlapce a odkráčel do tmy.

Žádné dřevo jsem nehledal. Ustupující vlny zanechaly písek pod mýma nohama mokrý a spěchovaný. Mezitím vyšel srpek ubývajícího měsíce. Pohlédl jsem na něj, pak vzhůru k nebesům, a zamrazilo mě v žaludku. Podle hvězd jsme se nacházeli hodně na jih od Šesti vévodství. Podle předchozí zkušenosti s pilíři Umění jsem věděl, že mohou ušetřit několik dní cesty. Ale jenom to vědomí o jejich moci mi na klidu nepřidalo. Pokud zítřejší odliv neobnaží kámen, čeká nás dlouhá cesta domů, navíc bez jakýchkoli prostředků, které by nám ji usnadnily. Měsíc mi současně připomínal, že náš čas se krátí. Za osm nocí nov ohlásí zásnuby prince Dutifula. Stane princ po boku narčesky? Bylo těžké přinutit se, abych tu otázku bral vážně.

Jsou doby, kdy nemyšlení vyžaduje od člověka veškerou koncentraci. Nevím ani, jak dlouho jsem šel, než jsem na to Šlápl. Posunulo se to v mokrém písku pod mým chodidlem a já si na okamžik pomyslel, že jsem stoupl na čepel nože, ležící naplocho v písku. Zvedl jsem to. Mělo to zhruba délku čepele řeznického nože a také trochu podobný tvar. Bylo to tvrdé a studené, kámen nebo kov, to jsem nedokázal říci. Ale nebyl to nůž. Opatrně jsem po tom přejel prsty. Nemělo to žádné ostří. Prostředkem se táhlo jakési žebro, jinak byl předmět jemně drážkovaný v souběžných řadách, jež šikmo přiléhaly po obou stranách k žebru. Na jednom konci to přecházelo v jakousi trubičku. Bylo to těžké, ale ne tak těžké, jak jsem si původně myslel. Stál jsem tam, držel to ve tmě a cítil jistě, že vím, co to je, ale nebyl jsem schopen tu informaci vyvolat na povrch. Jakýmsi záhadným způsobem mi to bylo povědomé, jako bych sebral ze země něco, co bylo kdysi dávno moje.

Hádanka v podobě předmětu pro mne byla vítaným odvedením pozornosti od tíživých myšlenek. Držel jsem ho v ruce, pokračuje v cestě po pláži. Neušel jsem ani tucet kroků a stoupl jsem na další. Zvedl jsem ho. Po hmatu jsem ty dva porovnal. Nebyly naprosto identické, jeden byl o něco delší. Držel jsem je a potěžkával v ruce.

Když jsem šlápl na třetí, už jsem to bezmála čekal. Zvedl jsem ho z písku a otřel z něj mokrá zrnka. Pak jsem přímo na místě zůstal nehybně stát. Měl jsem zvláštní pocit, že na mě něco čeká. Vznášelo se to ve vzduchu, neschopno vzít na sebe bez

mého svolení tvar. Měl jsem převelice divný pocit, jako bych stál na okraji útesu. Ještě jeden krok a zřítím se buď do náruče smrti, nebo zjistím, že umím létat.

Ucouvl jsem před tím zpátky. Otočil jsem se a zamířil zpět k dohasínajícímu ohni na pláži. Zatímco jsem se díval, uviděl jsem, jak se kolem plamenů mihla Dutifulova silueta a do noci vyskočily jiskry, jak přihodil na oheň další dřevo. Inu, alespoň že tohle umí udělat sám.

Bylo pro mě dost těžké vrátit se do kruhu toho světla. Nechtělo se mi stanout mu tváří v tvář, nechtěl jsem slyšet jeho otázky anebo obvinění. Nechtěl jsem se znovu chopit otěží svého života. Avšak v době, kdy jsem došel k ohni, byl už Dutiful natažený podél něj a předstíral spánek. Měl na sobě vlastní košili a moje byla rozprostřená na kůlech, aby se nahřála a vyschla. Tiše jsem si ji oblékl. Když jsem si povytahoval límec, prsty jsem nahmatal Jinnin amulet. Ach. Ano, to by vysvětlovalo jeho úsměv a laskavá slova. Lehl jsem si na svou stranu ohně.

Ještě než jsem zavřel oči, prozkoumal jsem předměty, které jsem našel. Byla to pera. Z kamene či kovu, to jsem pořád nevěděl. V klamném světle ohně měla tmavě šedou barvu. Okamžitě jsem věděl, kam patří. Pochyboval jsem však, že se tam někdy ocitnou. Položil jsem je na zem vedle sebe a zavřel oči, utíkaje se do náručí spánku.

5 Konfrontace

A tak Jack vykročí vzhůru a stane před Jiným, natolik smělý, že se pohupuje z pat na špičky a zase zpátky. „ Och, och," říká a drží v *ruce váček rudých oblázků, které nasbíral. „ Takže všechno, co leží na této pláži, je tvoje? Nuže, já říkám, že to, co jsem nasbíral, je moje, a ten, kdo chce něco, co je moje, to nedostane, aniž bych si na oplátku vzal část jeho těla." A Jack ukázal Jinému všechny své zuby, od těch bílých vepředu po ty černé vzadu, a taky pěst se mu zaťala, připomínajíc suk na stromě. „Já ti vrazím," říká, „a odervu ti uši od hlavy." A je jisté, že by to hned v tom okamžiku udělal, až na to, že Jiní nemají uši o nic víc než žáby, což každé dítě ví.*

Jiný ale přesto poznal, že nedostane sáček rudých oblázků bez boje. A tak se v jediném okamžiku zatřpytil a otřásl. Pak už nepáchl po leklé rybě, ale vycházely z něj vůně všech květin, které kvetou na vrcholu léta. Zachvěl se po těle, až zajiskřil, a před Jackovýma očima pojednou vyvstala panna, nahá jako mladý list, a olizovala si rty, jako by na nich měla med.

DESET CEST S JACKEM, CESTA ČTVRTÁ

Myslím, že po nějakou dobu jsem spal beze snů. Každopádně jsem byl dost unavený. Stalo se mi až příliš mnoho věcí a až příliš rychle. Spánek byl úlevou od myšlení stejně jako odpočinkem. Ale po nějaké době si mě našly sny a zmítaly mnou. Stoupal jsem po schodech do Verityho věže. On seděl u okna, pohroužený v Umění. Srdce mi při pohledu na něj radostně poskočilo, ale když se ke mně otočil, hlas měl zarmoucený. „Neučil jsi mého syna, Fitzi. Budu si za to muset vzít tvou dceru." Nettle i Dutiful byli kameny na hracím plátně a on jediným máchnutím ruky jejich pozice vyměnil. „Jsi na tahu," řekl. Ale ještě než jsem stačil něco udělat, přišla Jinna a smetla si všechny kameny z plátna do dlaně. „Udělám z nich amulet," slíbila mi. „Takový, jenž bude chránit všechny lidi Šesti vévodství."

„Dej to pryč," prosil jsem ji, protože jsem byl vlk a amulet byl proti predátorům. Už jenom při pohledu na něj se mi dělalo mdlo a pociťoval jsem strach. Byl mocný, mnohem mocnější než kterýkoli z amuletů, které mi ukázala. Byla to magie oproštěná až do své nejzákladnější podoby, zbavená všeho lidského sentimentu. Byla to magie z dávných dob a dávných zemí, magie, jež nebrala žádný ohled na lidi. Byla stejně neúprosná jako Umění. Byla ostrá jako nůž a palčivá jako jed. „Dej to pryč!"

Nemohl mě slyšet. Nikdy mě nedokázal slyšet. Ten Bezpachu jej měl na krku a rozhrnul si doširoka límec, aby ho obnažil. S vypětím všech sil jsem se přiměl tiše stát a střežit mu záda. I za ním jsem cítil jeho drsné vyzařování. Větřil jsem krev, jeho a svou vlastní. Pořád jsem cítil, jak mi z boku zvolna prosakuje teplá krev a s ní ze mě pomalu odchází síla.

Muž s kňučícím psem držel nad námi stráž a mračil se. Za ním hořel oheň a kolem něj spali Piebaldové. Za nimi bylo otevřené ústí jejich úkrytu a na nebi náznak úsvitu. Zdálo se mi to strašně daleko. Náš hlídač měl zkřivenou tvář; nejen hněvem, ale i strachem a zoufalstvím. Strašně nám chtěl ublížit, ale netroufal si přijít blíž.

Nebyl to sen. Byla to Moudrost a já byl s Nighteyesem a on žil. Výbuch radosti, kterou jsem pocítil, ho pobavil jen na okamžik. *Fakt, že tomu budeš svědkem, to žádnému z nás neusnadní. Měl by ses od toho držet stranou.*

„Schovej tu zatracenou věc!" zavrčel na něj hlídač.

„Přinuť mě!" navrhl mu ten Bezpachu. Vlčíma ušima jsem uslyšel šaškovu libozvučnou odpověď. V těch slovech skotačila jeho někdejší břitká jizlivost. Jedna jeho část si v tom vzdoru libovala. Jeho meč byl pryč, vzali mu ho, když je zajali, ale on seděl vyzývavě vzpřímený, hrdlo obnažené, vystavuje amulet, který sálal ledovou magií. Zaujal pozici v místě mezi vlkem a těmi, kteří se ho chystali mučit.

Nighteyes mně ukázal místnost, kamenné stěny, hliněnou zem. Možná nějaká jeskyně. On a šašek se nacházeli v jejím koutě. Šaškova žlutohnědá tvář byla z boku potažena krví. Uschla a popraskala, takže teď vypadal jako špatně glazovaný hrnec. Nighteyes a šašek byli zajatci, surově dopadení, ale držení naživu, šašek proto, že by mohl vědět, kam se princ poděl a jak, a vlk kvůli své vazbě na mne.

Oni přišli na to, že jsme spojeni?

Obávám se, že to bylo zřejmé všem.

Odkudsi ze stínů se vynořila kočka. — Kradla se toporně směrem k nám. Vousy sejí chvěly a její dychtivý pohled se upíral na Nighteyese. Když se hlídačův pes otočil a pohlédl na ni, vyprskla a sekla po něm. Uskočil se zakňučením zpět a hlídač se ještě více zachmuřil, ale přesto jí se psem uhnuli. Chodila na ztuhlých nohách sem a tam a vrhala postranní pohledy po šaškovi, zatímco z hloubi hrdla výhružně vrčela. Ocas plul vzduchem za ni.

Ten amulet ji udrží v odstupu?

Ano, ale obávám se, že ne nadlouho. Vlkova další myšlenka mě překvapila. *Ta kočka je ubohé stvoření, prolezlá tou ženou, stejně jako když je nemocný jelen zamořený parazity. Vykračuje si tu kolem a z očí jí vyhlíží člověk. Ani už se nepohybuje jako opravdová kočka.*

Kočka se pojednou zastavila a otevřela dokořán tlamu, jako by zachytila naši vůni. Pak se prudce otočila a odklusala cíleně pryč.

- Neměl jsi sem chodit. Ona cítí, že jsi se mnou. Šla teď vyhledat toho velkého muže. Je připoutaný ke koni. Amulet nevadí kořisti ani těm, kteří jsou k ni připoutáni.

Vlkova myšlenka jenom zvučela opovržením vůči požíračům trávy, avšak za tím se ukrýval strach. Zamyslel jsem se nad tím. Šaškův amulet byl určen proti predátorům; bylo jenom logické, že nebude vadit muži připoutanému k válečnému koni.

Ještě než jsem tu myšlenku mohl rozvést dále, kočka se vrátila s mužem v patách. Sedla si vedle něho, nesnesitelně spokojená sama se sebou, a upřela na nás velmi nekočičí pohled. Velký muž zíral rovněž, ale ne na vzdorovitého šaška, nýbrž na vlka za ním.

„Tady jsi. Čekali jsme na tebe," řekl rozvláčně.

Níghteyes se odmítal střetnout s jeho pohledem, ale slova toho hromotluka zachytily jeho uši a dolehla ke mně. „Mám v držení tvé přátele, ty proradný zbabělce. Zradíš i je, jako jsi zradil svoji Starou krev? Vím, že jsi někde s princem. Nevím, jak jsi zmizel, ani se o to nezajímám. Řeknu ti jen tohle. Přiveď ho zpátky, jinak je čeká

pomalá smrt."

Mezi mužem a mým vlkem se pojednou vztyčil šašek. Věděl jsem, že mluví ke mně, když řekl: „Neposlouchej. Drž se zpátky. Uchovej ho v bezpečí."

Přes šaška jsem neviděl, ale stín velkého muže se pojednou zvětšil. „Váš čarodějnický amulet pro mě nic neznamená, lorde Goldene."

Šaškovo letící tělo se pojednou zřítilo na mého potlučeného vlka a naše spojení bylo přerušeno.

S trhnutím jsem se probudil. Vyskočil jsem na nohy, ale spatřil jsem jen šednoucí nebe na horizontu a prázdnou pláž. Slyšel jsem pouze křik mořských ptáků prolétajících nad našimi hlavami. Ve spánku jsem se stulil do klubka, abych se zahřál, ale teď jsem se otřásl čímsi, co nebyl chlad. Byl jsem skropený potem a ztěžka jsem dýchal. Spánek byl ten tam. Hleděl jsem přes moře do dáli, stále si živě vybavuje svůj sen. O jeho reálnosti jsem neměl žádné pochyby. Dlouze, rozechvěle jsem se nadechl. Už zase nastupoval příliv, ale ještě nedosáhl úplného vrcholu. Marně jsem hledal nějaký náznak pilíře Umění trčícího z vln. Budu muset počkat do odpoledne, až voda klesne na minimum. Netroufal jsem si myslet na to, co se v hodinách mezi tím bude dít s šaškem a Nighteyesem. Bude-li štěstí na mé straně, ustupující vlny odhalí pilíř, který nás sem přenesl, a já se k nim vrátím zpátky. Princ si tu bude muset poradit sám, dokud se pro něj nebudu moci vrátit.

A pokud opadající vody pilíř neodhalí - odmítl jsem uvažovat o tom, co by to mohlo znamenat. Místo toho jsem se soustředil na problémy, které jsem mohl vyřešit hned. Najít nějakou potravu a sníst ji. Udržet se při síle. A zlomit kouzlo té ženy nad princem. Otočil jsem se ke stále spícímu chlapci a drsně do něj rýpl nohou. „Vstávej!" procedil jsem skrze zuby.

Věděl jsem, že když ho vzbudím, ještě tím nutně nepřeruším jeho vazbu na kočku, ale bude pro něj alespoň těžší soustředit se výlučně na ni. Když jsem byl mladý hoch, strávil jsem hodiny spánku tím, že jsem „snil" o lovech ve společnosti Nighteyese. Když jsem byl vzhůru, byl jsem si vlka pořád vědom, ale ne tak bezprostředním způsobem. Když Dutiful zasténal a odkulil se ode mě, tvrdošíjně se přimykaje ke svým snům v područí Moudrosti, shýbl jsem se nad ním, popadl ho za límec a postavil na nohy. „Probuď se!"

„Nech mě být, ty hnusný bastarde," zasyčel na mě. Po kočičím způsobu se do mne zabodl pohledem, hlavu našikmo a ústa pootevřená. Skoro jsem čekal, že zaprská a sekne po mně. Pak nade mnou zvítězil hněv. Prudce jsem jím zatřásl a odstrčil ho od sebe, až klopýtl dozadu, ztratil půdu pod nohama a málem spadl do žhavých uhlíků v ohništi.

„Neříkej mi tak!" varoval jsem ho. „Už nikdy mi tak neříkej!"

Skulil se na písek do sedu a užasle ke mně vzhlédl. Pochybuji, že s ním takhle někdo někdy v životě mluvil, nemluvě o tom, že by jím zatřásl. Styděl jsem se za to, že jsem byl první. Odvrátil jsem se od něj a přes rameno řekl: „Přilož na oheň. Já se jdu podívat, jestli nám odliv neodhalil něco k snědku, než to příliv zase zakryje." Odkráčel jsem, aniž jsem se po něm ohlédl. Po třech krocích se mi zachtělo vrátit se pro boty, jenže jsem si to rozmyslel. Nechtěl jsem mu znovu stanout tváří v tvář. Pořád jsem měl na něho hrozný vztek, má neventilovaná zuřivost vůči Piebaldům

byla příliš silná.

Příliv ještě úplně nedosáhl na písek pláže. S převelikou opatrností jsem našlapoval na holé černé skále, abych se nepořezal o vilejše. Sbíral jsem černé mušle a k tomu mořské řasy, abychom si je v nich mohli uvařit. Pod skalnatým výchozem jsem objevil jednoho vklíněného kraba. Pokoušel se bránit tím, že mi scvakl prst. Udělal mi modřinu, ale chytil jsem ho a strčil si ho do košile spolu s mušlemi. Při tom sbírání jsem sešel po pláži o kousek níž. Chladný den a jednoduchá činnost sbírání potravy zchladily můj hněv vůči princi. Dutiful je zneužíván, připomněl jsem si, a to lidmi, kteří by měli mít více rozumu. Ohavnost toho, co ta žena dělala, by měla být důkazem, že to ti lidé, kteří se spikli, nemají žádnou etiku. Neměl bych obviňovat chlapce. Byl mladý, nikoli hloupý nebo zlý. Ano, třebas mladý a hloupý, ale nebyl jsem takový kdysi i já?

Vracel jsem se zpátky k ohni, když jsem šlápl na čtvrté pero. Jakmile jsem se shýbl, abych ho sebral, uviděl jsem páté, jak se třpytí na slunci ani ne tucet kroků opodál. Páté pero zářilo neobyčejnými barvami, až oslepovalo oči, ale když jsem k němu došel, poznal jsem, že to byla hra slunečních paprsků a mokra, protože bylo fádně šedé stejně jako jeho sourozenci.

Když jsem se vrátil, prince jsem u ohně nenašel, třebaže na něj před odchodem přiložil. Dal jsem dvě nová pera k oněm třem, která jsem našel prve v noci. Rozhlédl jsem se kolem, kde je mládenec, a uviděl jsem ho, jak se vrací směrem ke mně. Byl očividně u potoka, protože tvář měl mokrou a vlasy navlhčené a uhlazené z čela dozadu. Jakmile došel k ohni, chvíli se nade mnou zastavil a díval se, jak zabíjím kraba a balím ho spolu s mušlemi do plochých listů řas. Klacíkem jsem odhrnul pár hořících polen stranou a pak balíček opatrně položil na obnažené uhlíky. Zasyčelo to. Hoch se díval, jak ho po obvodu zahrnuji dalšími uhlíky. Když promluvil, hlas měl vyrovnaný, jako by se vyjadřoval k počasí:

„Mám pro tebe zprávu. Jestli mě nepřivedeš do západu slunce zpátky, oba dva je zabijí, toho muže i vlka."

Nedal jsem na sobě vůbec znát, že jsem jeho slova slyšel. Upíral jsem oči na jídlo, přihrnuje uhlíky blíže k němu. Když jsem konečně promluvil, moje slova byla stejně ledová jako ta jeho. „Možná, že když oni neosvobodí toho muže a vlka do oběda, zabiji já tebe." Zvedl jsem tvář a pohlédl na něho. A ukázal jsem mu oči vraha. Ukročil zpátky.

„Ale já jsem princ!" křikl. Již chvíli nato jsem postřehl, jak moc těmi slovy opovrhuje. Nemohl je však odvolat. Visela třepotavě ve vzduchu mezi námi.

„To by hrálo roli, jenom kdyby ses choval jako princ," poznamenal jsem necitelně. „Ty to však neděláš. Jsi nástroj a ani o tom nevíš. Ba co hůř, jsi nástroj použitý nejen proti tvé matce, ale i proti celým Šesti vévodstvím." Uhnul jsem před ním pohledem stranou, zatímco jsem mu říkal ta slova, která jsem říci musel: „Ani nevíš, že ta žena, kterou tolik zbožňuješ, neexistuje. Rozhodně nějako žena. Ona je mrtvá, princi Dutifule. Ale když zemřela, místo aby se pustila, vecpala se do mysli své kočky, aby žila tam. Ona má tu kočku osedlanou, což je ta nejostudnější věc, jakou může někdo ze Staré krve udělat. A využila tu kočku, aby tě vlákala dovnitř a oklamala slovy o lásce. Neznám její konečné úmysly, ale nebude to dobré pro žádného z

vás. A mé přátele to bude stát život."

Měl jsem vědět, že je s ním. Měl jsem vědět, že nedovolí, abych mu právě tohle řekl. Zasyčel z otevřených úst jako kočka a vymrštil se. Ale ten nepatrný zvuk mě včas varoval. Když se po mně vrhl, odklonil jsem se na bok. Jakmile se mihl kolem, popadl jsem ho zezadu za košili a prudce přitáhl zpátky k sobě. V objetí jsem ho znehybnil. On hodil hlavou nazad ve snaze udeřit mě do tváře, ale zasáhl mě jen z boku do čelisti. Ten trik jsem už dlouho znal, protože to byl jeden z mých oblíbených.

S bojem v obvyklém slova smyslu to nemělo moc společného. Dutiful se nacházel v tom vychrtlém stadiu vzrůstu, kdy kosti a svaly ještě nepracují souhlasně, a bil se s bezhlavou zběsilostí mladíka. Já byl ve svém těle už dávno zabydlený a měl jsem mužskou váhu a k tomu roky zkušeností. S rukama pevně znehybněnýma nemohl takřka nic dělat než jenom házet hlavou kolem sebe a kopat mě nohama. Okamžitě jsem poznal, že takhle s ním ještě nikdo nikdy nezápasil. Pochopitelně. Princ má být cvičen v boji s mečem, a ne pěstmi. Na takové drsné hrátky ani neměl bratry či otce. Nevěděl, co si má počít tváří v tvář takovému drsnému zacházení. S využitím Moudrosti mě *odrazil*, což je něco na způsob mentálního odstrčení. A stejně jako to kdysi udělal Burrich mně, i já to odklonil zpátky proti němu. Zaregistroval jsem jeho šok. V příštím okamžiku však zdvojnásobil svoje úsilí. Vnímal jsem zuřivost, která jím cloumala. Bylo to jako bojovat sám se sebou; přitom jsem věděl, že ve své snaze ublížit mi si nestanovil ani žádné hranice. Jeho bezmyšlenkovitá brutalita byla limitována pouze jeho nezkušeností. Snažil se strhnout nás oba na zem, ale já ho držel až příliš dobře v rovnováze. Jeho snahy vykroutit se mi z náručí měly za následek, že jsem ještě více utáhl své sevření. Tvář měl jasně rudou, když se mu hlava najednou svezla na prsa. Na okamžik zůstal schlíple viset a supěl mi v náručí. Pak trucovitým hlasem zašeptal: „Dost. Vyhrál jsi."

Pustil jsem ho v domnění, že se sveze do písku. Místo toho se prudce otočil, v ruce můj nůž, a vrazil mi ho do břicha. Či to měl alespoň v úmyslu. Přezka mého opasku s mečem ránu odklonila, čepel sklouzla po jeho kůži, potom se mihla podél mne a přitom se mi zamotala do košile. Nůž v takové blízkosti mého těla roznítil můj hněv. Chytil jsem ho za zápěstí, ostře jím trhl nazpět a nůž odletěl stranou. Rána mou pěstí z boku do krku ho poslala na kolena. V pádu zařičel zuřivostí, až mi při tom podivném zvuku vstaly chlupy na těle. Zlý pohled, který po mně vzápětí stočil, nebyl princův, nýbrž se v něm jakýmsi odporným způsobem mísila kočka, chlapec a žena, která je oba ovládala. Právě její vůle ho zvedla z kolen a mrštila znovu proti mně.

Snažil jsem se zachytit jeho výpad a dostat ho pod kontrolu, ale on se bil jako šílený, škrábal a plival a sápal se mi po vlasech. Tvrdě jsem ho zasáhl doprostřed hrudi; taková rána by ho měla alespoň zpomalit, ale on šel hned znovu po mně, dvojnásob rozlícený. Věděl jsem, že ona má nad ním naprostou kontrolu a že si nedělá nic z bolesti, kterou jsem mu působil. Kdybych ho chtěl zastavit, byl bych mu musel ublížit, jenže ani v tom okamžiku jsem se k tomu nedokázal přinutit. A tak jsem se vrhl vstříc jeho výpadu, obemknul ho v náručí a silou své váhy jsem ho skolil na zem. Spadli jsme těsně vedle ohně, avšak já byl nahoře, odhodlaný zůstat

tam. Když jsem si ho přechytil, naše hlavy byly jen pár palců od sebe. Divoce kroutil hlavou ze strany na stranu a snažil se mě udeřit čelem do tváře. Oči, které se střetly s mýma, nepatřily princi. To ona po mně plivala a proklínala mě. Nadzvedl jsem ho a praštil jím zpátky o zem. Viděl jsem, jak mu hlava oskočila od země. Normálně by měl být takřka omráčený, ale on pusou chňapl po mé ruce, jako kdyby mě chtěl kousnout. Pocítil jsem příval zuřivosti, která vyvěrala kdesi velmi hluboko, až to bylo mimo mne.

„Dutifule!" zařval jsem. „Přestaň se mnou bojovat!" Rázem mi schlípl v náručí. Žena-kočka na mě ještě zlostně civěla, avšak pomalu se z jeho očí vytrácela. Nyní na mě v hrůze poulil zrak princ Dutiful. Ale potom i on z těch očí zmizel. Civěl jako mrtvola. Zuby mu lemovala krev. Byla to jeho vlastní, tekla mu z nosu přes ústa. Ležel velmi tiše. Udělalo se mi mdlo. Oddělil jsem se od něho a pomalu vstal. Hruď mi mohutně pracovala: „Edo a Ele, mějte slitování," modlil jsem se, jako jen zřídkakdy, ale bohové neměli zájem odčinit to, co jsem způsobil.

Věděl jsem, co jsem způsobil. Udělal jsem to už jednou předtím, chladnokrevně, záměrně. Využil jsem Umění, abych násilím vštípil svému strýci princi Regalovi, ať se ze dne na den stane neochvějným stoupencem královny Kettricken a dítěte, které nosila v lůně. Měl jsem v úmyslu, aby ten příkaz vtištěný Uměním byl trvalý, a taky byl, neboť Regálová předčasná smrt o pár měsíců později mi zabránila, abych vůbec zjistil, jak dlouho takový vnucený povel zůstane v platnosti.

Tentokrát jsem jednal ve vzteku, uvažuje pouze v přítomném okamžiku. Vzteklý příkaz, jejž jsem mu udělil, se vtiskl do jeho mysli s plnou silou mého Umění, které stálo za tím. Nerozhodl se sám od sebe, že se mnou přestane bojovat. Jedna jeho část si stále nepochybně přála mne zabít. Jeho zmatený pohled mi říkal, že vůbec nechápe, co jsem mu to udělal. Ve skutečnosti jsem to nechápal ani já.

„Můžeš vstát?" zeptal jsem se ho obezřele.

„Mohu vstát?" zopakoval vystrašeně moje slova. Jeho výslovnost byla dost nezřetelná. Zakoulel očima, jako by hledal odpověď v sobě, pak se pohledem vrátil zpátky ke mně.

„Můžeš vstát," zkusil jsem to bázlivě.

A na má slova mohl.

Nejistě se vyštrachal na nohy, potáceje se, jako bych ho předtím srazil do bezvědomí. Vypadalo to, že síla mého povelu vytěsnila nadvládu té ženy pryč: Jenomže to, že jsem ji nahradil svou vlastní mocí nad ním, pro mne nebylo vítězstvím. Dutiful stál, ramena mírně svěšená, jako kdyby uvnitř zkoumal rozsah bolesti. Po nějaké době zvedl oči a pohlédl na mě. „Nenávidím tě," řekl mi hlasem, který postrádal zášť.

„To je pochopitelné," uslyšel jsem svou odpověď. Občas jsem ten pocit sdílel také.

Nedokázal jsem se na něj podívat. Našel jsem v písku svoji dýku a zastrčil ji zpátky do pochvy. Princ se chvíli belhal kolem ohně, pak si sedl na opačnou stranu. Pokradmu jsem ho sledoval. Otřel si rukou ústa a potom se zahleděl na svou zkrvavenou dlaň. Mírně pootevřel ústa a přejel si jazykem zuby. Bál jsem se, že nějaké vyplivne ven, ale nestalo se. Vůbec na nic si nestěžoval. Místo toho vypadal jako

člověk, který se zoufale snaží na něco rozpomenout. Poníženě a zmateně zíral do ohně. Říkal jsem si, nad čím asi dumá.

Po nějakou dobu jsem jen seděl a registroval všechny nové bolesti, jež mi způsobil. Mnohé z nich nebyly fyzické povahy. Pochyboval jsem však, že se vyrovnají tomu, co jsem mu udělal já. Nenapadalo mě nic, co bych mu řekl, a tak jsem prohrábl uhlíky, mezi nimiž se připravovalo jídlo. Mořské řasy, do nichž jsem ho zabalil, se v tom žáru scvrkly a seschly a začínaly černat. Vytáhl jsem balíček z uhlíků. Mušle uvnitř se mezitím otevřely a krabí maso změnilo barvu z matně červené v bílou. Už je to skoro podle mých představ, konstatoval jsem v duchu.

„*Je* tady jídlo," prohlásil jsem.

„Nemám hlad," odvětil princ. Měl nepřítomný hlas i pohled.

„Přesto si raději dej, dokud je co jíst." Ta slova ze mě vyšla jako drsný příkaz.

Jestli to bylo mocí mého Umění nebo jeho zdravým rozumem, to jsem nevěděl. Ale poté, co jsem si z balíčku mořských řas vzal svůj díl, princ opatrně obešel oheň a uplatnil nárok na svoji porci. V jistých ohledech mi připomínal Nighteyese, když za mnou poprvé přišel. To vlče bylo velmi ostražité a vzdorovité, ale přitom dost pragmatické na to, aby si uvědomilo, že v otázce zaopatření se musí spolehnout na mě. Možná princ věděl, že beze mě nemá šanci vrátit se snadnou cestou do Bucku.

Či možná byl můj povel vypálený tak hluboko, že musel uposlechnout i můj návrh.

Ticho trvalo po celou dobu jídla a ještě chvíli déle. Přerušil jsem ho. „Minulou noc jsem se díval na hvězdy."

Princ přikývl. Po nějaké době zdráhavě připustil: „Jsme velký kus cesty od domova."

„Možná že nás čeká dlouhá cesta domů s minimem prostředků. Víš vůbec, jak žít z darů země?"

Po mých slovech znovu následovalo mlčení. Nechtěl se mnou mluvit, ale já měl informace, které zoufale potřeboval. Svoji otázku mi položil jen velmi zdráhavě:

„A co ten způsob, jakým jsme se dostali sem? Nemůžeme se stejnou cestou vrátit zpátky?" Pak se mu zkrabatilo obočí a zeptal se: „Jak ses té magii naučil? Je to Umění?"

Odlomil jsem kousek pravdy a podal mu ho. „Umění mě naučil král Verity. Už hodně dávno." Ještě než mi stačil položit další otázku, prohlásil jsem: „Vydám se nyní po pláži k útesům a vylezu na ně. Je možné, že poblíž bude nějaké město." Pokud tu mám chlapce nechat samotného, udělám vše pro to, abych ho zanechal na nějakém bezpečném místě. A pokud se pilíř Umění z vody nevynoří, pak bych se měl připravit na dlouhou cestu domů. V tomto ohledu jsem byl pevně rozhodnutý. Vrátím se do Bucku, i kdybych se tam měl doplazit. A jakmile tam budu, vypátrám všechny ty Piebaldy a pomaluje usmrtím. Díky slibu, který jsem si dal, vyzařovala z mých pohybů síla záměru. Začal jsem si natahovat ponožky a boty. Pera pořád ležela v písku. Prsty jsem je hbitě nastrkal do rukávu. Později je uschovám lépe. Nechtěl jsem se o nich bavit s princem. Dutiful na má slova neodpověděl, ale když jsem vstal a vykročil od ohně pryč, následoval mne. U potoka se sladkou vodou jsem zastavil, abych si umyl ruce a tvář a abych se napil. Princ mě při tom pozoroval, a

když jsem skončil, šel po proudu o kousek výš, aby se napil taky. Zatímco si umýval tvář od krve, přivázal jsem si pera k předloktí proužkem látky z košile. Když ke mně posléze vzhlédl, můj rukáv už je opět zahaloval. Společně jsme šli dál. Ticho bylo jako nějaká velmi těžká věc, kterou jsme nesli mezi sebou. Mohl jsem cítit, jak dumá nad tím, co jsem mu řekl o té ženě. Měl jsem nutkám ho poučovat, ostřelovat ho slovy, dokud přesně nepochopí, oč se ta žena snaží. Měl jsem nutkání zeptat se ho, jestli je s ním pořád v jeho mysli. Místo toho jsem se kousl do jazyka a raději svoje slova spolkl. Není přece hloupý, řekl jsem si. Pravdu jsem mu už řekl. Teď ho musím nechat, ať si sám vyvodí, co to pro něj znamená. Šli jsme dál.

K mé velké úlevě jsme už v písku žádná další pera nenašli. Objevili jsme už jen málo užitečných věcí, ačkoli jinak to vypadalo, že na pláži je haraburdí víc než dost. Byly tam kusy hnijících lan, červy prolezlé části lodního trámoví. Nedaleko od veslové opěrky ležely trosky napínací kladky. Jak jsme šli po pláži, černý útes se postupně zvětšoval, až se nad námi tyčil a sliboval dobrou vyhlídku na okolní území. Když jsme se přiblížili, uviděl jsem, že jeho stenaje prolezlá děrami. U pískovcového útesu bych si myslel, že jsou to vlaštovčí hnízda, ne však v černém kameni. Díry byly moc pravidelné a odstupy mezi nimi byly příliš rovnoměrné, než aby to mohlo být dílo přírodních sil. Slunce, které se do nich opíralo, jako by v některých z nich probouzelo záblesky. Zvědavost mě hnala dál.

Skutečnost byla daleko podivnější než všechno, co jsem si dokázal představit. Když jsme došli na úpatí útesu, z děr se vyklubaly výklenky odstupňovaných velikostí. Ne ve všech, ale v mnohých z nich spočívaly předměty. Oněmělí údivem, ubírali jsme se s princem podél stěny a nahlíželi do nejnižších úrovní výklenků. Rozmanitost těch předmětů mi připomínala nahromaděný poklad nějakého šíleného krále. V jednom výklenku byl drahokamy vykládaný pohár, ve vedlejším porcelánový šálek neskutečně jemného provedení. Ve větším výklenku se nacházelo něco, co vypadalo jako dřevěná helmice pro koně, až na to, že kůň má oči posazené na bocích hlavy, nikoli vepředu. Síť ze zlatých řetízků posetá malinkými modrými drahokamy byla přehozena přes kámen asi o velikosti ženské hlavy. Malinká krabička z blyštivého dřeva zdobená květinovými motivy, lampa vyřezaná z nějakého třpytivě zeleného kamene, kovový plát s podivnými znaky vyrytými do jeho povrchu, křehká kamenná květina ve váze — byl tu vystaven jeden poklad vedle druhého.

Obestíral mne údiv. Kdo by vystavoval takové bohatství, navíc na nějakém odlehlém útesu, kde je mohl vítr a vlny zničit? Přitom každý předmět se blýskal jako pečlivě hýčkaný drahokam. Na povrchu kovů nebyla ani stopa po rzi, dřevo nepotahovala žádná vrstva soli. Komu to všechno patří a jak a proč se to ocitlo tady? Ohlédl jsem se za sebe po pláži, ale po nějakých obyvatelích ani památky. V písku nebyly žádné stopy kromě našich. Všechny ty divy tu byly ponechány nestřežené. Neodolal jsem pokušení a chtěl se dotknout prstem květiny ve váze, ale narazil jsem na odpor. Jako by otvor výklenku pokrývalo nějaké sklo. Ve své pošetilé zvědavosti jsem na ten pružný povrch přitiskl dlaň. Čím silněji jsem tlačil, tím nepoddajnější ta neviditelná bariéra byla. Podařilo se mi dotknout se jedním prstem květiny; pohnula se a k mým uším dolehlo jemné cinkání jejích plátků. Ale přesto by bylo zapotřebí silnějšího muže, než jsem byl já, aby protlačil ruku dost hluboko a květinu uchopil.

Stáhl jsem ruku zpátky, a když jsem ji vyndal z výklenku, v prstech mi nepříjemně zatrnulo. Jako bych se spálil o kopřivu, jenže tohle trvalo jen krátce.

Princ mě přitom pozoroval. „Zloděj," poznamenal tiše.

Připadal jsem si jako dítě přistižené při nějaké nezbednosti. „Nechtěl jsem si to vzít. Chtěl jsem se toho jen dotknout."

„To jistě," řekl jízlivě.

„Mysli si, co chceš," odvětil jsem. Odvrátil jsem oči od pokladů a vzhlédl podél stěny útesu nahoru. Uvědomil jsem si, že jedna řada vertikálně řazených děr tvoří spíše žebřík než sled výklenků. Když jsem k nim vykročil, neřekl jsem princi ani slovo. Při bližším pohledu jsem zjistil, že byly vytesány pro vyššího muže než já, ale že to snad zvládnu.

Dutiful mě zvědavě pozoroval, ale já si řekl, že si žádné vysvětlení nezaslouží. Začal jsem lézt. Po každém chytu jsem se musel trochu natáhnout a při kladení nohou jsem musel nohy zvedat nepříjemně vysoko. Byl jsem asi ve třetině stěny útesu, když jsem si uvědomil, kolik mě celý výstup bude stát sil. V čerstvých modřinách, které mi princ způsobil, mi tupě pocukávalo. Kdybych tu byl sám, nejspíš bych zamířil zpátky dolů.

Lezl jsem dál, třebaže staré zranění v zádech mi zaúpělo na protest pokaždé, když jsem se natáhl po dalším chytu. V době, kdy jsem stanul na vrcholu, se mi košile na zádech lepila k tělu, jak byla propocená. Přetáhl jsem se po břiše přes okraj útesu a pak chvíli zůstal ležet, lapaje po dechu. Vítr tu byl silnější a taky studenější. Pomalu jsem vstal a jal se zkoumat okolí.

Spousty vody. Břehy za bodem, na němž jsem stál, byly skalnaté a strmé. Žádné pláže. Za sebou jsem viděl les. A za náhorní planinou, která navazovala na naši pláž, byl další les.

Byli jsme buď na ostrově, nebo na poloostrově. Po lidském osídleni ani památky, žádné lodě na moři, ba ani úponek kouře stoupající někde k nebesům. Budeme-li muset naši pláž opustit pěšky, musíme jít přes les. Při té myšlence se ve mně vzedmul neklid.

Po nějaké době jsem vzal na vědomí slabý zvuk. Popošel jsem k okraji útesu a shlédl dolů. Princ Dutiful ke mně vzhlížel a na něco se mne křikem ptal, ale k mým uším dolehla jenom ozvěna jeho hlasu. Nepatrně jsem mu pokynul rukou, pocítiv nelibost. Když chce tak nutně vědět, co vidím, ať si sem vyleze sám. Má mysl byla plná jiných starostí. Někdo tu zhotovil ty výklenky a shromáždil poklady. Měl bych přece někde vidět stopy lidského osídlení. Bylo to logické. Nakonec jsem daleko na pláži objevil cosi, co mohla být pěšina. Vedla přes náhorní planinu k lesu. Nevypadala moc využívaná. Mohla by to být jen zvířecí stezka, pomyslel jsem si, ale zapamatoval jsem si to pro případ, že ji budeme muset využít.

Potom jsem se zahleděl na ustupující vody, pátraje po něčem, co by mohlo připomínat opracovaný kámen. Moře mi ještě nic neodhalilo, ale jedno místo vypadalo slibně. Jak se každá vlna vracela zpátky, pokaždé jsem letmo zahlédl něco, co by mohlo být uskupením velkých černých kamenů s rovnými hranami. Pořád se nacházely pod tenkou vrstvou vody. Doufal jsem, že to není nějaká hříčka přírody. Na pláži ležela změť naplaveného dříví s jednou chaluhami ověnčenou větví, jež mířila

směrem ke skalám. Pokládal jsem ji za ukazatel. Nebyl jsem si jist, jestli mi odliv kameny úplně odhalí, ale až vody klesnou na minimum, měl jsem v úmyslu je co nejvíce prozkoumat.

Nakonec jsem si s povzdechem lehl na břicho, spustil nohy přes okraj a zkusmo nahmatal první stupínek. Sestup dolů byl ještě nepříjemnější než cesta nahoru, poněvadž jsem musel naslepo šmátrat po každém stupu. V době, kdy jsem stanul na zemi, se mi končetiny chvěly únavou. Poslední dva stupně jsem skočil, dopadl jsem do písku a málem klesl na kolena.

„Nuže, copak jsi viděl?" zeptal se princ.

Nechal jsem ho chvíli čekat, než jsem popadl dech. „Vodu. Skály. Stromy."

„Žádné město? Žádnou cestu?"

„A co tedy budeme dělat?" Řekl to rozmrzele, jako by to byla všechno moje vina.

Já věděl, co udělám. Chystal jsem sejít zpět pilířem Umění, i kdybych se měl vrhnout do vody, abych ho našel. Ale řekl jsem mu jen tohle: „Cokoli ti řeknu, dozví se i ona. Nemám pravdu?"

To mu dočista vzalo řeč. Nějakou dobu stál na místě jako solný sloup a jen na mě hleděl. Když jsem vykročil po pláži dolů, šel za mnou, neuvědomuje si, jakou mi tím přiznává autoritu.

Nebyl teplý den, ale trmácení po písku vyžaduje více sil než chůze po pevné zemi. Byl jsem natolik unavený z lezení a zaujatý vlastními starostmi, že jsem se vůbec nepokoušel zapříst hovor. Byl to Dutiful, kdo přerušil mlčení. „Říkal jsi, že ona je mrtvá," osočil mě náhle. „To je nemožné. Pokud je mrtvá, jak se mnou může mluvit?"

Nadechl jsem se, abych mu to řekl, ale po chvíli jsem vydechl a pak nabral dech znovu. „Když máš vlohy k Moudrosti, navážeš vztah s nějakým zvířetem. Je to víc než jenom sdílení myšlenek, je to sdílení bytí. Po nějaké době můžeš vidět očima svého zvířete, prožívat s ním jeho život, vnímat svět tak, jak ho vnímá zvíře. Není to jen -"

„Já to všechno *vím.* Jsem Piebald, však víš." A pohrdlivě si odfrkl, odmítaje nechat se ode mě poučovat.

Myslím, že žádné přerušení mě nikdy nepodráždilo víc. „Stará krev," opravil jsem ho ostře. „Ještě jednou mi řekni, že jsi Piebald, a já to z tebe budu muset vymlátit. Nemám žádný respekt před tím, co se svou magií provozují. A teď mi pověz. Jak dlouho víš, že máš vlohy k Moudrosti?" zeptal jsem se náhle.

„Já - proč -" Viděl jsem, jak se v mysli snaží přes moji hrozbu přenést. Myslel jsem ji vážně a on to věděl. Nadechl se a řekl: „Asi tak pět měsíců. Od doby, co mi dali tu kočku. Skoro v okamžiku, kdy mi předali její vodítko, pocítil jsem -"

„Pocítil jsi, jak se nad tebou zavírá past, kterou jsi ve své hlouposti nedokázal poznat. Tu kočku jsi dostal proto, že se o tvé Moudrosti dozvěděli jiní, dřív než jsi to zjistil ty sám. Bylo to poznat z tvého chování, aniž sis toho byl vědom. A někdo si toho všiml, někdo se rozhodl tě využít. Proto tě obdarovali zvířetem, ke kterému ses měl připoutat. Tak to ale být nemá, rozumíš. Rodiče s Moudrostí jenom tak nepředají svému dítěti zvíře a neřeknou, hele, tohle je tvůj partner, dokud budete oba žít.

Kdepak. Obvykle se to dělá tak, že dítě je o Moudrosti a o tom, co z toho plyne, dobře poučené, dříve než se připoutá. Dítě zpravidla podnikne něco na způsob výpravy, aby hledalo stejně smýšlející zvíře. Když se to provede správně, je to jako sňatek. Tohle však nebylo správně. Nebyl jsi v Moudrosti vyškolen lidmi, kteří by tě měli rádi. Skupina lidí nadaných Moudrostí prostě spatřila prostor, který se tu otevíral, a využila toho. Ta kočka si tě nevybrala. To je velice zlé. Ani si nemyslím, že kočce umožnili vybrat si tu ženu. Ona ji ukradla, už jako kotě, z matčina doupěte a vztah jí vnutila. Pak ta žena zemřela, avšak zůstala žít v kočce."

Oči měl dokořán a temné, zírající na mě. Pak pohlédl kousek stranou a já cítil, jak mezi ním a jí proudí Moudrost.

„Já ti nevěřím. Ona říká, že to může všechno vysvětlit, že se mě pokoušíš zmást." Ta slova se z něj překotně hrnula, jako by se za nimi pokoušel ukrýt.

Pohlédl jsem na chlapce. Tvář mu zastřely pochyby a zmatek.

Nadechl jsem se a ovládl svůj hněv. „Podívej se, chlapče. Já všechny ty podrobnosti neznám. Ale mohu se domýšlet. Možná věděla, že umírá; možná právě proto si vybrala tak bezmocné stvoření a vztah mu vnutila. Je-li vztah nerovný, jak musel být tady tento, silnější partner může toho druhého ovládat. Ona tu kočku mohla ovládnout a chodit si dovnitř a zase ven, sdílet s ní její kočičí tělo, jak se jí zlíbilo. A když umírala, místo aby zemřela se svým tělem, přestoupila do kočičího."

Zastavil jsem se v chůzi. Počkal jsem, až se Dutiful střetne s mým zrakem „Jsi další na řadě," pravil jsem tiše.

„Ty jsi blázen! Ona mě miluje!"

Jen jsem zavrtěl hlavou. „Cítím z ní velké ambice. Bude chtít znovu vlastnit lidské tělo, a ne být kočkou a zemřít spolu s ní, až se dny kočky naplní. Bude si muset někoho najít. Měl by to být někdo, kdo má vlohy k Moudrosti a není si jich vědom. Proč ne někdo dobře postavený? Proč ne třeba princ?"

Tváří se mu míhaly protichůdné výrazy. Jedna jeho část věděla, že říkám pravdu, a zahanbovalo ho, že se nechal tak oklamat. Silou vší vůle mně odmítal uvěřit. Já se snažil svá slova mírnit, aby si nepřipadal tak hloupě.

„Myslím, že si tě vybrala. Nikdy jsi neměl žádnou možnost volby, stejně jako ji neměla ta kočka. Je to žena-kočka, k čemu jsi připoutaný, ne kočka sama. A nestalo se to z lásky k tobě, stejně jako ona nemilovala tu kočku. Kdepak. Někdo někde má velmi pečlivý plán a ty jsi jen nástroj k jeho uskutečnění. Nástroj Piebaldů."

„Já ti nevěřím!" Hlas mu při těch slovech poněkud zesílil. „Jsi lhář!" A nyní mu zaskřípěl.

Viděl jsem, jak se mu zvedla ramena následkem mocného nadechnutí. Skoro jsem cítil, jak ho můj povel vtištěný Uměním drží zpátky, aby na mě nezaútočil. Nějakou dobu jsem z opatrnosti mlčel. Když jsem usoudil, že se opanoval, velmi tiše jsem pravil: „Nazval jsi mě bastardem, zlodějem a teď ještě lhářem. Princ by si měl být více vědom toho, jaké urážky metá kolem sebe, pokud si nemyslí, že ho samotný jeho titul ochrání. Takže tady je urážka určená pro tebe, a taky varování. Pořád se schováváš za prince a častuješ mě škaredými jmény; tím jsi u mě zbabělec. Ale až mě urazíš příště, moji pěst nezastaví ani tvá pokrevní linie."

Upíral jsem na něho zrak, dokud neuhnul pohledem stranou, jako vlče zastrašené

vlkem. Snížil jsem hlas, abych ho přinutil pozorně naslouchat a zachytit má slova. „Ty nejsi hloupý, Dutifule. Víš, že nejsem lhář. Ona je mrtvá a ty jsi zneužíván. Nechceš, aby to byla pravda, jenomže to není totéž, jako když mi nebudeš věřit. Budeš pravděpodobně doufat a modlit se, aby se stalo něco, co ukáže, že se mýlím. Jenže to se neukáže." Zhluboka jsem se nadechl a dodal: „Asi jediná útěcha, kterou ti zrovna teď mohu nabídnout, je to, že nic z toho není doopravdy tvoje vina. Někdo tě před tím měl ochránit. Někdo tě měl učit o Staré krvi už od doby, co jsi byl malý."

Nebylo možné, abych někomu z nás přiznal, že ten někdo jsem já. Tatáž osoba, která ho zasvětila do Moudrosti a všeho, co to obnáší, prostřednictvím snů Umění, když mu byly čtyři roky.

Nějakou dobu jsme šli zcela beze slov. Já upíral zrak na svůj chaluhami ověnčený pahýl. Jakmile tu prince zanechám, nelze předpovědět, jak dlouho budu pryč. Dokáže se o sebe postarat? Ty poklady ve výklencích mě znepokojovaly. Takové bohatství musí někomu patřit a ta osoba by přítomnost vetřelce na své pláži mohla nést nelibě. Avšak zpátky s sebou jsem ho vzít nemohl. Byl by mi na překážku. Nějaký čas o samotě, kdy se o sebe bude starat sám, by mu mohl jenom prospět, rozhodl jsem se. A co kdybych při pokusu o záchranu šaška a Nighteyese zemřel? Inu, alespoň by Piebaldové neměli v rukou prince.

Se zaťatými zuby jsem se plahočil pískem a ponechával si své chmurné myšlenky pro sebe. Už jsme skoro došli k mému vyhlédnutému pahýlu, když Dutiful promluvil. Hlas měl velmi ztišený: „Říkal jsi, že tě můj otec učil Umění. Učil tě i-"

V tom okamžiku o něco zakopl. Když padal, špičkou boty vyrýpl z písku zlatý řetízek ukrývající se vespod. Se zaklením se posadil a pak natáhl ruku, aby si botu uvolnil. Když vytahoval řetízek z písku, v údivu jsem na něj hleděl. Byla to důmyslně spletená věcička, každé vlákno z kovu o tloušťce koňské žíně. Navíjel si ten řetízkový náhrdelník do ruky, až ho byla dlaň plná. Ještě jednou zatáhl, aby uvolnil poslední smyčku, a z písku náhle vyskočila figurka. Byla připnutá k řetězu jako houpající se amulet. Měla délku Dutifulova malíčku. Na kovu byly naneseny emailové barvy.

Byla to figurka ženy. Zírali jsme na tu hrdou tvář. Umělec jí dal černé oči a tmavé zlato nechal prosvítat vespod jakožto odstín její pleti. Vlasy měla natřené černě a na nich se modře vyjímala ozdoba na způsob korunky. Nařasený, splývavý oděv obnažoval jedno její ňadro. Zpod lemu vykukovala bosá noha z temného zlata.

„Je překrásná," řekl jsem. Princ neodpověděl.

Byl jí uchvácen. Obracel figurku v ruce a prsty jí přejížděl po vlasech splývajících na záda.

„Nevím, z čeho to je zhotovené. Skoro nic to neváží."

V tom samém okamžiku jsme oba zvedli hlavy. Možná to byla naše Moudrost, která nás varovala před přítomností jiné živé bytosti, ale já si to nemyslím. Zachytil jsem ve vzduchu závan čehosi nepopsatelně smrdutého. Jenže když jsem otočil hlavu, abych vyhledal zdroj toho zápachu, skoro jsem nabyl přesvědčení, že je to sladký parfém. Skoro.

Na některé věci člověk nikdy nezapomíná. Jednou z nich je zákeřně se vkrádající úponek cizí mysli. Sevřela mne hrůza a já v tu ránu vztyčil kolem své mysli zdi

Umění; byl bych si myslel, že takového reflexu už dávno nejsem schopen. Odměnou mi bylo, že jsem v plné míře zaregistroval, jaký je to odporný zápach. Když jsem se vzápětí otočil, stanul jsem tváří v tvář přízračné nestvůře.

Stála tam, vysoká jako já, ale byla to jen část jejího těla, která se přímila do výše. Nedokázal jsem říci, zda mi připomíná plaza nebo mořského savce. Její ploché platýzí oči vepředu tváře působily díky své orientaci nepřirozeně. Hnědý hrbol její lebky se zdál být až napuchle velký. Jak na nás zírala, dolní čelist jí visela dolů jako padací dveře. Její tlama by pozřela celého králíka. A z ní jí vyčníval kousek tuhého, jako ryba slizkého jazyka. Zatímco jsme na ni civěli, prudce vtáhla jazyk dozadu a zacvakla čelisti.

Ohromený princ se k mé velké hrůze na tu nestvůru usmíval jako prosťáček. Připotácel se o krok blíže k ní. Pevně jsem ho chytil rukou za rameno a silně sevřel. Zaťal jsem mu palec do masa ve snaze oživit někdejší pouto Umění, kterým jsem ho navázal, aniž bych sám narušil svoje zdi. „Pojď se mnou," řekl jsem tiše, avšak rezolutně. Táhl jsem ho zpátky k sobě, a pokud mě aktivně neuposlechl, alespoň se mi nevzpíral.

Ta věc se vztyčila do ještě větší výše. Vaky na bocích jejího hrdla se nafoukly, když pozvedla své ploutvovité končetiny. Tu roztáhla blánovité ruce, které byly velké a široké. Z konců prstů vystrčila paťáty připomínající býkovcovy ostny. Pak promluvila, sípajíc a chrčíc jednotlivé slabiky. Byl to šok; když jsem slyšel ta znetvořená slova, měl jsem dojem, jako by po mně metala oblázky. „Nepřišli jste po cestě. Jak jste přišli?"

„Přišli jsme-"

„Ticho!" varoval jsem prince a drsně jím zatřásl. Couval jsem s ním před tou nestvůrou dozadu, ale ona své nehezké tělo prohnula do oblouku a přisunula se po písku k nám. Odkud se to tu vzalo? Rozhlédl jsem se divoce kolem v obavě, že spatřím ještě další nestvůry, ale byla tam pouze tahle jedna. Náhle vyrazila kupředu a postavila svoje obří tělo mezi náhorní plošinu a nás. Reagoval jsem tím, že jsem ustoupil směrem k vodě. Stejně jsem tam chtěl jít, byl to jediný možný únik, jaký jsem si dokázal představit. Modlil jsem se, aby nám odliv odhalil pilíř Umění.

„Musíš to nechat být!" soptila nestvůra. „Co oceán vyvrhne na pláž pokladů, to musí navždy zůstat zde. Upusť, co jsi našel."

Princ otevřel ruku. Figurka vypadla, ale řetízek se zachytil za jeho ochablé prsty a figurka mu zůstala viset z ruky jako loutka.

„Pusť to!" zopakovala nestvůra ještě naléhavěji.

Řekl jsem si, že na servítky už není čas. Levou rukou jsem nemotorně tasil meč, protože jsem se bál prince pustit. „Drž se zpátky," varoval jsem ji. Pod nohama mi křupali vilejši na hrbolatém kamenném podkladu. Troufl jsem si ohlédnout se za sebe. Uviděl jsem své černé hranaté kameny, ale jen sotva vyčnívaly nad vodu. Nestvůra si můj pohled špatně vyložila.

„Vaše loď vás tady zanechala. Není tam nic než oceán. Upusť ten poklad!" Její mluva se vyznačovala silně rušivým sykotem. Neměla o moc silnější pysky než ještěrka, ale zuby, které její otevřená tlama odhalila, byly početné a ostré. „Poklady z této pláže nejsou pro lidi! Co sem moře zanese, to má být pro lidstvo ztracené!

Nejste toho hodni."

Pod nohama nám čvachtaly mořské řasy. Princ uklouzl a málem klesl k zemi. Já ho ale pořád držel za rameno a vytáhl ho zpátky na nohy. Ještě tři další kroky a voda mi šplouchala okolo kotníků.

„Daleko nedoplavete!" varovala nás nestvůra. „Pláž dostane vaše kostí!"

Jako když v dáli duje vítr, matně jsem ucítil nárazy strachu, který směřovala proti nám. Princova mysl byla nezaštítěná a on najednou divoce vykřikl hrůzou. „Já se nechci utopit!" zvolal. „Prosím, já se nechci utopit!" Když se otočil ke mně, po obvodu duhovek mu jasně vystupovalo bělmo. Nepokládal jsem ho za zbabělce. Až příliš dobře jsem věděl, jaké to je, nechat své nestřežené mysli vnutit panický strach.

„Dutifule. Musíš mi důvěřovat. Důvěřuj mi."

„Já nemohu!" zařval a já mu věřil. Byl rozpolcený; můj Uměním vnuknutý povel vyžadující poslušnost se svářil se záludnými vlnami strachu, které na něho chrlila ta nestvůra. Ještě více jsem ho sevřel a táhl ho s sebou, ustupuje směrem k moři. Voda už nám byla po kolena. Každá vlna jdoucí tam i nazpět s námi pošťuchovala. Potácející nestvůra nás neváhala následovat. Nepochybně byla více doma v moři než na pevnině. Ještě jednou jsem riskl pohled za sebe. Pilíř Umění byl blízko. Pocítil jsem mírný zmatek, který u mě černý kámen vzpomínek pokaždé vyvolal. Bylo to zvláštní - sunout se vstříc dezorientaci v naději na záchranu.

„Dej mi ten poklad!" zavelela nestvůra a na konci jejích pařátů se pojednou zatřpytily jedovaté zelené kapky. Výhružně je zvedla.

Jedním pohybem jsem zasul do pochvy meč, levou rukou jsem objal Dutifula a vrhl se s ním nazad do vody. Když nestvůra vzápětí vyrazila směrem k nám, pomyslel jsem si, že jsem v jejích nelidských očích zahlédl záblesk pochopení, ale bylo už příliš pozdě. Padli jsme podélně do studené slané vody a mé šmátrající prsty hledaly, až konečně našly zkosený povrch spadeného pilíře. Neměl jsem čas prince varovat, když nás pilíř pohltil.

Vyklopýtali jsme do takřka teplého odpoledne. Princ se z mého sevření bezduše svezl na nějakou dlážděnou ulici v záplavě slané vody, která nás provázela. Nadechl jsem se a rozhlédl se kolem. „Špatná strana!" Věděl jsem, že se to může stát, ale byl jsem příliš soustředěný na útěk před tou věcí na pláži, než abych se nad tím zamýšlel. Na každé straně pilíře Umění byla vytesaná runa, jež sdělovala, kam vás tato strana zanese. Byl to báječný systém, pokud člověk význam dotyčných run znal. Trhl jsem sebou, když mi zčistajasna došlo, kolik jsem riskoval. Co kdyby ten pilíř byl pohřbený pod kamenem nebo roztříštěný na kusy? Netroufal jsem si myslet na to, co by se s námi mohlo stát. Rozechvěle jsem zíral na cizí krajinu. Stáli jsme uprostřed větrem ošlehaných ruin nějakého opuštěného města Elderlingů. Připadalo mi matně povědomé a já si říkal, jestli to není totéž město, kam mě kdysi přenesl jeden podobný pilíř. Nebyl však čas na nějaký průzkum nebo spekulace. Všechno se pokazilo. Mým původním plánem bylo vrátit se pilířem sám, abych mohl bez zábran přispěchat na pomoc svým přátelům. Avšak nemohl jsem nechat omráčeného a osamělého Dutifula na tomto pustém místě, stejně jako jsem ho nemohl zanechat na nepřátelské pláži. Budu ho muset vzít s sebou. „Musíme se vrátit zpátky," řekl jsem princi. „Musíme se vrátit do Bucku přesně stejnou cestou, kterou jsme přišli."

„Mně se to vůbec nelíbilo." Hlas se mu třásl a já instinktivně poznal, že nemluví o nestvůře na pláži. Průchod pilířem byl pro necvičenou mysl trýznivou zkušeností. Regál tyto pilíře lehkovážně využíval při transportu svých mladých praktikantů Umění, aniž se staral o to, kolik jich přitom zešílí. Já s princem takhle lehkovážně zacházet nechtěl. Až na to, že jsem neměl žádnou jinou volbu ani čas.

„Já vím," řekl jsem mírně. „Ale musíme jít hned, ještě než začne stoupat příliv." Nechápavě na mne zíral. Chvíli jsem nad ním rozvažoval: na jedné straně jeho duševní zdraví a na druhé to, co se ta žena jeho prostřednictvím mohla dozvědět. Pak jsem tu obavu odvrhl stranou. Musel to pochopit, alespoň minimálně, jinak se vynořím z pilíře se slintajícím idiotem. „Musíme se vrátit pilířem zpátky na pláž. Víme, že jedna jeho plocha nás přepraví zpátky do Bucku. A my musíme zjistit která."

Chlapec vydal drobný, jakoby dávivý zvuk. Potom si dřepl na dlažbu a přitlačil si dlaně na spánky. „Myslím, že to nezvládnu," řekl malátně.

Píchlo mě u srdce. „Čekání to neusnadní," varoval jsem ho. „Budu tě držet pohromadě, jak nejlíp budu umět. Ale musíme jít hned, můj princi."

„Ta příšera by tam na nás mohla čekat!" zvolal divoce, ale já myslím, že se spíše bál průchodu pilířem než nějaké číhající nestvůry.

Shýbl jsem se a obemknul ho pažemi, a třebaže se divoce vzpíral, vlekl jsem ho s sebou zpátky do pilíře.

Nikdy jsem pilíř nevyužil dvakrát v tak krátkém intervalu. Nebyl jsem připraven na ten ostrý pocit horka. Když jsme se vynořili, nešťastnou náhodou jsem si nabral do nosu mořskou vodu. Vstal jsem a podržel Dutifulovi hlavu nad vodou. Voda v okolí pilíře vřela žárem, který z něj vycházel. A princ měl pravdu. Zatímco jsem držel v náručí jeho schlíplé tělo a otřepával si mokrou hlavu, uslyšel jsem z pláže překvapené chrochtáni. Namísto jedné se tam shromáždily hned čtyři ohyzdné nestvůry. Při pohledu na nás prudce vyrazily, pohybujíce se obloukovitými přísuny přes písek do vln. Nebyl čas myslet, dívat se nebo volit. Princ byl bez sebe a visel mi v objetí. Přitiskl jsem ho k sobě a odvážil se spustit své zdi Umění, abych se pokusil udržet jeho mysl nedotčenou. Když mě přicházející vlna srazila na kolena, připlácí jsem ruku na kouřící povrch pilíře Umění. Vtáhlo mě to dovnitř.

Průchod se mi tentokrát jevil přímo nesnesitelný. Přísahám, že jsem cítil podivný odér, nezvykle povědomý a přesto odpudivý. *Dutifule. Dutifule, princi. Dědici farseerovského trůnu. Synu Kettricken.* Obestřel jsem jeho rozcupované myšlenky svými vlastními a tituloval ho všemi jmény, která mě napadla.

Potom přišel okamžik, kdy se natáhl zpátky ke mně. *Já tě znám.* To bylo vše, co jsem z něho vycítil, pak už se pevně držel sám sebe a mě. Naše pouto se vyznačovalo zvláštní pasivitou, a když nás to nakonec vyplivlo na zelenou trávu pod kabonícím se nebem, říkal jsem si, jestli princova mysl vůbec přežila náš útěk z pláže pokladů.

6 Výkupné

Podle těchto znaků můžete poznat, kdo má vlohy k Umění:

Dítě, které je potomkem rodičů s vlohami k Umění.

Dítě, které často vítězí ve hrách fyzické zdatnosti a jeho protivníci klopýtaji, ztrácejí odvahu nebo proti němu hrají špatně.

Dítě, které má vzpomínky, které nejsou po zásluze jeho.

Dítě, které sní, přičemž jeho sny jsou podrobné a obsahují informace přesahující rámec dětské skutečnosti.

DUN NEEDLESON, MISTR UMĚNÍ VE SLUŽBÁCH KRÁLE WIELDERA

Mohyla se krčila na úbočí nad námi. Pršelo. Nebo spíše mžilo, zato vytrvale. Tráva byla hluboká a mokrá. Pojednou jsem neměl sílu udržet se vstoje, natož ještě podpírat prince. Jako jeden člověk jsme se svezli na zem. Já si po chvíli klekl na mokrou zem a položil jsem jeho tělo na trávník. Oči měl otevřené, ale jenom slepě civěly. Toliko sípající dech mi říkal, že je naživu. Byli jsme zpátky v Bucku, ovšem naše situace byla jen sotva lepší, než když jsme odsud posledně vypadli.

Oba jsme byli prosáklí na kost. Po nějaké době jsem zaregistroval podivný pach a došlo mi, že pilíř za námi sálá teplem. Tím pachem byla vlhkost odpařující se z kamene do ovzduší. Řekl jsem si, že raději budu snášet zimu, než abych se přiblížil těsněji k němu. Figurka stále visela z řetízku, který se houpal princi v prstech. Vytrhl jsem mu ji, svinul si řetízek do dlaně a strčil jej do měšce. Princ na nic z toho nereagoval. „Dutifule?" Naklonil jsem se blíž a zahleděl se mu přímo do očí. Nezaměřil je na mne. Déšť mu padal na tvář a do otevřených očí. Zlehka jsem ho poplácal po tváři. „Princi Dutifule? Slyšíš mě?"

Pomalu zamrkal. Nebyla to kdovíjaká reakce, ale rozhodně lepší než žádná.

„Za okamžik se ti udělá lépe. Jen si tady chvíli odpočiň." Nebyl jsem si jist, že říkám pravdu, ale zanechal jsem ho na mokré trávě a vylezl na vršek mohyly. Obhlížel jsem okolní terén, ale žádné další lidi jsem neviděl. Moc tam toho k vidění nebylo, jenom zvlněná krajina a několik hájků. Špačci v hejnu svorně zakroužili ve vzduchu a znovu usedli na zem, hašteříce se kvůli potravě. Za divoce rostoucí loukou rostl les. Nebylo tu nic, co by vypadalo jako bezprostřední hrozba, ale ani nic, co by vypadalo jako jídlo, pití a přístřeší. Byl jsem si docela jist, že Dutifulovi by všechny ty tři věci prospěly, a bál jsem se, že bez nich se propadne hlouběji do netečnosti. Ale to, co jsem potřeboval já, bylo ještě důležitější. Potřeboval jsem zjistit, jestli jsou moji přátelé naživu. Navzdory vší racionalitě jsem zoufale toužil nahmátnout svého vlka. Chtělo se mi zoufale zavýt, vložit do toho hledání celé své srdce. Současně jsem věděl, že by to byla ta nejpošetilejší a nejneopatrnější věc, jakou bych mohl udělat. Nejenže bych upozornil nedaleké Piebaldy, že tu jsem, ale zároveň bych je varoval, že se blížím.

Silu vůle jsem si uspořádal myšlenky. Potřeboval jsem nějaké útočiště, a to urychleně. Zdálo se mi pravděpodobné, že ta žena a kočka ustavičně po princi pátrají. Teď už by si pro něj mohly jít. Odpoledne se již chýlilo k večeru. Dutiful mi řekl,

že pokud jim ho do západu slunce nevydám, Piebaldové zabijí šaška a Nighteyese. Musím prince nějak dostat na bezpečné místo, než nás ta žena stihne najít, a pak o samotě vyklouznout, abych zjistil, kde Piebaldové mé přátelé zadržují, a osvobodil je. To vše do západu slunce. Zalovil jsem v paměti. Nejbližší hostinec, o němž jsem věděl, byl U prince Piebalda. Pochyboval jsem, že by se tam Dutifulovi dostalo vstřícného uvítání. Jenže na Buckkeep bychom museli vážit dlouhou cestu pěšky a ještě se brodit přes řeku. Přemýšlel jsem, ale na žádné další útočiště jsem nepřipadl. V jeho současném stavu jsem ho stěží mohl nechat samotného, přičemž další cesta pilířem by už Dutifula mentálně zlikvidovala, i kdybychom se vynořili fyzicky nedotčení. Ještě jednou jsem zapátral v prázdné krajině. Neochotně jsem si připustil, že ačkoli mám možnosti volby, žádná z nich není dobrá. Prudce jsem se rozhodl, že již musíme vyrazit a že se cestou pokusím vymyslet něco lepšího.

Ještě jednou jsem se naposledy rozhlédl kolem a začal slézat z mohyly. Přitom cosi upoutalo můj zrak, nikoli tvar, nýbrž pohyb za skupinou stromů. Přikrčil jsem se a hleděl na to, pokoušeje se zjistit, co jsem spatřil. Za pár okamžiků se vynořilo nějaké zvíře. Kůň. Černý a vysoký. Myblack. Hleděla směrem ke mně. Pomalu jsem zase vstal. Byla ode mě příliš daleko na to, abych ji honil. Musela uprchnout, když Piebaldové dopadli Nighteyese a šaška. Říkal jsem si, co se asi stalo s Maltou. Sledoval jsem Myblack ještě chvíli, ale ona jen stála a můj pohled opětovala. Otočil jsem se k ní zády a sestoupil k princi.

Nebyl o nic víc při smyslech než před chvílí, alespoň však zareagoval na studený déšť tím, že se schoulil do klubíčka a třásl se po těle. Má obava o něj se mísila s provinilou nadějí. Možná ve svém současném stavu nemůže používat Moudrost, aby dal Piebaldům vědět, kde se nacházíme. Položil jsem mu ruku na rameno a dal si velice záležet, aby můj hlas zněl co možno nejmírněji, když jsem mu řekl: „Teď tě zvedneme a půjdeme. Oba nás to zahřeje."

Nevím, zda mu má slova dávala nějaký smysl. Když jsem ho vytahoval do stoje, zíral nepřítomně kupředu. Jakmile byl na nohou, nahrbil se nad zkříženýma rukama na své hrudi. Jeho třes nepolevil. „Pojďme," navrhl jsem, ale on se nehýbal, dokud jsem mu nedal ruku kolem ramen a neřekl: „Pojď temnou. Hned." Pak šel, ale byla to velmi klopýtavá, vrávoravá chůze. Hlemýždím tempem jsme se přesouvali napříč úbočím kopce.

Velmi pomalu jsem si začal uvědomovat dusání kopyt za našimi zády. Při ohlédnutí nazpět jsem spatřil Myblack, jak nás sleduje, jenže jakmile jsem se zastavil, zastavila se taky. Když jsem prince pustil, svezl se k zemi a kůň okamžitě pojal podezření. Vytáhl jsem prince zpátky do stoje. Jak jsme se ploužili dál, mohl jsem za sebou slyšet její nevyrovnaný krok. Ignoroval jsem ji, až nás skoro dohonila. Pak jsem se posadil a nechal Dutifula, ať se o mě opře, až u ní zvědavost přemohla její přirozenou ostražitost. Nevěnoval jsem jí pozornost, dokud mě svým dechem doslova nehřála zezadu na krku. Ani potom jsem se k ní neotočil, ale pokradmu jsem vztáhl ruku dozadu, abych se chopil visících otěží.

Podle mě byla skoro ráda, že jsem ji chytil. Pomalu jsem vstal a pohladil ji lehce po šíji. Srst měla pokrytou pruhy zaschlé pěny a celý její postroj byl provlhlý. Mezitím rozhryzala udidlo. Na jedné straně sedla měla zaschlé bláto, jak se zkoušela

válet. Pomalu jsem ji vodil v kruhu a přitom si potvrdil to, čeho jsem se obával. Byla chromá. Něco, zřejmě psi Piebaldů, seji pokoušelo skolit, ale její rychlost ji zachránila. Divil jsem se, že v této oblasti vůbec zůstala, natož že se ke mně vrátila, když mě uviděla. Žádný divoký kalup do bezpečí nás nečekal. Nejlepší bylo jít krokem a dělat zastávky.

Nějaký čas jsem se zabýval tím, že jsem prince přemlouval, aby se postavil a nasedl na koně. Teprve až jsem ztratil trpělivost a nařídil mu, ať vstane a nasedne na toho zatraceného koně, uposlechl mě. Dutiful na pokus o konverzaci z mé strany nereagoval, ale poslouchal prosté rozkazy. Tehdy jsem ocenil, do jaké hloubi ho můj rázný povel vydaný Uměním zasáhl a jak pevně propojení jsme zůstali. „Nebojuj se mnou," nařídil jsem mu a nějaká jeho část si to vyložila jako „neprotiv se mi". Ale i za jeho spolupráce bylo nasednutí dost nemotorným manévrem. Když jsem ho zvedal nahoru do sedla, bál jsem se, že by se mohl převrátit na druhou stranu. Nezkoušel jsem jet na hřbetě za ním. Pochyboval jsem, že by to Myblack snesla. Raději jsem ji vedl. Princ se vlivem trhavé chůze Myblack kymácel, ale nespadl. Vypadal strašně. Všechna dospělost z jeho rysů vymizela a zůstalo z něj choré, slintající dítě s temnými kruhy pod vypoulenýma očima. Vypadal, jako by se o něho pokoušela smrt. Když jsem si tu možnost naplno uvědomil, srdce se mi sevřelo, až mne zamrazilo. Mrtvý princ. Konec farseerovské linie a rozbití Šesti vévodství. Špinavá a bolestivá smrt pro Nettle. Nesmím dopustit, aby k tomu došlo, říkal jsem si. Vešli jsme do pásu rozlehlého lesa a vyplašili vránu, jež vzlétla, krákající jako posel zkázy. Viděl jsem v tom zlé znamení.

Přistihl jsem se, že za chůze mluvím s princem i s koněm. Mluvil jsem s konejšivou intonací jako Burrich, používaje jeho utěšující slova, praktikuje uklidňující rituál, který jsem si pamatoval z dětství. „Jen pojďte, bude to dobré, no vidíte, no vidíte, to nejhorší už máme za sebou, tak je to dobře, tak je to dobře."

Z toho jsem přešel k pobrukování, a opět to byl nějaký nápěv, který si Burrich často broukal pod vousy, když pracoval na poraněných koních či rodících klisnách. Myslím, že ta důvěrně známá písnička mě zklidnila a ukonejšila víc než koně nebo prince. Po nějaké době jsem se přistihl, že mluvím nahlas, obraceje se stejnou měrou k nim jako sám k sobě: „Nuže, vypadá to, že Chade měl pravdu. Budeš praktikovat Umění, ať už školený, nebo neskolený. A obávám se, že totéž platí i pro tvoji Moudrost. Máš ji v krvi, chlapče, a já si na rozdíl od ostatních nemyslím, že se to z tebe dá vymlátit. Ani si nemyslím, že by se to vymlátit mělo. Ale ani by se to nemělo provozovat způsobem, jakým ses v tom vyžíval ty. Není to až tak odlišné od Umění, no vážně. Člověk musí stanovit hranice jak své magii, tak sám sobě. Umět si stanovit hranice, to tvoří součást muže. Takže pokud z toho vyvázneme živí a nedotčení, budu tě učit. Tuším, že budu učit i sám sebe. Zřejmě nadešel čas, abych nahlédl do všech těch starých svitků o Umění a zjistil, co v nich doopravdy je. Ačkoli mě to poněkud děsí. V posledních dvou letech se ke mně Umění vracelo, jako když se podebírá vřed. Nevím, kam až mě to zavede. A toho, co nevím, se bojím. To bude tím vlkem ve mně, řekl bych. A při Edově dechu, hlavně ať je teď v bezpečí - i s mým šaškem. Nedopusť, aby trpěli nebo umírali jen kvůli tomu, že mě znají. Jestli se někomu z nich něco stane... Je to zvláštní, nemám pravdu, že vlastně nevíš, jak

velkou součást tebe někdo druhý tvoří, dokud se dotyčný neocitne v ohrožení? A potom si myslíš, že prostě nemůžeš pokračovat, pokud se jim něco stane, avšak nejhroznější na tom je, že pokračovat budeš, no vážně, pokračovat budeš muset, ať už s nimi nebo bez nich. Jen se nedá říci, co se z tebe stane. Co bude se mnou, bude-li Nighteyes pryč? Koukni se na Malou Fretku, co jsem potkal tehdy před léty. Žila dál a dál, i když to jediné, co jí zůstalo, bylo nutkání zabíjet-"

„A co moje kočka?"

Hlas měl měkký. Zaplavila mě úleva, že když může mluvit, zůstalo mu toho z mysli ještě dost. Avšak zároveň jsem spěšně zrevidoval své bezmyšlenkovité blouznění a doufal, že mu nevěnoval tolik pozornosti.

„Jak se cítíš, můj princi?"

„Nejsem schopen cítit svoji kočku."

Následovalo dlouhé mlčení. Nakonec jsem řekl: „Ani já nejsem schopen cítit svého vlka. Občas se ode mě potřebuje separovat."

Mlčel tak dlouho, až jsem se bál, že vůbec neodpoví. Pak řekl: „Tak mi to nepřipadá. Ona nás drží odděleně. Mám dojem, jako bych byl trestán."

„Trestán za co?" Snažil jsem se, abych měl hlas vyrovnaný a bezstarostný, jako bychom se bavili o počasí.

„Za to, že jsem tě nezabil. Za to, že jsem se tě ani nepokusil zabít. Nedokáže pochopit, proč jsem to neudělal. Ani já neumím vysvětlit proč. Ale ona se kvůli tomu na mě vzteká." Jeho srdečná slova byla prostá, jako bych se bavil s člověkem, který je povznesen nad všechny společenské manýry a vyumělkované řeči. Vycítil jsem, že naše cesta pilířem Umění ho zbavila mnoha vrstev ochrany. Byl teď velmi zranitelný. Mluvil a uvažoval jako vojáci, když snášejí velikou bolest nebo jako když nemocní lidé mluví skrze závoj horečky. Všechna jeho ostraha byla ta tam. Vypadalo to, jako by mi důvěřoval, když říkal takové věci. Poradil jsem sám sobe, abych v to raději nedoufal a ani tomu nevěřil. To, že se mi takhle otevřel, bylo jen díky těžkostem, jimiž prošel. Jen díky nim. Pečlivě jsem volil svá slova:

„Je teď s tebou? Ta žena?"

Zvolna kývl. „Je teď pořád se mnou. Nenechá mě myslet samotného." Polkl a zdráhavě dodal: „Nechce, abych se s tebou bavil. Nebo ti naslouchal. Je to velice těžké. Pořád mě trestá."

„A *ty* mě chceš zabít?"

Opět se odmlčel, než něco řekl. Jako by ta slova musel napřed strávit, a ne je prostě jen uslyšet. Když promluvil, nebyla to odpověď na moji otázku.

„Říkal jsi, že ona je mrtvá. To ji velmi rozlítilo."

„Protože je to pravda."

„Říkala, že mi to vysvětlí. Později. Povídala, že to by mi mělo stačit." Nedíval se na mě, ale když jsem na něj pohlédl, natočil celou hlavu stranou, jako kdyby chtěl mít jistotu, že na mě nevidí. „Pak... pak se stala mnou. A zaútočila na tebe s nožem. Protože já... to neudělal." Nedokázal jsem říci, je-li zmatený nebo zahanbený.

„Ty bys mě nezabil?" napověděl jsem mu.

„Nezabil," připustil princ. Žasl jsem nad tím, jak moc jsem vděčný za ten malý kousek vědění. Odmítal mě zabít. Myslel jsem si, že ho zastavil jen můj povel vtiš-

těný Uměním. „Neuposlechl bych ji. Občas jsem ji zklamal. Ale teď má na mě doopravdy vztek."

„A trestají tě za tu neposlušnost. Tím, že tě nechávají samotného."

Jednou vážně zavrtěl hlavou. „Ne. Ta kočka se nestará, jestli tě zabiji nebo ne. Byla by vždy se mnou. Ale ta žena... ona je zklamaná, že nejsem loajálnější. A tak... nás separuje. Mne od kočky. Ta žena si myslí, že bych měl být ochoten prokázat, jak jsem jí hoden. Ale jak mi mohou důvěřovat, když odmítám prokázat svoji loajalitu?"

„A to prokážeš svoji loajalitu zabíjením, když se ti řekne, že máš zabíjet?"

Dlouhou chvíli mlčel. To mi dalo čas na rozmyšlenou. Já sám jsem zabíjel, když mi řekli, abych zabíjel. Byla to součást mé loajality vůči králi, součást mé úmluvy, kterou jsem uzavřel se svým dědečkem. Pokud budu loajální, zajistí mi vzdělání.

Zjistil jsem, že si nepřeji, aby Kettrickenin syn byl tímto způsobem vůči někomu loajální.

Povzdechl si. „Bylo toho... ještě víc. Ona chce konat rozhodnutí. Všechna rozhodnutí. Pokaždé. Jako když říkala kočce, co má lovit a kdy, a potom jí její úlovky brala. Když nás drží blízko u sebe, je to jako láska. Ale ona se od nás může držet také zpátky, a přitom jsme pořád drženi..." Viděl, že to nechápu. Po chvíli tiše dodal: „Nelíbilo se mi, když použila moje tělo proti tobě. I kdyby se tě nepokoušela zabít, nebylo by se mi to líbilo. Odstrčila mě stranou, stejně jako..." Nechtěl si to přiznat. Obdivoval jsem ho, že se k tomu přinutil. „Stejně jako jsem cítil, že odstrčila kočku, když nechtěla, aby dělala kočičí věci. Nebo když byla unavená česáním či když si nechtěla hrát. Ani kočka to nemá ráda, jenže neví, jak ji vytlačit. Já ano. Já ji vytlačil a jí se to nelíbilo. Ani její nelíbilo, když kočka vycítila, že jsem to udělal. Myslím, že právě to je největší důvod toho, proč jsem trestán. To, že jsem ji vytlačil ven." Potřásl hlavou, zmaten sám sebou, a pak řekl: „Je tak skutečná. Jak si můžeš být jist, že je mrtvá?"

Zjistil jsem, že mu nedokážu lhát. „Já... cítím to. Stejně jako Nighteyes. Říká, že ta kočka je jí zamořená, jako kdyby jí v těle hlodali paraziti. Bylo mu kočky líto."

„Och," vydechl slabounce. Ohlédl jsem se po něm a pomyslel si, že teď vypadá spíše šedší než bledší. Oči měl nepřítomné a v myšlenkách se zatoulal zpátky: „Když jsem ji tehdy dostal, měla mě ráda za to, že jsem ji kartáčoval. Udržoval jsem jí kožich, že ho měla jako hedvábí. Ale poté, co jsme opustili Buckkeep... občas se kočka chtěla dát kartáčovat, ale ta žena vždycky řekla, že na to není čas. Kočka ztratila na váze a srst jí zhrubla. Strachoval jsem se o ni, ale ona mé obavy vždycky odbyla. Říkala, že je to jenom ročním obdobím, že to pomine. A já jí věřil. I když se kočka chtěla nechat kartáčovat." Vypadal ochromeně.

„Věř mi, nemám z toho žádné potěšení, když ti to tady říkám."

„Myslím, že to už teď nehraje roli."

Nějakou dobu jsem mlčky vedl koně a snažil se rozlousknout, co jeho poslední slova znamenají. Co nehrálo roli? Že mi to bylo líto, nebo že byla mrtvá?

„Uvěřil jsem tolika věcem, které mi napovídala. Ale už jsem věděl, že - Oni se již blíží. Ta vrána je přivedla." Do hlasu mu náhle vstoupila lítost. Slova se v něm zadrhávala. „Věděli, že mají hlídat ten vztyčený kámen. Ze všech těch legend o takových kamenech. Ale ona nechtěla dovolit, abych ti to řekl. Až doteď. Když už to

nehraje roli. Teď už jí to připadá zábavné." Vtom se vztyčil v sedle. Do tváře se mu vrátil život „Och, kočka!" vydechl.

Projel mnou panický pocit. Pokusil jsem se ho zažehnat. Při rychlém zhlédnutí okolních horizontů jsem neodhalil nikoho a nic. Ale on říkal, že se již blíží, a já jsem si byl jist, že nelže. Dokud byl se mnou a napojený na kočku, nemohl jsem doufat, že se před nimi ukryji. Mohl jsem nasednout na Myblack za něj a uštvat ji k smrti, a přesto by se nám nepodařilo uniknout. Byli jsme příliš daleko od Buckkeepu a já neměl po ruce žádné další bezpečné místo, žádné další spojence. A vrána jim držela hlídku. Měl jsem to tušit.

Odhodil jsem všechny zábrany a zapátral po svém vlkovi. Alespoň se dozvím, jestli je naživu.

Dotkl jsem se ho. Avšak vlna bolesti, která mě zaplavila, mě dočista opařila. Zjistil jsem jedinou věc, jež byla ještě horší, než kdybych o jeho osudu nic nevěděl. Byl naživu a trpěl, a přesto mě ze svých myšlenek vyloučil. Vrhl jsem se proti jeho zdem, ale on mě zamkl venku. Tváří v tvář sveřeposti, s jakou se bránil, jsem si říkal, jestli o mně vůbec ví. Připomínalo mi to vojáka, který drží svůj meč, aniž by ho více mohl použít - nebo vlky, jak navzájem zakleslí do svých hrdel umírají.

A právě v rozmezí toho okamžiku, toho zmučeného nádechu, se objevili Piebaldové. Stanuli na vrcholu kopce nad námi a někteří se vynořili z lesa po naší levé straně. Za námi postupovali přes divoce rostoucí louky; bylo jich asi šest. Velký muž na válečném koni jel s nimi. Vrána nad námi ještě jednou zakroužila a tentokrát znělo její krákání výsměšně. Marně jsem se ohlížel po mezeře v jejich kruhu, kterou bychom mohli uniknout. *Žádná* tam nebyla. I kdybych nasedl na Myblack a vyrazil směrem k případné proluce, ostatní by ji stejně stihli snadno uzavřít. Smrt ke mně mířila ze všech stran. Zastavil jsem a tasil meč. Napadla mě pošetilá myšlenka, že bych raději zemřel s Verityho mečem v ruce než s touhle zbraní po nějakém zbrojnošovi. Čekal jsem.

Nepospíchali ke mně. Postupovali spíše vytrvale, jako když se zvolna utahuje oprátka. Možná jim dělalo potěšení vidět mě tam stát a dívat se, jak přijíždějí. Dostal jsem tak mnohem více času na rozmyšlenou. Zasul jsem meč do pochvy a místo toho vytáhl dýku. „Dolů," řekl jsem tiše. Dutiful ke mně shlédl s mlhavým zmatkem ve tváři. „Sesedni z koně," nařídil jsem mu, a on uposlechl, ačkoli jsem ho musel ustálit, než druhou nohou doskočil na zem. Obemknul jsem mu rukou hruď a opatrně mu přiložil nůž k hrdlu., Je mi líto," řekl jsem mu s převelikou upřímností. Síla záměru mi proudila žilami jako ledová voda. „Ale budeš lepší mrtvý než takový, jaký máš být podle plánů té ženy."

Stál docela nehybně v mém sevření. Nevěděl jsem, jestli nechce maskovat odpor nebo jestli se vzpírat ani neráčí. „Jak víš, co má se mnou v úmyslu?" zeptal se mě zpříma.

„Protože vím, co bych udělal já."

Ten výrok nebyl z mé strany úplně pravdivý, ujistil jsem sám sebe. Nikdy bych si nevzal tělo a mysl jiné bytosti prostě kvůli tomu, abych si prodloužil život. Nad to jsem byl příliš povznesený. Tak povznesený, že bych svého prince raději zabil, než bych jim dovolil, aby ho takhle zneužili. Tak povznesený, že bych ho raději zabil při

vědomí, že potom musí zemřít i moje dcera. Odmítl jsem na ty dedukce nahlížet moc zblízka. A tak jsem držel nůž pod krkem jediného Verityho dědice a díval se, jak se Piebaldové blíží. Počkal jsem, až byli na doslech, a pak jsem zvolal: „Ještě krok, a já ho zabiji!"

Velký muž na válečném koni byl jejich vůdcem. Pozvedl ruce, aby ostatní zastavil, ale pak se sám rozjel zvolna k nám, jako by chtěl moje odhodlání prověřit. Pozoroval jsem ho, jak se blíží, a ještě více jsem prince sevřel. „Stačí jeden pohyb mé ruky a princ je mrtev," varoval jsem ho.

„Och, no tak, nebuď přece směšný," odvětil hromotluk. A pořád se svým koněm kráčel směrem ke mně. Myblack se s tázavým odfrknutím obrátila na jeho zvíře. „Co uděláš, když se tu poslušně zastavíme? Budeš stát v našem středu a čekat, až zemřeš hlady?"

„Nechte nás jít, jinak ho zabiji," poopravil jsem se.

„Zrovna tak hloupé. Jaký z toho budeme mít prospěch? Když ho nemůžeme mít, pak ať si je klidně po něm." Hlas měl hluboký a znělý a dobře se nesl. Měl snědou, pohlednou tvář a seděl na koni jako válečník. V jiném čase a na jiném místě bych se na něj podíval a uznal ho za muže, který je hoden mého přátelství. Nyní se jeho stoupenci zasmáli mé zoufalé snaze vzpříčit se mu. Popojel se svým koněm ještě blíž. Jak se blížil, jeho velký oř mi před nosem vyvstával do výše a oči mu zářily jejich vzájemně sdílenou Moudrostí. „A jen uvaž, co se stane, když ho zabiješ, než k tobě přijedu. Jakmile bude po něm, my všichni na tebe budeme pěkně dopálení. A pořád nebudeš mít šanci uniknout. Pochybuji, že nás vůbec přiměješ, abychom tě zabili rychle. Takže. Tady je můj protinávrh. Vydej nám toho chlapce a já tě usmrtím rychle. Na to máš mé slovo."

Taková nabídka! Jeho vážné chování a pečlivě volená slova mě přesvědčily, že jí dostojí. Rychlá smrt zněla velmi lákavě, když jsem uvážil ostatní alternativy. Ale protivilo se mi umřít, aniž bych měl poslední slovo.

„Výborně," souhlasil jsem. „Ale bude vás stát víc než jen můj život. Propusťte vlka a toho snědého muže. Potom vám vydám prince a můžete mě zabít."

Princ stál bez hnutí v mém sevření, pod krkem nůž. Sotva jsem mu dovolil dýchat, a přesto jsem cítil, jak poslouchá; má slova se do něj vsakovala jako voda do vyprahlé země. Jemná pavučina Umění mezi námi mne varovala, že se děje ještě něco jiného. Po někom zašmátral, užívaje bezbožnou kombinaci Moudrosti a Umění. Napjal jsem svaly pro případ, že by mu žena sebrala kontrolu nad tělem.

„Ty lžeš?" zeptal se mě Dutiful tak tiše, že jsem ho stěží slyšel. Byla to však otázka ze strany Dutifula, nebo té kočičí ženy?

„Říkám pravdu," zalhal jsem upřímně. „Jestli propustí lorda Goldena a vlka, osvobodím tě." Na smrt. A druhé hrdlo, které podříznu, bude moje.

Hromotluk na velkém koni jako by se zakuckal. „Obávám se, že na to už je příliš pozdě. Už jsou mrtví."

„Ne. Nejsou."

„Že ne?" Popojel s koněm ještě blíž.

„Věděl bych to, kdyby vlk zemřel."

Už nepotřeboval křičet, aby ke mně jeho hlas dolehl. Mluvil sebevědomým způ-

sobem: „A právě proto je tak nepřirozené, aby ses nám protivil. Přiznávám, že získání odpovědi na tuto jedinou otázku je pro mne dostatečným důvodem, abych odložil tvou smrt." Oči mu vřele zasvítily a do hlasu mu vstoupila ryzí zvědavost: „Proč, ve jménu života a smrti, který Eda a El obepínají, se takhle stavíš proti svým vlastním? To se ti líbí, co nám dělají? Bičování, věšení, čtvrcení a pálení? Proč to podporuješ?"

Vložil jsem do svého hlasu sílu, aby dolehl k nim všem: „Protože to, co chcete udělat tomu chlapci, je špatné! To, co ta žena udělala své kočce, je špatné! Přisvojili jste si jméno Piebaldů a nárokujete si hrdost na svůj původ, ale přitom jdete proti tomu, co učí Stará krev. Jak můžete přehlížet, co ta žena udělala té kočce, nemluvě o tom, co chce udělat princi?"

Světlo v očích hromotluka se mrazivě ochladilo. „Je to Farseer. Lze mu udělat něco, co by si tisíckrát nezasloužil?"

Princ v mém sevření při těch slovech ztuhl. „Laudwine, ty tomu doopravdy věříš?" Mladost a nedůvěřivost v Dutifulově hlase byla srdcervoucí. „Když jsem s tebou jel, mluvil jsi se mnou upřímně. Říkal jsi, že nakonec bych se mohl stát králem, který sjednotí všechen svůj lid pod vládou spravedlnosti a rovnoprávnosti. Říkal jsi -"

Laudwine zavrtěl hlavou, vysmívaje se Dutifulově důvěřivosti. „Byl bych řekl cokoli, jenom abych tě přiměl jít potichu s námi. Hezkými slovy jsem si koupil čas, dokud nebylo pouto dost silně upleteno. Prostřednictvím kočky pozoruji náznaky, že úkol je splněn. Peladine si tě teď může kdykoli vzít. Kdybys neměl u krku ten nůž, už by tě měla. Avšak Peladine nemá v úmyslu zemřít dvakrát. Jednou jí to docela stačilo. Zažila pomalou smrt, kašlala a dusila se, zatímco s každým dnem slábla. I má matka to měla rychlejší. Pověsili ji, pravda, ale nebyla úplně mrtvá, když ji čtvrtili na kusy, aby jimi nasytili svůj oheň. A můj otec, inu, jsem si jist, že doba, po kterou se díval, jak vojáci Regala Farseera usmrcují moji matku, se mu jevila jako celé roky." Nepříjemně se na Dutifula usmál. „Takže vidíš, že vztah mé rodiny k Farseerům je dlouhodobý. Je to již velmi starý dluh, princi Dutifule. Myslím, že jedinými příjemnými chvílemi, které Peladine zažila v posledním roce svého života, byly hodiny, které jsme strávili plánováním své pomsty na tobě. Je jen příhodné, že Farseer by měl vlastně vrátit život těm, kteří mi byli vzati."

A bylo to tady. Semeno nenávisti, z něhož tohle všechno povstalo. Farseerové se opět nemuseli dívat dodaleka, aby viděli, odkud přijde rána osudu.[*]) Past na prince byla zhotovena z arogance a krutosti jeho strýce. Nenávist bylo dědictví, které Regál odkázal i mně, ale mé srdce se zatvrdilo vůči soucitu, který ve mně vzplál. Piebaldové byli moji nepřátelé. Bez ohledu na to, co vytrpěli, neměli na toho chlapce žádné právo. „A čím byla Peladine pro tebe, Laudwine?" zeptal jsem se zpříma. Odpověď jsem tušil, ale přesto mě překvapil:

„Byla to má sestra z matčina lůna, mé dvojče; byla mi podobná, jak jen žena může být podobná muži. Bez ni jsem posledním ze svého rodu. Je to pro tebe jako dů-

[*] Farseer = Dalekozraký

vod postačující?"

„Ne. Ale pro tebe ano. Udělal bys cokoli, abys ji měl zase živou v lidském těle. Pomohl bys jí ukrást toto tělo, aby se v ní usídlila její mysl. I když je to proti učení Staré krve, které je nám drahé." Dal jsem si záležet, aby můj hlas zvučel spravedlností. Pokud má slova šokovala některé z jeho bojovníků, dobře to skrývali.

Laudwine zastavil koně na délku meče od nás. Sklonil se dolů a upřel na mne svůj pohled. „Je za tím víc než jen bratrův zármutek. Přervi svá lokajská pouta k rodině Farseerů a mysli na sebe. Mysli na svou vlastní sortu. Zapomeň na naše staré zvyky, které nás omezují. Stará krev je dar od Edy a my bychom ji měli využívat! Tady se nabízí velká příležitost pro všechny z nás, kdo máme v žilách Starou krev. Máme šanci, abychom byli vyslyšeni. Jen ať si Farseerové přiznají, že to, co tak dlouho tvrdí legenda, je pravda; Moudrost v jejich krvi je stejně hojná jako Umění. Tenhle chlapec bude jednoho dne králem. Můžeme z něj udělat našeho člověka. Až nastoupí k moci, může skoncovat s pronásledováním, které jsme tak dlouhou dobu snášeli."

Skousl jsem si dolní ret, abych předstíral zamyšlení. Laudwine si jenom stěží dokázal představit, jaké rozhodnutí skutečně zvažuji. Kdybych udělal to, co si přál, farseerovská linie by stále měla dědice, přinejmenším fyzicky. Nettle by si mohla žít svůj život, stranou od začarované sítě osudu. A mohlo by to být k dobru, pro Starou krev i pro Šest vévodství. Stačilo jen vydat Dutifula všanc životu v mukách. Šašek a můj vlk by mohli být propuštěni na svobodu a Nettle by mohla žít. A Stará krev by možná byla osvobozena od pronásledování. I já bych mohl žít.

Učinil jsem rozhodnutí.

„Kdybych si myslel, že to, co říkáš, je pravda -" spustil jsem, ale pak jsem se zarazil. Hleděl jsem na Laudwina.

„Mohl bys přejít k nám?"

Uvěřil tomu, že jsem muž, který se zmítá mezi kompromisem a smrtí. Nasadil jsem si nejistý výraz a pak jsem kratinko kývl. Zvedl jsem jednu ruku a rozvázal si límec. Vykoukly na něj Jinniny korálky. Máš mě rád, zapřísahal jsem ho v duchu. Důvěřuj mým slovům. Přej si získat ve mně přítele. Pak jsem pronesl svou zbabělou řeč: „Mohl bych se ti hodit, Laudwine. Královna očekává, že lord Golden jí přivede prince zpátky. Když ho zabiješ a princ se vrátí sám, budou si říkat, co se asi s lordem Goldenem stalo a proč. Když nás necháš žít a my jim odvedeme prince zpátky, mohu všechny ty změny v jeho chování vysvětlit. Bez váhání ho pak přijmou zpátky."

Bloudil po mně zrakem a přitom rozvažoval. Díval jsem se, jak přesvědčuje sám sebe. „A lord Golden by se řídil tím, co jsi říkal?"

Posměšně jsem si odfrkl. „Nemá v krvi Moudrost. Má jen oči, které mu řeknou, že jsme získali prince nazpět živého a se zdravou kůží. Bude myslet jen na to, že se mu na Buckkepu dostane uvítání jako hrdinovi. Bude věřit, že jsem vyjednal princi svobodu, a bude rád, že si za to bude moci přičíst zásluhu u dvora. Bude vlastně přímým svědkem toho, jak jsem to udělal. Zaveďte nás tam, kde ho zadržujete. Sehrajeme mu menší estrádu. Pošlete ho s mým vlkem po svých, s ujištěním, že já a princ je budeme záhy následovat." Rozvážně jsem pokýval hlavou, jako bych si tu myšlenku sám pro sebe potvrzoval. „Vlastně je to tak nejlepší, že už bude na cestě k

Buckkeepu. Neměl by být svědkem toho, jak ta žena přebírá nad chlapcem kontrolu. Mohl by si říkat, co se to s ním děje. Ať lord Golden jede jako první."

„Zdá se, že máš velkou starost o jeho bezpečí," sondoval Laudwine.

Pokrčil jsem rameny. „Platí mi dobře a chce toho po mně velmi málo. A toleruje mi mého vlka. Oba už stárneme. Takové místo není jen tak snadno k mání."

Laudwine se zazubil, ale v jeho očích jsem mohl vidět, jak mou služebnickou morálkou vskrytu pohrdá. Ještě více jsem si rozhalil límec.

Pohlédl na Dutifula. Chlapec měl oči upřené na jeho tvář. „Je tady problém," poznamenal tiše Laudwine. „Ten chlapec nemá z našeho obchodu žádný prospěch. Mohl by to snadno prozradit lordu Goldenovi."

Ucítil jsem, jak se Dutiful nadechuje a chystá se něco říci. Ještě více jsem ho sevřel, dožaduje se jeho mlčení, dokud přemýšlím, ale on přesto promluvil. „V mém zájmu je žít," řekl jasně. „Jakkoli mizerná ta existence může být. A to ve své kočce. Neboť je mi věrná, i když tvá sestra je vůči nám oběma falešná. Já kvůli ní kočku neopustím. A když si vezme moje tělo, pak je to snad cena, kterou musím zaplatit za to, že si ze mě Piebald udělal blázna pod příslibem přátelství. A lásky." Hlas měl vyrovnaný a zvučný, takže se dobře nesl. Uviděl jsem, jak dva jezdci za Laudwinovým ramenem pohlédli stranou, jako by je Dutifulova slova zabolela. Nikdo však nepromluvil v jeho prospěch.

Laudwinova ústa zkřivil nepatrný úsměv. „Pak je tedy naše dohoda uzavřena." A natáhl ke mně svoji volnou ruku, jako by chtěl dotekem obchod zpečetit. Odzbrojujícím způsobem se na mě usmál. „Oddělej chlapci od krku ten nůž."

Na oplátku jsem ho obdařil vlčím úsměvem. „Myslím, že ještě ne. Neříkal jsi, že si ho Peladine může kdykoli vzít? Je možné, že až to udělá, budeš si myslet, že už mě nepotřebuješ. Můžeš mě zabít, nechat svoji sestru, aby se chlapce zmocnila, a pak ho předvést před lorda Goldena jako osvobozené rukojmí, které se může vrátit ke dvoru. Ne. Uděláme to podle mne. A krom toho, tenhle mládenec může změnit svůj postoj vůči tomu, co děláme. Nůž mu bude pořád připomínat, že se stane podle mé vůle." Přemýšlel jsem, jestli Dutiful slyšel můj slib zahalený v těchto slovech. Upíral jsem zrak na Laudwina, aniž jsem změnil tón: „Napřed mi ukaž, jak lord Golden sedí znovu na koni, propuštěný na svobodu, a s mým vlkem po boku. Až uvidím, že jsi dostál svému slovu, pak se oba podvolíme tvé vůli."

Chabý, chabý plán. Má skutečná strategie si nekladla větší cíl než přimět je, ať nás zavedou k šaškovi a Nighteyesovi. Nepřestával jsem se usmívat a hledět na Laudwina, ale přitom jsem si uvědomoval ostatní, jak se na koních sunou blíže k nám. Nůž jsem držel pevně v ruce. Princ v jednom okamžiku zvedl ruku a chytil mě za zápěstí. Sova jsem bral jeho dotek na vědomí; i když to vypadalo, jako by se bránil vůči noži u krku, nedělal to. Ve skutečnosti jsem měl dojem, jako by si nůž u krku sám přidržoval.

„Uděláme to po tvém," souhlasil konečně Laudwine.

Byl to dost nemotorný počin, nasednout na Myblack a přitom nožem stále ohrožovat prince, ale podařilo se nám to. Dutiful byl snad až příliš spolupracující oběť; bál jsem se, že Laudwine to prohlédne. Byl bych dal v tu dobu nevím co za to, aby byl princ vyškolen v Umění. Vlákno, které nás spojovalo, bylo moc tenké na to,

abych znal jeho myšlenky; ani on nevěděl, jak má soustředit svou mysl na moji. Mohl jsem vnímat pouze jeho úzkost a odhodlání. Odhodlání udělat to, co jsem nebyl s to vytušit. Myblack nebyla moc ráda, že musí nést dvojnásobné břímě, a mé srdce se naplnilo obavami. Nejenže jsem riskoval, že se její zranění ještě zhorší, či bude dokonce trvalé, ale současně hrozilo nebezpečí, že pokud by bylo nutné dát se na útěk, byla by už vyčerpaná a zchvácená bolestí. Jak Myblack kulhala, každé malé trhnutí mi bylo výtkou. Ale neměl jsem žádnou jinou možnost. Jeli jsme v závěsu za Laudwinem a jeho společníci se za jízdy shlukli okolo nás. Nevypadali, že by vůči mně byli kdovíjak dobře naladěni. Poznal jsem ženu z naší krátké potyčky. Žádného z mužů, proti nimž jsem bojoval, jsem neviděl. Princovi dřívější partneři teď nejevili žádný náznak soucitu nebo přátelství vůči němu. Zdálo se, že on je nevidí; jel s očima upřenýma kupředu a hrot mého meče ho silně tlačil nahoře do žeber.

Obrátili jsme se zpátky a vzali to napříč po úbočích, kolem mohyly a směrem k lesu. Krajina, kterou jsme projížděli, byla podivně hrbolatá, a já záhy usoudil, že před mnoha léty tu muselo stát nějaké město. Louky a lesy si ji mezitím zabraly znovu pro sebe, nicméně krajina, která kdy hostila pluh, zůstane už navždy poněkud plošší. Kamenné zdi, které kdysi rozdělovaly pastviny, pokrýval mech a shora na nich rostla tráva mezi bodláčím a ostružiním, jež si na takových kamenitých místech zřejmě libuje. „Nikdo nežije navždy," jako by říkaly ty kamenné zdi. „Čtyři kameny položené jeden na druhém přežijí všechny vaše sny a pořád budou stát, až vaši potomci dávno zapomenou, že jste tu žili."

Dutiful za jízdy mlčel. Držel jsem mu nůž u žeber. Věřím, že kdybych tehdy ucítil, jak se ta žena zmocňuje jeho těla, byl bych do něj čepel zapíchl. Jeho mysl se zdála být daleko odsud. Využil jsem času, abych mezitím zhodnotil naše věznitele. Byl jich rovný tucet včetně Laudwina.

Konečně jsme dojeli k nějaké jeskyni, která se zařezávala do úbočí kopce. Kdysi dávno tu někdo přistavěl kamenné zdi, aby místo prodloužil. Zbytky dřevěné brány opile visely nachýlené na jednu stranu. Ovce, pomyslel jsem si. Bylo by to dobré místo na ustájení ovcí během noci a jeskyně mohla sloužit jako přístřeší, když příliš silně pršelo či sněžilo. Myblack zvedla hlavu a zaržála, aby pozdravila Maltu a tři další koně, kteří tam byli uvázaní. Celkem jsem tak napočítal patnáct Piebaldů, což byla úctyhodná bojová síla, i kdybych na ně nebyl sám.

Sesedl jsem spolu s ostatními a stáhl prince dolů za sebou. Když přistál na nohou, zavrávoral a já ho zachytil. Rty se mu hýbaly, jako by si sám pro sebe šeptal, ale nic jsem neslyšel. Oči měl lesklé a nepřítomné. Pevně jsem mu přiložil nůž ke krku. „Pokud se ho pokusí zmocnit dřív, než budou ostatní osvobozeni, zabiji ho," varoval jsem ostatní. Při mé hrozbě se Laudwine zatvářil překvapeně. Potom zvolal: „Peladine!" V reakci na to se z jeskyně mohutnými skoky vyřítila lovecká kočka. Upřela na mě nenávistný pohled. Pomalu zamířila směrem ke mně; byl to zlostný krok zhrzené ženy, a ne plíživá chůze kočky.

Princ sklopil oči ke kočce. Neřekl nic, ale já cítil, jak z něj unikl rozechvělý povzdech. Laudwine popošel ke kočce, načež poklekl najedno koleno a tiše k ní pravil: „Uzavřel jsem obchod. Když necháme jeho přátele jít, vydá nám prince nedotčeného. Navíc tě doprovodí zpátky na Buckkeep a pomůže ti, aby tě tam přijali."

Nevím, zda mu nějakým gestem sdělila svoji kladnou odpověď či zda Laudwine její souhlas předpokládal. Když vstal, o něco hlasitěji řekl: „Běž dovnitř. Tví společníci jsou tam."

Strašně se mi nechtělo následovat ho dovnitř jeskyně. Venku na otevřeném prostranství jsme měli aspoň malou šanci na únik. Ale uvnitř budeme vehnáni do úzkých. Jediné, co jsem si mohl slíbit, bylo, že nedostanou Dutifula. Podříznout mu hrdlo by bylo dílem okamžiku. Nebyl jsem si už tak jist, jestli bych rychlou smrt dopřál i sám sobě, nemluvě o Nighteyesovi či šaškovi.

Uvnitř jeskyně hořel menší oheň a můj žaludek si při vůni pečeného masa posteskl. Byl tam zřízen jakýs takýs tábor, ale mým očím to připomínalo spíše doupě banditů než vojenské ležení. Ta myšlenka mě upozornila, abych se plně nespoléhal na to, že Laudwine má svoje lidi pod kontrolou. To, že ho následovali, ještě neznamenalo, že mu byli podřízeni. Tou veselou myšlenkou jsem se bavil, když jsem pátral v zešeřelém vnitřku jeskyně. Laudwine se mezitím potichu radil s lidmi, které tu zanechal na stráži. Nás dva nikým hlídat nenechal. Všechny zraky se upíraly na něho a já se z davu od-kradl kousek stranou. Pár lidí si mého pohybu všimlo, ale nikdo neprotestoval. Jinnin amulet mi pořád vykukoval zpod košile a já se odzbrojujícím způsobem usmíval. Bylo napohled jasné, že mířím hlouběji do jeskyně a že se nepokouším vzdálit směrem ke vchodu. Byl to další náznak neformálnosti Laudwinova velení. Mé obavy, že Piebaldové jsou něčím na způsob armády lidí s vlohami k Moudrosti, se scvrkly v nepříjemné podezření, že je to ve skutečnosti chátra s vlohami k Moudrosti.

Srdcem jsem svoje přátele našel dříve než očima. Uviděl jsem dva tvary choulící se na podlaze v zadní části jeskyně. Nežádal jsem o svolení. S nožem přitisknutým Dutifulovi ke krku jsem vykročil směrem k nim.

Směrem dozadu se strop svažoval a stěny zužovaly. Na tomto malém prostoru oba spali. Za lože jim sloužil šaškův plášť, či spíše to, co z toho skvostného oděvu zůstalo. Nighteyes ležel natažený po jeho boku, pohroužený do spánku na pokraji vyčerpání. Šašek ležel vedle něj, tělo ochranitelsky ovinuté okolo vlka. Oba byli špinaví. Šašek měl čelo omotané pruhem bandáže. Jeho kdysi zlatá pleť byla zažloutlá a jednu stranu tváře měl zohyzděnou modřinami. Někdo mu sundal boty a jeho úzká, bledá chodidla vypadala pohmožděná a zranitelná. Vlk měl hrdlo potažené krví a slinami a v dechu mu hvízdalo.

Nejraději bych se vedle nich svezl na kolena, ale bál jsem se oddělat nůž od Dutifulova hrdla.

„Vzbuďte se," vyzval jsem je tiše. „Vzbuďte se, vy dva. Vrátil jsem se pro vás zpátky."

Vlk zastřihal ušima a pak na mě otevřel jedno oko. Pohnul se ve snaze zvednout hlavu a tím vzbudil šaška. Otevřel oči a zůstal na mě nevěřícně zírat. Tvář se mu protáhla zoufalstvím.

„Budeš muset vstávat," upozornil jsem ho tiše. „Uzavřel jsem obchod s Piebaldy, ale musíš vstát a být připraven k odjezdu. Můžeš chodit? Můžete oba chodit?"

Šašek měl ve tváři soví výraz dítěte probuzeného uprostřed noci. Toporně se posadil. „Já... jaký obchod?" Pohlédl na amulet na mém hrdle, vydal slabý zvuk a zá-

měrně odvrátil zrak stranou. Spěšně jsem si přitáhl límec ke krku. Ať mu teď nezastírá mysl žádný amulet, ať mu žádné uměle navozené city nebrání odejít, když může.

Laudwine se blížil k nám. Po boku mu šla Dutifulova lovecká kočka. Očividně ho nepotěšilo, že se mi podařilo dát se do řeči se zajatci bez jeho přítomnosti. Rychle jsem promluvil, aby se můj hlas donesl i k němu: „Vy dva budete propuštěni, jinak prince zabiji. Jakmile však budete volní, princ a já vyrazíme za vámi. Důvěřujte mi."

A s tím můj čas promluvit si s nimi o samotě vypršel. Vlk se zvedl předními tlapami ze země a těžkopádně se posadil.

Když vstával, zavrávoral na zadních končetinách a ukročil do boko, než nabyl rovnováhu. Páchl starou krví, močí a infekcí. Neměl jsem volnou ruku, abych se ho dotkl. Byl jsem zaneprázdněn tím, že jsem ohrožoval na životě Dutifula. Přišel a opřel mi svou zkrvavenou hlavu o nohu a tím kontaktem se mezi námi rozproudily myšlenky. *Och, Nighteyesi.*

Bratříčku. Ty lžeš.

Ano. Lžu jim všem. Můžeš pro mě udělat to, že odvedeš toho Bezpachu zpátky na Buckkeep?

Nejspíš ne.

Spadl mi kámen ze srdce, když tě to slyším říkat. Je to mnohem lepši než „my všichni tu zemřeme“.

Raději bych zůstal a zemřel po tvém boku.

To bych raději zažít nechtěl. Odvádělo by mě to od toho, co musím udělat.

Čili něco, co se týká Nettle?

Tuhle myšlenku mu bylo mnohem těžší sdělit. *Nemohu ukrást život jednomu kvůli druhému. Na to nemám právo. Pokud musíme všichni zemřít, pak...* Mé drmolivé myšlenky se náhle zastavily. Vzpomněl jsem si na ty zvláštní okamžiky, které jsem sdílel v proudu Umění s tou jinou velkou přítomností. Zalovil jsem po nějaké útěše, kterou bych nám poskytl. *Možná že se šašek mýlí a čas nelze vychýlit z kursu. Možná že je vše předurčeno, ještě než se narodíme. Anebo si snad příští Bílý prorok vybere lepšího Katalyzátora.*

Vycítil jsem, jak mé filozofické úvahy zavrhuje. *No tak mu aspoň dopřej rychlou smrt.*

Pokusím se.

Byla mezi námi jenom pouhopouhá stružka myšlení, protékající sítem jeho bolesti a ostražitosti. A bylo to jako déšť po období sucha. Proklel jsem sám sebe za všechny roky, co jsme to spolu sdíleli a já připustil, aby moje duše prahla po

Umění. Konec toho sdílení se již přede mnou rýsoval na obzoru a já teprve teď zakusil plnou sladkost toho všeho, co jsme prožívali. Můj vlk se potácel krok dva od propasti smrti. Pravděpodobně se zabiji, či budu zabit, ještě než skončí tohle odpoledne. Dilema, co jeden z nás udělá, až ten druhý zemře, nám bylo násilím vzato a nahrazeno touto skutečností. Žádný z nás nebude žít dál.

Šaškovi se podařilo vstát. Jeho zlaté oči mi zoufale pátraly ve tváři, ale já si netroufal nechat na sobě něco znát. Když Laudwine promluvil, šašek se povytáhl a stal

se z něho lord Golden. Vůdce Piebaldů měl sytý a uhlazený hlas, síla jeho přesvědčení byla jako hřejivý plášť. Jeho stoupenci za ním se rozestoupili do šíře, aby viděli a slyšeli, co se bude dít.

„Váš přítel vám to krátce shrnul. K jeho spokojenosti jsem mu dokázal, že jsme nikdy neměli v úmyslu princi ublížit, že jsme jenom chtěli, aby se sám přesvědčil, že ti z nás, jimž se říká Moudří, nejme zlé bytosti, které lze trhat na kusy, ale prostě lidé se zvláštním nadáním od Edy. Šlo nám jen o to, abychom to princi mohli ukázat. Je nám líto, že mezi námi došlo k tak hlubokému nedorozumění a že jste byl raněn během doby, co jsme si to vyjasňovali. Ale teď si můžete vzít koně a svobodně odejít. Vlk taky. Váš přítel a princ vás budou krátce nato následovat. Všichni se vrátíte na Buckkeep, kde princ Dutiful, jak pevně doufáme, promluví v náš prospěch."

Oči lorda Goldena putovaly od Laudwina ke mně a zase zpátky. „A důvod toho nože pod princovým krkem?"

Laudwinův odmítavý úsměv mluvil sám za sebe. „Obávám se, že váš sluha v nás má jen pramalou důvěru. Navzdory našim ujištěním má pocit, že musí prince Dutifula ohrožovat, dokud nebudete propuštěni. Schvaluji vám, že máte tak loajálního sluhu."

Mezerou v jeho logice bych dokázal prohnat stádo dobytka. Letmý záblesk v očích lorda Goldena mi řekl o jeho pochybnostech, ale když jsem zvolna přikývl, sám trhl hlavou na souhlas. Nevěděl, co je to za hru, ale důvěřoval mi. Ještě než den skončí, bude se za tu důvěru proklínat. V srdci jsem se před tou myšlenkou zatvrdil. Tahle mizerná úmluva byla tím nejlepším, co jsem mohl pro kohokoli z nás udělat. Přiměl jsem se vypustit ze rtů proradnou lež: „Můj pane, kdybyste vzal mého dobrého psa a odjel, budu vás spolu s princem brzy následovat."

„Pochybuji, že dnes pojedeme kdovíjak rychle nebo daleko. Jak sám vidíš, tvůj pes je v žalostném stavu."

„Není třeba spěchat. Dojedu vás a připojím se k vám. Cestu domů můžeme urazit společně."

Tvář lorda Goldena byla i nadále znepokojená, leč klidná. Snad jenom já jsem si byl vědom toho, co všechno se v něm sváří. Situace mu nedávala smysl, ale bylo jasné, že chci, aby vzal vlka a odjel. Skoro jsem *viděl*, jak učinil volbu. Shýbl se a sebral ze země svůj kdysi skvostný plášť, nyní potřísněný krví a blátem. Vytřepal ho a pak si ho přehodil přes ramena, jako by to pořád byl drahocenný oděv. „Předpokládám správně, že dostanu zpátky svoje boty? A koně?" V jeho hlase už opět promlouval šlechtic, vědomý si svého vyššího původu.

„Samozřejmě," souhlasil Laudwine, ale já viděl, jak se několik tváří v davu za ním zachmuřilo. Malta byla krásný kůň, bohatá kořist pro ty, kdo zajali lorda Goldena.

.Jak tedy pojedeme. Tome, očekávám, že nás budeš záhy následovat."

„Samozřejmě, pane," zalhal jsem poníženě.

„S princem."

„Dokud nepůjde on, nepůjdu ani já," slíbil jsem mu od srdce.

„Výborně," souhlasil lord Golden. Kývl na mě, avšak šaškovy oči po mně střeli-

ly znepokojeným pohledem. Poté se obrátil k Laudwinovi s mrazivým výrazem v očích. „Nezacházeli jste se mnou o nic lépe než obyčejní surovci a bandité. Nebude možné, abych utajil svůj stav před královnou a její stráží. Máte vskutku štěstí, že Tom Badgerlock a já jsme ochotni jí potvrdit, že jste uznali, jak bylo vaše počínání chybné. Jinak jsem si jist, že by sem vyslala svá vojska, aby vás uštvala jako havěť."

Jako uražený šlechtic byl dokonalý, jenomže já na něj málem zařval, ať je zticha a vypadne odsud, dokud oba mohou. Mlžná kočka mezitím sledovala Dutifula, jako když domácí kočka pozoruje myší díru. Mohl jsem takřka cítit, jak ta žena lační po tom, až se ho zcela zmocní. Nevěřil jsem ani za mák tomu, že se bude řídit Laudwinovou dohodou, nemluvě o té jeho chátře. Pokud vyrukuje, aby ho uchvátila, pokud zpozoruji jediný náznak toho, že do Dutifula vtrhla, budu ho muset zabít bez ohledu na to, jestli šašek unikl nebo ne. Zoufale jsem si přál, aby už byli pryč. Usmíval jsem se a doufal, že to nevypadá jako vzteklá grimasa, když se lord Golden zaklesl očima do Laudwina. Pak směle přejel po shromážděném davu tím svým zlatým pohledem. Nevěděl jsem jistě, co si myslí Piebaldové, ale byl jsem pevně přesvědčen, že on si vtiskává do hlavy každou tvář, na níž spočinul zrakem. Viděl jsem, že pod jeho pohledem nejeden z nich vzkypěl vztekem.

A princ po celou tu dobu stál v mém objetí, s nožem u krku, jakožto výkupné za životy mých přátel. Stál velmi klidně, jako kdyby vůbec na nic nemyslel. Pohled kočky zpříma opětoval. Netroufal jsem si hádat, co mezi nimi probíhá, ani když kočka pohlédla stranou a odhodlaně upřela zrak mimo něj.

Laudwinovy rysy se na okamžik zatvrdily zlostí, ale pak je zase dostal pod kontrolu. „Jistěže musíte podat hlášení královně. Ale až si od svého syna vyslechne zprávu o jeho zkušenosti s námi, pak možná bude mít pro naše postavení větší pochopení." Učinil nepatrný pohyb ruky a jeho stoupenci se po krátkém zaváhání rozestoupili. Nezáviděl jsem lordu Goldenovi ten průchod uličkou zášti.

Sklopil jsem zrak k Nighteyesovi. Opíral se mi o nohu a na chvíli přitlačil. Soustředil jsem svoji mysl do bodu ne většího než hrot špendlíku. *Zalehni na zem, jak jen budeš moci. Sveď ho z cesty a ukryjte se, jak nejlépe to půjde.*

Obdařil mě tak truchlivým pohledem! Pak se naše mysli od sebe odpojily. Nighteyes se rozklusal za šaškem, toporně, ale důstojně. Nevěděl jsem, jak daleko se dostane, aspoň však nezemře tady v té jeskyni, obklopen psy a loveckými kočkami, které ho nenáviděly. A šašek bude po jeho boku. To byla maximální útěcha, jakou jsem si mohl dopřát.

Ústí jeskyně vypadalo jako oblouk světla. V té záři jsem spatřil Maltu, jak ji přivádějí šaškovi. Vzal ji za otěže, ale nenasedl na ni. Místo toho ji pomalým krokem odváděl, tak aby Nighteyes tomu tempu stačil. Hleděl jsem za nimi, muž, kůň a vlk vzdalující se ode mě. Jejich postavy se zmenšovaly a já vzal náhle na vědomí Dutifula stojícího v sevření mých rukou. Jeho dech ladil s mým. Život se ode mne vzdaloval a já zde objímal smrt. „Je mi to líto," zašeptal jsem mu do ucha. „Udělám to rychle."

Již to věděl. Odpověď mého syna zněla, jako když sotva zčeří vzduch: „Ještě ne. Jeden malý koutek pořád patří mně. Myslím, že ji dokážu udržet nějakou dobu v odstupu. Necháme je, ať se dostanou co nejdál odsud."

7 Sacrifice

Ačkoli se o něm běžně mluví jako o Horském království, toto území s jeho vládci není ani trochu poplatné koncepci Šesti vévodství ohledně toho, co tvoří skutečné království. Lidé si království často představují jako jediný národ žijící na společném území pod vládou monarchy. Hory nevyhovují žádné z těchto tři omezujících definicí. Spíše než jeden národ tam žijí potulní lovci, kočovní pastevci, obchodníci a cestovatelé s pevně danými trasami svého pohybu a ti, kteří se rozhodnou živořit na malých farmách rozptýlených po celém regionu. Je snadno pochopitelné, že tito lidé mohou navzájem sdílet jen pár společných zájmů.

A je tedy jen přirozené, že „vládce" tohoto lidu není králem v tradičním slova smyslu. Tato linie se spíše odvíjí od nějakého prostředníka, moudrého muže, který byl obratný v řešení rozepří, ke kterým mezi tak rozdílnými lidmi zákonitě docházelo. Legendy o chyurdských „králích "jsou plné vyprávění o vládcích, kteří byli ochotni se obětovat jako výkupné, riskovat pro svůj lid nejen své bohatství, ale i vlastní životy. Z této tradice pochází čestný titul, který horský národ svému vládci propůjčuje. Nenazývají svého panovníka králem či královnou, nýbrž Sacrifice.

CHIVALRY FARSEER, „O HORSKÉM KRÁLOVSTVÍ"

Laudwinovi lidé se nahrnuli dovnitř jako naplavené bláto a jejich obrysy temně vyvstávaly mezi světlem a mnou. Rozhlížel jsem se po kruhu zírajících nepřátel. Díky dennímu světlu za nimi jsem v zešeřelé jeskyni obtížně rozeznával jejich rysy, ale když si mé oči po chvíli zvykly, každou tvář jsem si prohlédl. Většinou to byli mladí muži a mezi nimi několik mladých žen. Nikdo nevypadal starší než Laudwine. Nebyli tady žádní starší ze Staré krve; Piebaldové byli hnutím mladých lidí. Čtyři z mužů měli identicky velké čtvercové zuby: asi bratři nebo přinejmenším bratranci. Někteří vypadali skoro nestranně, ale nikdo z nich se netvářil přátelsky. Jediné úsměvy, které jsem viděl, byly škodolibě nepřátelské. Znovu jsem si uvolnil límec u košile. Pokud na tom Jinnin amulet něco změnil, nepostřehl jsem to. Říkal jsem si, jestli je někdo z nich v příbuzenském vztahu k muži, kterého jsem zabil na oné stezce. Měli s sebou svá zvířata, ačkoli ne tolik, kolik bych čekal. Byli tam dva psi a jedna kočka a jeden muž měl na rameni krkavce.

Setrvával jsem v mlčení a čekal, nemaje tušení, co se stane vzápětí. Princova kočka se vůbec nehýbala z místa před námi, kde se krčila na zemi. Několikrát jsem si všiml, jak pohlédla stranou, ale její oči se nakonec vždy vrátily k chlapci; plály zvláštní posedlostí, takže vypadaly jako oči člověka. Laudwine se mezitím odebral k ústí jeskyně, aby popřál falešné sbohem lordu Goldenovi. Nyní se sebejistě usmíval, poté co se vrátil a stanul nám tváří v tvář.

„Myslím, že teď už se bez tvého nože obejdeme," poznamenal zpříma. „Já jsem svému slovu dostál."

„Možná by to nebylo moudré," upozornil jsem ho. A zalhal jsem: „Chlapec se jen před chviličkou pokusil o útěk. Jediná věc, která ho udržela v klidu, byl můj nůž. Raději mu ho podržím u krku, dokud ona nebude..." hledal jsem vhodná slova.

„Úplně uvnitř," zakončil jsem větu poněkud nepřesvědčivě. Všiml jsem si, jak to v jedné nebo ve dvou tvářích neklidně zacukalo. Záměrně jsem proto dodal: „Dokud si Peladine zcela nepřisvojí jeho tělo jako své vlastní." Viděl jsem, jak jedna žena polkla.

Laudwine si zřejmě nebyl vědom toho, že to některé z jeho stoupenců znepokojilo. Ani na okamžik nevybočil ze svého vlídného chování. „Myslím, že ne. Bolí mě, když vidím, jak ohrožuješ hrdlo, které bude brzy patřit jednomu z mých příbuzných. Váš nůž, sire. Tady jsi mezi svými, však víš. Nemáš se čeho bát." A natáhl po noži ruku.

Zkušenost mě naučila, že největší hrozbu pro mne představují ti, kteří jsou mi nejvíce podobní. Po tváři se mi zvolna rozlil úsměv a oddělal jsem princi nůž od krku. Nedal jsem ho Laudwinovi, ale zastrčil jsem si ho do pochvy na opasku. Jednu ruku jsem měl pořád na Dutifulově rameni, přidržuje ho vedle sebe. Tady, kde se jeskyně zužovala, jsem ho mohl v případě nutnosti strčit dozadu za sebe. Nicméně jsem pochyboval, že to bude nutné. Měl jsem v úmyslu zabít ho sám. Před dvaceti lety do mě Chade opakovaně vtloukal všechny možné způsoby, jak zabít člověka vlastníma rukama. Naučil jsem se tichým způsobům a rychlým způsobům, a taky způsobům, které byly pomalé. Doufal jsem, že budu rychlý a přesný, jako jsem býval kdysi. Nejlepší bude počkat, až se žena zmocní těla, a pak Dutifula zabít tak rychle, že ta žena zemře spolu s ním, neschopna prchnout zpátky do těla své kočičky. Budu mít ještě čas zabít sám sebe, než mě strhnou na zem? O tom jsem pochyboval. Raději se takovými myšlenkami nezabývat.

Vtom princ promluvil sám za sebe: „Nebudu se vzpírat." Setřepal mou ruku ze svého ramene a napřímil se, jak mu to jen nízký strop dovoloval. „Byl jsem blázen. Snad si to za tu svou pošetilost zasloužím. Ale myslel jsem..." Očima klouzal po tvářích, které nás obklopovaly. Jeho oči zřejmě věděly, kde se zastavit, a já viděl, jak se několik tváří hned poté, co na nich spočinul jeho pohled, zažehlo neklidem. „Myslel jsem, že mě doopravdy pokládáte za jednoho z vás. Vaše uvítání a pomoc působily tak opravdově. A moje pouto s kočkou -ještě nikdy jsem nic takového nezažil. A když ta žena vstoupila do mé mysli a řekla, že - že mě miluje -" Hlas se mu při těch slovech zadrhl, ale přinutil se pokračovat: „Myslel jsem, že jsem našel něco opravdového, něco, co stojí za víc než má koruna či má rodina nebo i má povinnost vůči mému lidu. Byl jsem blázen. Nuže. Jmenovala se Peladine, je to tak? Nikdy mi své jméno neřekla a já samozřejmě nikdy neviděl její tvář. Co se dá dělat." Skrčil kolena a usedl se zkříženýma nohama na zem. Rozevřel náruč vstříc hledící kočce. „Pojď, kočko. Alespoň ty mě máš ráda pro mne samotného. Vím, že se ti to nelíbí o nic víc než mně. Skoncujme s tím oba."

Vzhlédl ke mně; ten letmý pohled toho říkal tolik, že jsem v tom nedokázal rozlišovat. Zamrazilo mě. „Nepohrdej mnou jako naprostým bláznem. Ta kočka mě má ráda a já mám rád tu kočku. Alespoň tohle byla vždycky pravda." Věděl jsem, že když mu ten tvor vleze na klín, fyzický kontakt jejich pouto posílí. Žena pak do něj snadno přestoupí. Jeho temné oči se upíraly k mým. Pojednou jsem v jeho rysech uzřel Kettricken — v jeho klidném smíření se s tím, co se má stát. Jeho slova patřila mně: „Pokud tím od ní osvobodím tu kočku, budu mít radost. Jinak s ní budu sdílet

její past. Budeme dva, ke kterým se připoutala, a to jen proto, aby využila naše těla. Nikdy neměla zapotřebí našich srdcí, jedině snad proto, aby je využila proti nám."

Dutiful Farseer se ode mne odvrátil a zavřel oči. Sklopil hlavu vstříc přicházejícímu zvířeti. V jeskyni se neozval sebemenší zvuk, ani jediné zajíknutí. Všichni se dívali, všichni čekali. Několik tváří bylo bílých a napjatých. Jeden mladý muž se natočil stranou a zachvěl se, jak kočka kráčela směrem k němu. Přitiskla své pruhované čelo k princovu čelu, značíc si ho, jak to kočky dělávají. A jak se mu otírala tváří o tvář, její zelený pohled zabrousil ke mně.

Zabij mě, hned.

Ten ostrý kontakt z mysli do mysli byl tak nečekaný, že jsem na něj nedokázal zareagovat.

Co že mi to Jinnina kočka říkala? Že všechny kočky umí mluvit, ale že si samy volí kdy a s kým. Mysl, která se dotkla mé mysli, byla kočičí, nikoli ženská. Nehybně jsem hleděl na tu malou loveckou kočku. Otevřela dokořán čelisti, ale beze zvuku, jako by jí projel záchvěv bolesti tak velký, že se ani nedal vyjádřit. Pak trhla hlavou.

Hloupý bratře-psa! Propásneš šanci. Zabij mě hned!

Ta slova zasáhla mou mysl, jako kdybych dostal velkou ránu. „Ne!" vzkřikl Dutiful a já si opožděně uvědomil, že její první slova ke mně nezaslechl. Chňapl po kočce, ale ona vyskočila ze země Dutifulovi na rameno a vzápětí na mě, aniž se starala o to, jak do něj při tom druhém odrazu zaryla své paráty. Vrhla se na mě, drápy tasené a hubu dokořán. Je něco bělejšího než kočičí zuby na pozadí rudé tlamy? Snažil jsem se nahmatat svou dýku, ale ona byla příliš rychlá. Přistála mi na hrudi a zakřivenými drápy na předních tlapách se mi zaťala hluboko do masa, zatímco zadními mi rozdírala břicho. Natočila hlavu úkosem a já viděl jen zuby blížící se k mému obličeji, padaje nazad do kouta jeskyně.

Ozvaly se další hlasy. „Peladine!" zařval Laudwine a do toho jsem zaslechl princův zmučený výkřik „Ne, ne!", ale měl jsem co dělat, abych si uchránil oči. Jednou rukou jsem kočku odstrčil a druhou jsem vytahoval dýku z pochvy, ona mi však pořád zatínala paráty do masa. Nemohl jsem s ní hnout. Jak jsme šli k zemi, natočil jsem tvář poněkud stranou, čímž jsem bezděčně odhalil hrdlo jejím tesákům. Chopila se té příležitosti úplně doslova, a když jsem ucítil, jak mi její zuby zajíždějí do masa — překážkou jim byly pouze korálky Jinnina amuletu - podařilo se mi tasit nůž. Nevěděl jsem, zda bojuji s tou ženou nebo s kočkou, věděl jsem pouze to, že ta nestvůra má v úmyslu mě zabít. Kočky by mi bylo sice líto, ale ani před jednou bych nezadržel ruku vedoucí smrtící úder. Jak se ovšem přimykala k mé hrudi, šlo ji jen těžko bodnout, neboť její páteř a žebra moji čepel dvakrát odklonily. Napotřetí se mi konečně podařilo vnořit kov do ní. Pustila se mého hrdla a vyšlo z ní smrtelné zavřískání, ale její drápy zůstávaly pevně vězet v mé hrudi. Zadníma nohama mi mezitím rozcupovala košili. Pruhy na břiše mě pálily jako oheň. Se zaklením jsem ze sebe odtáhl její tělo, ale když jsem se ji chystal odhodit stranou, Dutiful mi ji vyrval z ruky.

„Kočko, och, kočko!" zaštkal a přitiskl tělo bez života k sobě, jako by to bylo dítě. „Tys ji zabil!" zvolal vyčítavě.

„Peladine?" otázal se prudce Laudwine. „Peladine!"

Možná že kdyby jeho spřízněné zvíře nebylo právě zabito, byl by Dutiful zachoval tolik duchapřítomnosti, že by simuloval vládu ženské mysli nad svým tělem. Jenže on to neudělal, a ještě než jsem stačil získat půdu pod nohama, uviděl jsem Laudwinovu botu vystřelivší k mé hlavě. Vrhl jsem se stranou, překulil se a vzápětí vyskočil na nohy; za takový výkon by se nemusel stydět ani šašek v dobách, když byl ještě mladší. Můj nůž stále vězel v kočičím těle, ale u pasu mi visel meč. Tasil jsem ho a vrhl se proti Laudwinovi.

„Utíkej!" zakřičel jsem na prince. „Vypadni odsud. Koupila ti svým životem svobodu. Nepropásni to!"

Laudwine byl větší muž nežli já a meč, který vytahoval z pochvy, by mu poskytl značnou výhodu, co se týče dosahu. Uchopil jsem jílec obouruč a uťal mu předloktí, ještě než tasil zbraň z pochvy. Šel s vříškotem k zemi, chytaje se za pahýl, z něhož vytryskla krev, jako by pozvedal do výše pohár při slavnostním přípitku. Dav na okamžik v šoku zkoprněl, což byl akorát čas na to, abych udělal dva kroky a nacpal Dutifula do výklenku za sebou. Neuprchl a nyní už bylo příliš pozdě. A možná že i předtím bylo vždy příliš pozdě. Sesul se na kolena, objímaje kočku v náručí. Ohnal jsem se mečem v širokém oblouku jako šílenec a přinutil dav ustoupit. „Vstávej!" zařval jsem na něj. „Chop se toho nože!"

Okrajově jsem vnímal, jak se za mnou postavil na nohy. Neměl jsem tušení, jestli si vzal nůž z těla kočky. Letmo mě napadlo, jestli mi ho snad nevrazí do zad. Potom se vlna mužů hnula kupředu, někteří vepředu byli postrčeni jenom tlakem těch vzadu. Dva z nich popadli Laudwina a táhli jeho zkroucené tělo z mého dosahu. Někdo proskočil podél nich a stanul mi tváří v tvář. Prostor v jeskyni neumožňoval nic víc než řezničinu. Prvním rozmáchlým seknutím jsem mu rozpáral břicho a ještě v závěru rozsekl tvář jinému muži. To jejich výpad trochu zpomalilo, ale potom se v chumlu vrhli proti mně. Muži, kteří na nás útočili, si ve velkém počtu sami překáželi. Když jsem byl přinucen ustoupit, ucítil jsem, jak princ ukročil do boku, a pojednou jsme oba stáli zády ke stěně jeskyně. Vystřelil podél mě kupředu a bodl muže, který právě proklouzl mou obranou, načež se natočil doprava, aby se bránil. Když šel do výpadu proti svému protivníkovi, zavřískal jako divoká kočka, a muž zareagoval výkřikem plným bolesti.

Věděl jsem, že proti nim nemám šanci, a tak když mi kolem ucha prosvištěl šíp a roztříštil se o zeď za mnou, nijak mě to nevyvedlo z míry. Nějaký blázen mrhal dechem a troubil na roh. Ignoroval jsem to, stejně jako jsem ignoroval výkřiky mužů padajících přede mnou. Jeden umíral a druhého jsem dorazil vleže naznak. Oháněl jsem se zeširoka mečem a oni přede mnou kupodivu ustupovali. Triumfálně jsem zahulákal a vykročil do vzniklé mezery. Svým tělem jsem teď dělal Dutifulovi štít. „Jen pojďte na smrt!" zavrčel jsem na ně na všechny. A volnou rukou jsem jim kynul.

„Odhoďte zbraně!" křikl kdosi.

Znovu jsem se ohnal mečem, avšak ti, kteří proti mně stáli, ustupovali a odhazovali meče na zem. Vyklízeli cestu lučištníkovi, který postupoval ke mně. Ostatní lučištníci stáli za ním, ale jeho zakleslý šíp mi mířil přímo na hruď.„Dolů s tím!"

křikl znovu. Byl to hoch, který nás prve napadl ze zálohy, ten, který střelil Laurel a pak s ní uprchl. Jak jsem tam zadýchaný stál a přemýšlel, jestli ho mám přinutit, aby mě zabil, za jeho zády promluvila Laurel. Snažila se navodit klid, ale hlas se jí třásl:

„Odhoď zbraň, Tome Badgerlocku. Jsi mezi přáteli."

V bitvě se svět scvrkne na malý prostor a veškerý život se odehrává jen v okruhu dosahu vašeho meče. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem přišel znovu k sobě, a měl jsem štěstí, že mi ten čas dopřáli. Zíral jsem kolem sebe a snažil se dopídit smyslu toho, co vidím: lučištníka, Laurel a další lidi, kteří stáli za nimi s napjatými luky. Tohle byli cizinci, starší lidé než Laudwinova banda. Šest mužů, dvě ženy. Většinou byli vyzbrojeni luky, jenže pár jich mělo pouze hole. Některé z šípů mířily na Laudwinovy lidi. Ti upustili meče a stáli v šachu stejně jako já. Laudwine byl na zemi, válel se v jejich středu a pořád se držel za pahýl ruky. Jenom dva kroky a mohl jsem to skoncovat přinejmenším s ním. Nadechl jsem se. Pak jsem na paži ucítil Dutifulovu niku. Pevněji tlačil dolů. „Odhoď zbraň, Tome," řekl zpříma a mně v uších na okamžik zazněl Verityho uklidňující hlas. Síla z ruky mi vyprchala a já spustil špičku svého meče k zemi. Každé supivé nadechnutí obnášelo příval bolesti v mém vyprahlém hrdle.

„Dej to dolů!" zopakoval lučištník. Přistoupil blíž a já zaslechl drobné zvuky, jako když se napíná luk. Cítil jsem, jak se mi znovu rozbušilo srdce. Měřil jsem vzdálenost, kterou budu muset urazit.

„Zadržte!" vložil se do toho znenadání lord Golden. „Dejte mu chvíli na to, ať se vzpamatuje. Je v zápalu boje a nemá mysl pod kontrolou." Kde se vzal, tu se vzal, protlačil si cestu do popředí shromážděných lučištníků a vstoupil mezi ně a mne, povýšeně přehlížeje šípy, které mu teď mířily do zad. Ani se přitom neohlédl po Piebaldech, kteří se zdráhavě rozestupovali, aby ho pustili ke mně. „Klid, Tome," oslovil mě, jako kdyby uklidňoval koně. „Už to skončilo. Je po všem."

Popošel ke mně, položil mi ruku na rameno a já uslyšel, jak se davem rozlehlo mumlání, jako kdyby udělal něco úžasně statečného. Při jeho doteku mi meč vypadl z ruky. Dutiful po mém boku se pojednou svezl na kolena. Pohlédl jsem na něj. Na ruce a náprsence u košile měl krev, ale zdálo se, že není jeho. Upustil můj nůž a sebral ze země do náručí schlíplou kočku. Držel si ji na prsou, jako by to bylo dítě, kolébal se s ní vpřed a vzad a do toho naříkal: „Má kočko, přítelkyně moje."

Tváří lorda Goldena se mihl strašlivě znepokojený výraz. „Můj princi," spustil ustaraně. Shýbl se, aby se chlapce dotkl, ale já ho zadržel a odvedl stranou.

„Nech ho o samotě," navrhl jsem tiše. „Dopřej mu čas na truchlení."

A pak, toporně procházeje klátivými kroky davem, přišel můj vlk. Když stanul po mém boku, pro změnu jsem se svezl já k němu.

Potom už Tomu Badgerlockovi a jeho vlkovi málokdo věnoval pozornost. Nechali nás schoulené na zemi, zatímco odváděli Laudwinovy stoupence pryč od prince. To nám oběma přišlo vhod, protože jsme dostali čas být spolu a já měl možnost pozorovat všechno kolem. Nejvíce jsme si všímali prince. Lučištník, nějaký Deerkin, s sebou přivedl postarší ranhojičku. Ta odložila stranou svůj luk a přišla za princem. Nesnažila se ho dotýkat, ale jen vedle něj seděla a pozorovala ho, jak truchlí. Nighteyes a já jsme nad ním bděli z druhé strany. Žena na mě jedenkrát

pohlédla. Když se naše oči střetly, její pohled byl vetchý a znavený a prostoupený smutkem. Obávám se, že můj byl tentýž.

Těla Piebaldů, které jsem zabil, byla odtažena ven a přehozena přes hřbety jejich koní. Až příliš pozdě jsem uslyšel vzdalující se klapání koňských kopyt a došlo mi, že Piebaldy nechali uniknout. Zaťal jsem zuby. Nedalo se tomu zabránit. Laudwine jel jako poslední, už ne jako jejich vůdce. Kymácel se v sedle na hřbetě svého zpěněného válečného oře, podpírán mladým jezdcem v závěsu za ním. To mě rozrušilo ze všeho nejvíc. Nejenže jsem mu vyrval z moci prince, ale zároveň jsem zabil zvíře, v němž se ukrývala duše jeho sestry, navíc jsem ho zmrzačil. Nepotřeboval jsem více nepřátel, než jsem jich už měl, ale nad tímhle jsem prostě neměl kontrolu. Unikl na svobodu a já jen doufal, že toho jednou nebudu litovat.

Ranhojička nechala prince truchlit a chovat mrtvou kočku do doby, než se slunce dotklo horizontu. Pak se přes něj zahleděla na mne. „Odeberte mu tělo té kočky," pravila tiše.

Nebyl to úkol, o který bych zrovna nějak stál, ale splnil jsem ho.

Bylo těžké přemluvit ho, aby mi stydnoucí kočičí tělo vydal. S převelikou opatrností jsem vážil svoje slova. Teď nebyl vhodný čas na to, abych ho silou příkazu Umění nutil dělat něco, co nebyl připraven vykonat sám o své vůli. Když mi nakonec dovolil vyzvednout mu mlžnou kočku z klína, užasl jsem nad tím, jak lehké se mi to stvoření jeví. Mrtvé zvíře, klátící se a schlíplé, se zpravidla zdá být těžší než živé, jenže tady až po ztrátě života vyšlo najevo, v jak žalostném stavu tato malá kočka byla. „Jako by byla prožraná červy," řekl předtím Nighteyes a nebyl daleko od pravdy. Bylo to zchřadlé, malé stvoření; jeho kdysi hladká srst mezitím seschla a naježila se a jeho páteř vyznačovaly hrboly kostí. Po smrti ji teď houfně opouštěly blechy, na zdravé zvíře až moc. Když ode mne ranhojička kočku brala, viděl jsem, jak se jí tváří mihl vztek. Mluvila tiše. Nevím, zda slyšel její slova Dutiful, ale já ano. „Ani jí nedovolila, aby se o sebe starala, jako to kočky dělají. Měla nad ní naprostou moc a snažila se být ženou v kočičí srsti."

Peladine vnutila mlžné kočce lidské způsoby. Znemožňovala jí dlouhé spaní, nažrat se do sytosti a odpírala jí právo na sezónní česání srsti, což bylo u malé mrštné kočky jen a jen přirozené. Odepřen jí byl i lov a hry. Piebaldové měli ve zvyku užívat Moudrost pouze ke svým vlastním lidským cílům. Dělalo se mi z toho nanic.

Ranhojička vynesla tělo kočky ven a já ji s princem následoval. Mezi námi šel Nighteyes. Na mrtvolku tam již čekala napůl postavená mohyla. Všichni Deerkinovi lidé vyšli ven, aby byli svědky pohřbu. V očích měli smutek, ale prostoupený respektem.

Ranhojička promluvila, protože Dutiful byl příliš ochromený zármutkem. „Ona pokračuje bez tebe. Zemřela pro tebe, aby vás oba osvobodila. Uchovej si v sobě kočičí stopy, které ti zanechala na duši. A jí zase ponech lidskost, o kterou ses s ní dělil. Teď jste od sebe odloučeni."

Když kladli na kočku poslední kameny, zakrývajíce její smrtelnou grimasu, princ se nejistě kymácel. Položil jsem mu ruku na rameno, abych ho přidržel, ale on ji ze sebe setřepal, jako bych byl nakažený. Nevyčítal jsem mu to. Kočka mi přikázala, abych ji zabil, udělala vše, co bylo v jejích silách, aby mě k tomu přinutila, ale přes-

to jsem od něj nečekal odpuštění za to, že jsem ji uposlechl. Jakmile byla kočka pohřbená, ranhojička ze Staré krve přinesla princi nějaký lektvar. „Sdílíš s ní její smrt," řekla, když mu ho podávala, a on ho do sebe nalil, ještě než lord Golden nebo já jsme stačili zasáhnout. Pak mi ranhojička pokynula, abych ho odvedl zpátky do jeskyně. Tam si lehl na místo, kde jeho kočka skonala, a jeho žal propukl nanovo.

Nevím, co mu do toho nápoje dala, ale chlapcovy srdceryvné vzlyky pomalu přešly do chraplavého oddychování ve znamení obluzeného spánku. Jak tam ležel natažený po mém boku, jeho schlíplost neměla nic společného s odpočinkem. „Malá smrt," svěřila se mi, čímž mě důkladně vyděsila. „Dopřála jsem mu jeho vlastní malou smrt, čas prázdnoty. Rozumějte, když byla ta kočka zabita, zemřel i on. Nyní potřebuje tento čas prázdnoty, po který bude mrtev. Nesnažte se ho o to ošidit."

Vskutku bylo vidět, že ho nápoj uvrhl do spánku jen krůček od smrti. Žena ho uložila na houni a nastavila mu tělo do takové polohy, jako by to byla mrtvola. Přitom jízlivě mumlala: „Takové modřiny na krku a na zádech. Jak mohli tak zmlátit pouhého chlapce?"

Až příliš jsem se styděl, než abych přiznal, že jsem mu to všechno způsobil já. Setrval jsem v mlčení a ona ho důkladně zakryla, potřásajíc nad ním hlavou. Pak se otočila a rázně mi pokynula, ať jdu k ní. „A ten vlk taky. Teď, když jsou chlapcovy rány ošetřené, mám čas na vás. Jeho zranění bylo mnohem bolestnější než cokoli, co viditelně krvácí."

Teplou vodou nám vymyla rány a vetřela do nich hodně lojovitou mast. Nighteyes její doteky pasivně snášel. Tváří v tvář té bolesti se tak pevně semkl, že jsem stěží vnímal jeho přítomnost. Když se zabývala škrábanci na mojí hrudi a mém břiše, nevrle na mne bručela. Přičítal jsem Jinninu amuletu zásluhu za to, že vůbec ráčila mluvit s odpadlíkem, jako jsem byl já.

Avšak ranhojička se k náhrdelníku vyjádřila pouze v tom smyslu, že mi pravděpodobně zachránil život. „Ta kočka měla v úmyslu vás zabít, o tom nejsou pochyby," poznamenala. „Ale nebyla to její vůle ani její chyba, tím jsem si jista. Nebyla to ani chlapcova chyba. Koukněte na něj. Na to, aby provozoval naše zvyky, je to ještě dítě. Je moc mladý na to, aby se vázal," poučovala mne přísně, jako by to byla moje vina. „Není v našich způsobech školený, a jen se podívejte, jak mu to ublížilo. Nebudu vám vykládat žádné lži. Je možné, že z toho zemře, nebo ho postihne zádumčivé šílenství, které ho bude trýznit až do konce jeho dní." S trhnutím mi utáhla obvaz na břiše.„Někdo by ho měl učit způsobům Staré krve. Správným způsobům, jak tuhle magii provozovat." Zabodla se pohledem do mě, ale já neodpověděl. Pouze jsem si přetáhl přes hlavu to, co mi zbylo z košile. Když se ode mě odvrátila, uslyšel jsem, jak si pohrdlivě odfrkla.

Nighteyes znaveně zvedl hlavu a položil mi ji na koleno. Umazal mě přitom mastí a sraženou krví. Podíval se na spícího chlapce. *Budeš ho učit?*

Pochybuji, že zrovna ode mě se bude chtít něco dozvědět. Zabil jsem jeho kočku. A kdo tedy?

Ponechal jsem tu otázku nezodpovězenou. Natáhl jsem se potmě po bok svého vlka. Leželi jsme mezi farseerovským dědicem a zbytkem světa.

Nedaleko od nás, ve střední části jeskyně, seděl Deerkin radící se s lordem Gol-

denem a mezi nimi Laurel. Přisedla si k nim i ranhojička. Viděl jsem, že v tom kroužku nejblíže k ohni se nacházejí ještě dva další staršinové. Zpod přivřených víček jsem si je prohlížel. Zdálo se, že ostatní lidé ze Staré krve se ve zbylé části jeskyně v poklidu věnují běžným podvečerním úkonům, jak je na tábořišti zvykem. Několik si jich hovělo na houních za Deerkinovými zády. Zřejmě se spokojili s tím, že mladík mluví za ně, ale vycítil jsem, že možná právě oni požívají ve skupině skutečnou moc. Jeden z nich pokuřoval z dýmky s dlouhou troubelí. Další, vousatý chlapík, si pečlivě ostřil dýku. Broušení nože tvořilo monotónní podtón rozhovoru. Navzdory jejich nenuceným pózám jsem vycítil, jak bedlivě naslouchají tomu, co se říká. Deerkin za ně možná mluvil, ale já cítil, jak poslouchají, aby měli jistotu, že říká to, co si oni přejí.

Nebyl to Tom Badgerlock, před kým se tito jezdci ze Staré krve obhajovali, nýbrž lord Golden. Neboť kdo byl Tom Badgerlock než zrádce vlastního lidu, lokaj ve službách koruny? Byl mnohem horší než Laurel, protože všichni věděli, že ačkoli pochází z rodiny ze Staré krve, její talent je nulový. U ní se předpokládalo, že se bude muset protloukat světem, jak jí to půjde, provždycky napůl mrtvá pro všechen ten život, který kolem ní kvetl, bzučel a plál. Nebyla to pro ni žádná ostuda, že dělala lovčí královně. Dokonce jsem z jejich strany vycítil hrdost nad tím, že někdo tak postižený to dotáhl tak daleko. Já se však pro zradu rozhodl dobrovolně a všichni tito lidé s Moudrostí v krvi se mi teď širokým obloukem vyhýbali. Jeden z nich přinesl na bodcích maso a dal ho opékat nad oheň. Mlhavě jsem vnímal, jak ve mně ta vůně probouzí trýzeň.

Co takhle jídlo? zeptal jsem se Nighteyese.

Na to, abych jedl, jsem moc unavený, odmítl a já s ním souhlasil. Co se mne týče, pojila se k tomu ještě neochota říkat si o jídlo lidem, kteří nás vylučovali ze své společnosti. A tak jsme odpočívali na pokraji přítmí, ignorováni ostatními. Odmítl jsem trápit se tím, že šašek se mnou mluvil jen tak krátce. Lord Golden se přece nemohl zabývat poraněními svého sluhy o nic víc, než by se měl Tom Badgerlock soužit modřinami svého pána. Pořád jsme museli hrát své role. A tak jsem předstíral spánek, ovšem zpod přivřených víček jsem je pozoroval a poslouchal jejich hovor.

Zprvu se bavili o obecných věcech a já po jednotlivých kouscích a domněnkách shromažďoval informace. Deerkin vykládal Laurel nějaké zprávy o jejich společném strýci. Byly to staré zprávy, o tom, jak jeho synové vyrostli a oženili se. Takže. Byli to vzdálený bratranec se sestřenicí, kteří žili po mnoho roků odděleně. To dávalo smysl. Připustila přece, že měla v téhle oblasti rodinu, stejně jako mi řekla, že byli z Moudrých. Zbytek vyplynul z jejího vysvětlení, které podala lordu Goldenovi. Deerkin a Arno jezdili s Laudwinovými Piebaldy pouze jedno léto. Oba byli znechucení a rozhořčení tím, jak se zacházelo s lidmi ze Staré krve. Když Laudwinovi zemřela sestra, zasvětil svůj život věci svého lidu a povstal jako vůdce. Kromě sebe neměl co ztratit, přičemž změna, jak jim řekl, vyžaduje oběť. Nadešel čas, aby si Stará krev nárokovala mír, který jí po právu patřil. Pod jeho vedením se cítili silní a smělí, tito synové a dcery ze Staré krve, kteří odvážně povstali, aby si přisvojili to, po čem se jejich rodiče báli hmátnout. Chtěli změnit svět. Znovu nadešel čas, aby žili jako sjednocený lid v komunitách Staré krve, nadešel čas, aby svým dětem zajis-

tili, že se budou moci otevřeně hlásit ke své magii. Nadešel čas změny. „V jeho podání to znělo tak logicky. A tak vznešeně. Ano, museli jsme využívat krajních prostředků, ale cíl, o který jsme usilovali, byl z naší strany jen a jen oprávněný. Prostý mír a přijetí mezi ostatními. To bylo vše. Je to snad tak mnoho, aby to nemohl žádat kdokoli?"

„Cíl se to zdá být spravedlivý," zamumlal pozorně lord Golden. „Ačkoli Laudwinovy prostředky k jeho dosažení se mi jeví..." Nechal větu nedokončenou, ať si ji doplní sami. Nechutné. Kruté. Nemorální. A právě tím, že ji nedokončil, jim poskytl prostor, aby se plně zamysleli nad podlostí toho všeho.

Na chvilku zavládlo ticho. „Nevěděl jsem, že Peladine je v té kočce," prohlásil Deerkin na svoji obranu. Po jeho slovech následoval skeptický klid. Deerkin se doslova zlostně rozhlédl kolem po ostatních starších. „Já vím, řeknete mi, že jsem měl být schopen vycítit ji, jenže já ji nevycítil. Možná jsem nebyl tak dobře vyškolen, jak jsem měl být. Nebo snad ona byla v tom skrývání obratnější, než tušíte. Ale přísahám, že jsem to nevěděl. Arno a já jsme odvezli tu kočku k Bresingům. Věděli, že je to dar od Staré krve, určený pro prince Dutifula, abychom ho získali pro naši věc. Ale přísahám na svou Starou krev, že to bylo vše, co věděli. Či co jsem věděl já. Jinak bych se toho nebyl zúčastnil."

Stará ranhojička jen potřásla hlavou. „Tohle řeknou o zlu mnozí, až je po všem," obvinila ho.,,Pouze tohle mě mate. Víš přece, že mlžná kočka musí být odchycena mladá a že loví pouze pro toho, kdo se jí zmocní. Nebylo vám to divné?"

Deerkin zrudl, ale řekl: „Nevěděl jsem, že Peladine je v té kočce," trval na svém. „Ovšem, věděl jsem, že byla k mlžné kočce připoutaná. Ale Peladine byla mrtvá. Myslel jsem si, že ta kočka je sama, a její divné způsoby jsem přičítal jejímu zármutku. Co jiného se dá s takovou kočkou dělat? Nemohla se protloukat sama v kopcích; nikdy nevedla divoký život. A tak jsem ji vzal k Bresingům jako dar pro prince. Myslel jsem si, že je možné," a zadrhnutí v hlase ho usvědčilo, „že by se mohla chtít znovu připoutat. Měla na to právo, pokud by se rozhodla. Ale když k nám přišel princ, myslel jsem, že je to tak, jak to tvrdil Laudwine. Že přišel o své vlastní vůli, aby se učil našim způsobům. Myslíte si, že jinak bych mu byl napomáhal, myslíte si, že Arno by byl obětoval svůj život za takovým účelem?"

Myslím, že někteří museli o jeho příběhu pochybovat stejně jako já. Nebyl však čas na obvinění. Všichni to přešli mlčením a on ve svém vyprávění pokračoval:

„Arno a já jsme jezdili s Laudwinem a Piebaldy jako princův doprovod. Chtěli jsme ho odvézt do Sefferswoodu, kde by mohl žít mezi Piebaldy a učit se našim způsobům. Tak nám to řekl Laudwine. Když pak byl Arno dopaden v Hallerby před hostincem U Piebalda, věděli jsme, že nás čeká závod o život. Strašně nerad jsem ho opouštěl, ale právě na to jsme jako Piebaldové přisahali: že v případě potřeby každý z nás obětuje svůj život pro ostatní. Moje srdce překypovalo vzteky, když jsme se poprvé obrátili a uchystali léčku těm zbabělcům, kteří nás pronásledovali. Ani jediné z těch smrtí nelituji. Arno byl můj bratr! Pak jsme jeli dál, a když jsme podruhé dojeli na příhodné místo, Laudwine mě tam opět zanechal, abych stezku hlídal. ‚Zastav je,' řekl mi. ‚Bude-li tě to stát život, tak ať.' A já s ním souhlasil."

Na chvíli se ve svém vyprávění odmlčel a vyhledal očima Laurel. „Přísahám, že

jsem tě nepoznal, sestřenko. Ani když z tebe trčel můj šíp, jsem tě nepoznával. Myslel jsem jen na to, že musím pobít všechny ty, kteří pomáhali zabít Arna. Až když mě Badgerlock stáhl z toho stromu a já k tobě vzhlédl, potom jsem si uvědomil, co jsem to udělal. Prolil jsem další krev ze své rodiny." Polkl a pojednou zmlkl.

„Odpouštím ti." Hlas Laurel byl měkký, ale dobře se nesl. Pohlédla na shromážděné příslušníky ze Staré krve. „Ať jsou tomu tady všichni svědky. Deerkin mě poranil nevědomky a já mu odpouštím. Není mezi námi žádný dluh v podobě pomsty či odškodného. V tu dobu jsem o ničem tady z toho nevěděla. Napadalo mě jen to, že když nemám vlohy k magii, které máš ty, uznal jsi za vhodné mě zabít." Z hrdla se jí vydralo krátké uchechtnutí. „Až když tě Badgerlock týral, pak jsem si uvědomila, že... že to nehraje roli." Vtom se otočila a pohlédla na něj. Deerkin se zahanbenou tváří se pořád nutil opětovat její velevážný pohled. „Jsi můj bratranec a má krev," prohlásila tiše. „Co máme společného, to dalece převažuje nad rozdíly mezi námi. Bála jsem se, že tě zabije, jen aby tě přiměl promluvit. A věděla jsem, že navzdory tomu, co jsi udělal, že i bez ohledu na svou loajalitu vůči královně nesmím připustit, aby se to stalo. A tak jsem uprostřed noci, když lord Golden a jeho sluha spali, vstala a vypařila se i se svým bratrancem pryč." Přesunula pohled k lordu Goldenovi. „Předtím jste mi říkal, že vám musím důvěřovat, když jste mi odepřel důvěrné informace, které jste sdílel s Badgerlockem. Řekla jsem si, že mám právo žádat od vás totéž. A tak jsem vás nechala spát a udělala jsem to, co jsem pokládala za nejlepší, abych svého prince zachránila."

Lord Golden sklopil na chvíli hlavu a potom na její slova vážně kývl.

Deerkin si promnul rukou oči. Mluvil, jako kdyby její slova pronesená k lordu Goldenovi ani neslyšel. „Ty se mýlíš, Laurel. Mám k tobě dluh a nikdy na něj nezapomenu. Když jsme byli děti, nikdy jsme se k tobě nechovali pěkně, když jsi přijela na návštěvu k příbuzným tvé matky. Vždycky jsme tě vyloučili z našeho středu. Dokonce i tvůj bratr ti říkal krtek, který je slepý a musí tunelovat tam, kde jsme se my prohánělí jako svobodní a vědoucí. A postřelil jsem tě. Neměl jsem žádné právo očekávat od tebe nějakou pomoc. Avšak tys za mnou přišla. Zachránilas mi život."

Laurel upjatým hlasem pronesla: „Arno... Udělala jsem to pro Arna. Byl stejně slepý a hluchý jako já vůči této rodinné magii, která nás vylučovala. Jenom on si se mnou hrál, když jsem u vás byla na návštěvě. Ale tebe měl rád, vždycky, a nakonec si tě cenil natolik, že za tebe položil život." Potřásla prudce hlavou. „Nedovolila bych, aby zemřel pro nic za nic."

Té noci se společně vyplížili z oné jeskyně. Přesvědčila ho, že držení prince Dutifula může na Starou krev přivolat pouze drsné represálie, a požádala ho, aby vyhledal vlivné starší, kteří by Laudwina přinutili, ať prince vydá zpátky. Královna Kettricken, připomněla mu, již vystoupila proti těm, kteří lynčovali lidi nadané Moudrostí. Což chce, aby se tato královna, první za celé generace, která se postavila na jejich stranu, obrátila proti nim? Laurel přesvědčila Deerkina, že, jelikož prince unesli Piebaldové, musí ho vrátit Stará krev. Bylo to jediné odškodnění, které mohli nabídnout.

Obrátila se k lordu Goldenovi. Hlas měla prosebný: „Vrátili jsme se s pomocí, jak nejrychleji jsme mohli. Není vina Staré krve, že musí žít rozptýleně a v tichosti.

Jeli jsme od farmy k chalupě a shromažďovali vlivné osoby, které byly ochotné promluvit rozumně k Laudwinovi. Bylo to těžké, neboť Stará krev to nemá ve zvyku. Předpokládá se, že každý člověk si vládne sám, každá domácnost má vlastní integritu. Jen málo se jich chtělo postavit nad Laudwina a požádat ho, aby udělal, co je správné." Sklouzla pohledem z lorda Goldena a putovala zrakem po ostatních shromážděných. „Těm z vás, kteří jste přišli, vzdávám velký dík. A kdybyste mi to dovolili, sdělila bych vaše jména královně, aby věděla, vůči komu má dluh."

„A kam má poslat provaz a meč?" zeptala se potichu ranhojička. „Časy ještě nejsou tak vlídné, abychom mohli uvádět jména, Laurel. Máme tebe. Pokud budeme chtít, aby nás královna vyslyšela, můžeme se na ni obrátit tvým prostřednictvím."

Ti, kteří se tady shromáždili, byli lidé ze Staré krve, ale netitulovali se Piebaldové a ani nepřehlíželi jejich způsoby. Drží se starých tradic, řekl Deerkin vážně lordu Goldenovi. Styděl se za to, že byl nějakou dobu stoupencem Laudwina. Zapřísahal se, že ho k tomu přiměl vztek, a ne touha ovládat zvířata a využívat je pro své vlastní účely, jako to dělali Piebaldové. Za poslední dva roky viděl až příliš mnoho ze svých lidí pověšených a rozčtvrcených. Bylo to dost na to, aby to rozvrátilo zdravý úsudek kteréhokoliv člověka, ale on, díky Edovi, nahlédl, jak bylo jeho počínání chybné. A taky díky Laurel. Nyní jen doufal, že mu jeho sestřenice odpustí ty krutosti z dob dětství.

Hovor na mne dorážel jako rytmické nájezdy vln. Snažil jsem se zůstat vzhůru a neztratit nit jeho slov, ale byli jsme již tak unavení, totiž můj vlk a já. Nighteyes ležel vedle mě a já nebyl s to odlišit, kde jeho bolest končí a kde začíná moje. Bylo mi to jedno. I kdybychom už mohli sdílet jenom bolest, rád bych to bral. Stále jsme měli jeden druhého.

Princ takové štěstí neměl. Přetočil jsem hlavu a pohlédl na něj, ale pořád spal, vdechuje a vydechuje, jako by truchlil i ve svých snech.

Cítil jsem, jak balancuji na pokraji vědomí. Vlkův těžký spánek mě stahoval dolů a příjemně vábil. Spánek je nejlepší lékař, říkával mi vždycky Burrich. Modlil jsem se, aby měl pravdu. Jako tóny nějaké vzdálené hudby jsem vnímal Nighteyesovy sny o lovení, ale ještě jsem se nemohl poddat své touze sdílet je s ním. Šašek možná důvěřoval Laurel a Deerkinovi a jejich přátelům, já však nikoli. Budu na stráži, slíbil jsem si. Budu na stráži.

Předstíraje spánek, natočil jsem se, abych je mohl pozorovat. Jen tak mimochodem jsem si všiml, že ačkoli Laurel sedí mezi lordem Goldenem a Deerkinem, má blíže k šlechtici než k vlastnímu bratranci. Rozhovor se nyní svezl spíše k vyjednávám než k obhajobě. Bedlivě jsem naslouchal odměřeným a rozumným slovům lorda Goldena:

„Obávám se, že pozici královny Kettricken plně nechápete. Nemohu si samozřejmě dovolit, abych mluvil za ni. Jsem na farseerovském dvoře pouhým hostem, nováčkem a ještě k tomu cizincem. Ale možná právě tyto limity mi dovolují vidět jasněji to, před čím důvěrná obeznámenost s prostředím zaslepuje. Koruna a jméno Farseer ještě neuchrání prince před pronásledováním kvůli Moudrosti v jeho krvi. Spíše budou účinkovat jako olej přilitý do ohně; princ v něm shoří na uhel. Připustil jsi, že královna Kettricken udělala mnohem víc než kterýkoli z jejích předchůdců

pro to, aby postavila mimo zákon pronásledování vlastních lidí. Ale pokud odhalí, že její syn je nadaný Moudrostí, nejenomže by oba dva mohli být svrženi, nýbrž samotné její snahy uchránit váš lid by byly nahlíženy jako podezřelý pokus chránit vlastní krev."

„Královna Kettricken postavila mimo zákon usmrcování našich lidí jen na základě toho, že jsme ‚nadaní Moudrostí', to je pravda," odvětil Deerkin. „To však neznamená, že jsme přestali umírat. Skutečnost je nasnadě. Ti, kteří se nás snaží všechny vybít, falšují nejrůznější újmy a vymýšlejí si domnělé křivdy, kterých jsme se na nich dopustili. Jeden člověk zalže, druhý to odpřisáhne, a nějaký otec, nebo sestra, ze Staré krve je pověšen, rozčtvrcen a spálen. Třeba když královna uvidí, že jejímu synovi hrozí to, co vidí můj otec hrozit jeho synovi, podnikne rozsáhlé kroky v náš prospěch."

Jeden muž za Deerkinovými zády rozvážně kývl.

Lord Golden elegantně roztáhl ruce. „Udělám, co budu moci, o tom vás ujišťuji. Královna si vyslechne kompletní zprávu o tom, co jste vykonali, abyste zachránili jejího syna. Laurel je pro královnu Kettricken víc než jen pouhou lovčí. Její také přítelkyní a důvěrnicí. Poví královně o všem, co jste udělali, abyste jí vrátili syna zpátky. Víc dělat nemohu. Nemohu tu pronášet sliby za královnu Kettricken."

Muž za Deerkinovými zády, který předtím kývl, se předklonil kupředu. Dotkl se jeho ramene, jako by ho pobízel, ať pokračuje. Pak se zase zaklonil a čekal. Deerkin se na okamžik zatvářil rozpačitě. Potom si odkašlal a řekl: „Budeme královnu sledovat a naslouchat tomu, co řekne svým šlechticům. Víme lépe než kdokoli jiný, jaké hrozbě by princ Dutiful čelil, kdyby vešlo ve známost, že mu v žilách koluje Stará krev. Je to nebezpečí, jemuž naši bratři a sestry musí čelit dennodenně. Rádi bychom, aby z našich vlastních tuto hrozbu sejmuli. Pokud královna shledá za vhodné natáhnout ruku a zaštítit náš lid před pronásledováním, potom Stará krev zaštítí tajemství jejího syna. Ale pokud bude naši situaci ignorovat, pokud se k tomu krveprolití bude stavět nevšímavě... pak..."

„Chápu, co tím míníte," odvětil lord Golden hbitě. Hlas měl studený, ale ne drsný. Nadechl se a pronesl: „Za daných okolností je to snad maximum, jež po vás můžeme žádat. Už jste nám vrátili farseerovského dědice. Díky tomu vůči vám královna zaujme příznivý postoj."

„To taky čekáme," odvětil ztěžka Deerkin a muži za ním rozvážně pokývali hlavami.

Spánek mi lákavě kynul. Nighteyes byl již v mrákotách. Jeho srst byla lepkavá od masti stejně jako moje hruď a břicho. Nebylo už skoro žádné místo, které by nás nebolelo, ale já mu spočinul čelem na šíji a opatrně ho ovinul rukou. Jeho srst se mi přilepila na kůži. Slova z porady u ohně zeslábla a pozbyla na významu, když jsem se mu otevřel. Pronikl jsem se svým vědomím za clonu rudé bolesti, která ho vymezovala, až jsem posléze našel to teplo a humor vlastní jeho duši.

Kočky. Horší než dikobrazi.

Mnohem horší.

Ale ten chlapec tu kočku miloval.

A ta kočka milovala toho chlapce. Chudák chlapec.

Chudák kočka. Ta žena byla sobecká.

Víc než sobecká. Zlá. Její vlastní život jí nestačil.

To byla statečná kočička. Držela se pevně a vzala tu ženu s sebou.

Statečná kočka. Odmlka. *Myslíš, že to někdy přijde, aby se lidé s Moudrostí mohli otevřeně hlásit ke své magii?*

Nevím. Bylo by to dobré, myslím. Jen pohleď, jak její utajování a špatná pověst utvářely naše životy. Ale... ale bylo to dobré i takové, jaké to bylo. Naše. Tvoje a moje.

Ano. Teď odpočívej.

Odpočívej.

Nedokázal jsem odlišit, které myšlenky jsou moje a které vlkovy. To jsem ani nemusel. Ponořil jsem se spolu s ním do jeho snů a snili jsme si společně. Možná to byla Dutifulova ztráta, která nám tak silně připomněla všechno to, co nám stále patřilo, a taky to, co jsme měli dřív. Zdálo se nám o vlčeti lovícím myši pod prohnilou podlahou jedné staré budovy a zdálo se nám o muži a vlkovi, jak každý z jedné strany strhávají k zemi velkého kance. Zdálo se nám o tom, jak jeden druhého stopujeme v hlubokém sněhu, jak spolu zápasíme a ňafáme a halekáme. O jelení krvi, horké v ústech, a kyprých měkkých játrech, o něž se hašteříme. A pak jsme klesli i za tyto prastaré vzpomínky do dokonalého klidu a pohody. Uzdravování počíná v hlubokém spánku, jako byl tenhle.

Byl vzhůru jako první. Málem jsem se vzbudil, když vstal, opatrně se oklepal a pak se o něco směleji protáhl. Jeho vytříbenější čichový smysl mi sdělil, že rozbřesk visí ve vzduchu. Slabé slunce se právě začalo lehounce dotýkat orosené trávy a probouzet vůně země. Bude se probouzet zvěř. Bude dobrý lov.

Jsem tak unavený, postěžoval jsem si. *Nemohu uvěřit, že vstáváš. Odpočiň si ještě chvíli. Vyrazíme na lov později.*

Ty že jsi unavený? Já jsem tak unavený, že mi už ani odpočinek neuleví. Jedině lov. Ucítil jsem, jak mi mokrým čenichem dloubl do tváře. Byl studený. *Takže nejdeš? Byl jsem si jist, že budeš chtít jit se mnou.*

Vždyť já jdu. Vždyť já jdu. Ještě však ne. Dej mi ještě chviličku.

Dobře, bratříčku. Ještě chviličku. Až budeš chtít, vydej se za mnou.

Ale má mysl se vezla s jeho myslí, jako už tolikrát předtím. Opustili jsme jeskyni, plnou člověčích pachů, a prošli jsme kolem nové mohyly s kočkou. Zavětřili jsme její smrt a pižmo z lišky, která sem za tím pachem přišla, jenže když ucítila dým z táborového ohně, dala se jinam. Tábořiště jsme brzy nechali za sebou. Nighteyes si místo zalesněného údolí vybral odkryté úbočí. Nebe nad hlavou bylo modré a vysoké a mizela na něm poslední hvězda. Noc byla studenější, než jsem si předtím uvědomoval. Na konečcích některých stébel byla pořád jinovatka, ale jak její vycházející slunce dotýkalo, zakouřilo se a byla pryč. Vzduch si však zachovával mrazivý nádech, každá vůně byla ostrá jako břitká čepel nože. Vlčím čenichem jsem všechno větřil a poznával. Svět byl náš. *Měnící se čas,* řekl jsem mu.

Přesně tak. Čas změny, Changere.

Byly tady tlusté myši spěšně sbírající ve vysoké trávě semínka travin, ale my jsme je minuli. Na vrcholu kopce jsme se na chvíli zastavili. Vykročili jsme po hře-

beni, větříce ve vzduchu ráno, vychutnávajíce si sladké rty nadcházejícího dne. Na dně zalesněných říčních údolí bude vysoká. Budou to zdravé, silné a vypasené kusy, výzva pro jakoukoli smečku, natož pro jediného vlka. Bude mě potřebovat po svém boku, abych mu při lovu pomohl. Bude se pro ně muset vrátit později. Přesto se na vrcholu hřebene zastavil. Ranní větřík mu čechral srst a uši měl našpicované, když shlížel směrem dolů, kde zvěř, jak jsme věděli, musela být.

Dobrý lov. Už jdu, bratře. Řekl to se značným odhodláním.

Sám? Sám však jelena neskolíš! Rezignovaně jsem si povzdechl. *Počkej, já vstanu a půjdu s tebou.*

Počkat na tebe? Kdepak! Vždycky jsem musel běhat napřed a ukazovat ti cestu.

Hbitě jako myšlenka se ode mne prosmekl pryč a vyrazil dolů po úbočí jako stín mraku, když zafouká vítr. Jak běžel, mé spojení s ním se třepilo, rozptylovalo a uplývalo do stran jako pampeliščí chmýří ve větru. Místo aby bylo útlé a skryté, cítil jsem, jak se naše pouto rozšiřuje a otevírá, jako by vyzval všechna stvoření světa nadaná Moudrostí, aby s námi naše spojení sdílela. Veškerá síť života na celém tom úbočí se pojednou dmula v mém srdci, navzájem propojená, propletená a protkaná. Příliš krásné, než aby se to dalo všechno obsáhnout. Musel jsem jít s ním; tak báječné ráno je třeba s někým sdílet.

„Počkej!" zvolal jsem a ten výkřik mě probudil. Šašek kousek ode mě se posadil, vlasy rozcuchané. Ústa jsem měl plná masti a vlčích chlupů, prsty zabořené hluboko do jeho kožichu. Přitiskl jsem ho k sobě a s tím sevřením mu vyšel z plic poslední tichounký dech. Ale Nighteyes už byl pryč. Přes otevřené ústí jeskyně se řinul studený déšť.

8 Lekce

Dříve než může být zahájena výuka Umění, je třeba eliminovat odpor vůči učení. Někteří z mistrů Umění zastávali názor, že dříve než může výuka vůbec začít, musí každého studenta znát jeden rok a jeden den. Na konci této lhůty mistr bude vědět, kteří studenti jsou připraveni přijímat instrukce. Ti ostatní, bez ohledu na to, jak nadějní se jevili, jsou potom propuštěni, aby se vrátili zpátky ke svým předchozím životům.

Jiní mistři Uměni zase prosazovali názor, že tato technika je pouhé mrhání cenným časem a potenciálem. Razili přímější cestu k eliminaci studentova odporu, cestu, která se nezaměřuje tolik na důvěru jako spíše na povolnost mistrově vůli. Striktní režim ve znamení odříkáni se stává základnou pro zaměření studentovy vůle na to, aby mistra uspokojil. Nástroji k dosaženi tohoto pokorného postoje jsou půst, chlad, omezený spánek a disciplina. Využití této metody se doporučuje v dobách nouze, kdy je především nutné koterie cvičit a utvářet rychle a ve větším množství. Kvalita takto stvořeného praktikanta Umění možná není až tak obdivuhodná, ale skoro každý student s minimální úrovní talentu může být přinucen, aby tímto způsobem fungoval.

WEMDEL, TOVARYŠ MISTRA UMĚNÍ QUILO,
„POSTŘEHY"

Po celý den a noc ranhojička ze Staré krve udržovala prince v mrákotách. Věděl jsem, že to lorda Goldena děsí i navzdory Laureliným snahám ujistit ho, že to viděla už předtím a že ranhojička dělá pouze to, co je třeba dělat. Já sám jsem Dutifulovi záviděl. Mně nikdo žádnou takovou útěchu nenabídl a mluvili se mnou jen velmi, velmi málo. Možná že zčásti za tím byl ostrakismus; když se někdo odmítá podílet na podpoře společnosti, ztrácí tím i podporu této společnosti. Přesto si nemyslím, že za tím byla výhradně necitelná krutost Byl jsem nejen vyvrhel, ale též dospělý člověk, a oni čekali, že se s tou ztrátou vypořádám po svém. Jako cizí lidé mi toho mohli říct jen velmi málo a nemohli dělat absolutně nic, aby mi pomohli.

Byl jsem si vědom šaškova soucitu, ale jen okrajově. Jako lord Golden se mnou moc mluvit nemohl. Smrt mého vlka mě dočista izolovala a otupila. Ztráta společnosti Nighteyese byla sama o sobě dost velkou ranou, ale spolu s ním jsem pozbyl také přístup k ostřejším vjemům. Zvuky se mi zdály tlumené, noc temnější, vůně a chutě řádnější. Jako by svět byl oloupen o veškerý svůj jas. Opustil mě, abych tu přebýval sám na zešeřelém a zatuchlém místě.

Navršil jsem pohřební hranici a vlkovo tělo spálil. To příslušníky Staré krve očividně rozrušilo, ale byl to můj způsob truchlení, a tak jsem se ho chopil. Nožem jsem si odřízl silný pramen vlasů, svých černých i bílých kadeří, a spálil jej spolu s ním. Doprovodila ho i dlouhá, vzdušná lokna třískově zlaté barvy. A jako to kdysi udělal Burrich, když odešla Vixen, zůstal jsem toho dne u ohně, bojoval s deštěm, který se ho snažil uhasit, přikládal dřevo, kdykoli začal skomírat, dokud i vlkovy kosti nebyly na popel.

Druhého dne brzy ráno ranhojička princi umožnila, aby se probudil. Seděla vedle něho a dívala se, jak se noří z mrákot vyvolaných drogou. Stál jsem opodál, ale

přesto jsem byl na stráži. Viděl jsem, jak se mu zvolna vrací vědomí, nejprve do očí a pak do tváře. Začal si nervózně protahovat ruce, ale ranhojička se natáhla a přikryla je dlaní, aby ten pohyb zastavila. „Ty nejsi kočka. Kočka odešla. Jsi člověk a musíš žít dál. Požehnáním Staré krve je, že s námi sdílejí své životy. A prokletím je, že jejich životy jsou zřídkakdy tak dlouhé jako naše."

Potom vstala a odešla od něj, aniž mu poskytla nějaké další téma k zamyšlení. Zakrátko už Deerkin a jeho společníci nasedli na koně a odjeli. Všiml jsem si, že si s Laurel našli chvilku času, aby si před odjezdem v soukromí promluvili. Možná ještě spravovali nějaké pokažené rodinné pouto. Věděl jsem, že Chade by po mně chtěl vědět, co si povídali, ale byl jsem příliš zkroušený na to, abych se je pokoušel špehovat.

Piebaldové tady na útěku zanechali několik koní. Jednoho z nich Stará krev předala princi k užívání. Byl to malý šedohnědý tvor, jenž měl stejně mdlého ducha jako srst. Princi Dutifulovi však dokonale vyhovoval, stejně jako vytrvalé mrholení. Před polednem jsme i my nasedli a rozjeli se zpátky na Buckkeep.

Jel jsem na Myblack po boku prince. Její stav se zlepšil, už nekulhala tak hrozně jako předtím. Laurel a lord Golden

jeli před námi. Bavili se mezi sebou, jenomže já jsem jejich rozhovor nedokázal sledovat. Nemyslím si, že by mluvili tiše a důvěrně. Spíše to souviselo s umrtvením mého vlastního světa. Připadal jsem si otupělý a obluzený, napůl slepý. Věděl jsem, že jsem naživu, poněvadž má zranění mne bolela a déšť na kůži byl studený. Ovšem zbytek světa, všechny vjemy a pocity, byl jaksi pohaslý. Už jsem si nevykračoval nebojácně za tmy; vítr už mi nevyprávěl o králíkovi na úbočí kopce nebo o srnci, který před chvílí přešel cestu. I jídlo pozbylo veškerou chuť.

Princ na tom nebyl o moc lépe. Svůj žal zvládal stejně elegantně jako já, s nevrlostí a mlčením. Řekl bych, že mezi námi visela zeď nevyřčených obvinění. Nebýt něj, můj vlk by stále ještě žil, nebo by alespoň skonal za vlídnějších okolností. Já zase zabil jeho kočku, a to přímo jemu před očima. Jaksi to bylo ještě horší, že nás stále spojovala pavouci síť Umění. Nemohl jsem se na něho podívat, aniž bych vzal na vědomí, v jak naprosto mizerném je stavu. Myslím, že mé nevyřčené obvinění vůči své osobě vycítil. Věděl jsem, že to není spravedlivé, byl jsem však příliš stravován bolestí, než abych dokázal být korektní. Kdyby princ byl dostál svému jménu a své povinnosti, kdyby byl zůstal na Buckkeepu, uvažoval jsem, pak by byla jeho kočka naživu a můj vlk taky. Nikdy jsem ta slova nahlas nevyřkl. Ani jsem nemusel.

Cesta zpátky na Buckkeep byla strastiplná pro nás pro všechny. Když jsme přijeli k cestě, vydali jsme se po ní na sever. Nikdo z nás si nepřál navštívit znovu Hallerby a hostinec U prince Piebalda. A navzdory Deerkinovým ujištěním, že lady Bresinga i se svou rodinou neměla ve spiknutí Piebaldů proti princi prsty, drželi jsme se hodně stranou od jejich pozemků a hradu. A do toho pršelo. Lidé ze Staré krve nám ze svých zásob zanechali, co mohli, ale moc toho nebylo. V prvním městečku, do kterého jsme dorazili, jsme strávili noc v jednom ponurém hostinci. Lord Golden tam slušně zaplatil za posla, aby co nejrychlejší cestou doručil svitek ‚jeho bratranci" ve městě Buckkeep. Pak jsme vyrazili napříč krajinou, směřujíce k další usedlosti, kde se nacházel přívoz přes Jelení řeku. Řečené objížďky nám zabraly dva

dny cesty navíc. Tábořili jsme v dešti, jedli příděly ze svých skrovných zásob a spali v zimě a mokru. Věděl jsem, že šašek úzkostlivě počítá ubývající dny před novem a princovým zásnubním obřadem. Nicméně jsme jeli pomalu a já měl podezření, že lord Golden nám svým vysláním posla do Buckkeepu, s cílem zpravit královnu o okolnostech našeho návratu, tak trochu koupil čas. Možná že chtěl princi a mně dopřát nějakou dobu, abychom se vypořádali se svými ztrátami, než se vrátíme doprostřed shonu a společnosti na hradě Buckkeep.

Pokud člověk na zranění nezemře, pak se nějakým způsobem zahojí, a totéž platí i pro odchod někoho blízkého. Ostrá bolest z bezprostřední ztráty polevila a princ a já jsme vpluli do šedivých dní nesoucích se ve znamení otupělé popletenosti a čekání. Tak se mi zármutek vždycky jevil jako čas čekání nikoli na to, až bolest pomine, ale až si na ni člověk zvykne.

Na náladě mi zrovna nepřidalo, že lordu Goldenovi a Laurel zpáteční cesta nepřipadala tak únavná a osamělá jako princi a mně. Jeli před námi, dotýkajíce se třmeny o sebe, a ačkoli se nesmáli nahlas nebo nezpívali veselé tulácké písně, skoro nepřetržitě se bavili a zdálo se, že si velmi libují ve společnosti toho druhého. Říkal jsem si, že jen sotva potřebuji ošetřovatelku a že jsou to naopak skvělé důvody pro to, abychom se šaškem nevyzradili hloubku našeho přátelství Laurel či Dutifulovi. Nicméně jsem se soužil osamělostí a pocitem ztráty a nelibost byla tou nejméně bolestivou emocí, kterou jsem dokázal cítit.

Tři dny před novem jsme dorazili do Newfordu[*]). A jak pravil jeho název, byl tam brod a přívoz, který při mojí poslední cestě touto oblastí ještě neexistoval. Stála tam velká loděnice a kotvila tady pěkná flotila říčních pramic s plochými dny. Městečko v jeho okolí bylo nové, připomínajíc drsný strup se svými hrubě sroubenými domy a skladišti. Ne-zdrželi jsme se, ale zamířili rovnou k přívozu a tam v dešti čekali, dokud nebude večerní prám připraven k přeplutí řeky.

Princ držel otěže svého nezařaditelného koně a hleděl mlčky přes vodu. Po nedávných deštích řeka nebezpečně stoupla a zhoustla naplaveným bahnem, ale já v sobě nedokázal najít dost lásky k životu, abych se bál smrti. Pohazování člunu a vzniklé zdržení, jak převozníci zápolili s proudem, se mi jevilo jen jako další mrzuté zpoždění. Zpoždění? ptal jsem se jízlivě sám sebe. A kam jsem vlastně spěchal? Domů ke krbu? K ženě a dětem? Mám ještě pořád Hapa, připomněl jsem si, ale hned vzápětí jsem věděl, že nemám. Hap byl mladý muž, který si razil cestu na vlastní pěst. Kdybych se teď k němu přimkl a učinil z něj ohnisko svého života, byl bych jako pijavice. A kdo tedy jsem, když tu stojím sám, oloupený o všechny ostatní? Byla to obtížná otázka.

Prám se zakymácel, když jsme najeli na štěrk, a potom ho muži začali vytahovat dále na břeh. Byli jsme na druhé straně. Buckkeep ležel jeden den cesty od nás. Kdesi nad hustými mračny otálel stříbrný proužek starého, ubývajícího měsíce. Dorazíme na Buckkeep před zásnubním obřadem prince Dutifula. Dokázali jsme to. Přesto jsem nezažíval žádné povznesení či snad pocit z dobře vykonané práce. Jenom jsem chtěl, aby už tahle cesta skončila.

---

[*] Newford = Nový Brod

Když jsme stanuli v přístavišti, zasáhla nás učiněná průtrž mračen a lord Golden jasně prohlásil, že tu noc už dále nepojedeme. Místní hostinec byl starší než město na druhé straně řeky. Déšť nám zastíral ostatní budovy ve vesnici, ale měl jsem dojem, že jsem zahlédl menší nájemnou stáj a za ní pár rozptýlených domků. Ve vývěsním štítu hostince bylo veslo namalované na starém kormidle a mezi trámovím jeho zdí prosvítala ošlehaná šeď v místech, kde byly před časem zabílené. Krutá noc zahnala lidi dovnitř, takže hostinec byl skoro plný. Lord Golden a jeho skupina byli příliš utrmácení, než aby se dožadovali přijetí, jaké náleží šlechtě. Naštěstí měl dost peněz, aby si koupil respekt i úctu hostinského. Kupec Kestrel, jak se představil, obdržel dva pokoje, ačkoli jedním z nich byla jenom malá komůrka nahoře pod krokvemi. Jeho „sestra" odhodlaně prohlásila, že to jí bohatě stačí, přičemž kupec a jeho dva sluhové si měli vzít druhý. Pokud měl princ nějaké problémy s tím, že cestuje v přestrojení, nedal to na sobě znát. V plášti a s kápí na hlavě stál zmoklý na verandě spolu se mnou, dokud nevyšel sluha a neřekl nám, že pokoj pro našeho pána je připraven.

Když jsem procházel vchodem do hostince, uslyšel jsem ze společenské místnosti jasný ženský hlas prozpěvující píseň. No jasně, pomyslel jsem si. No jasně. Kdo jiný by mohl lépe držet v hostinci hlídku než pěvkyně? Starling zpívala starou baladu o dvou milencích, kteří se vzepřeli svým rodinám a utekli z domovů, aby se z lásky k sobě vrhli do náručí smrti. Ani jsem do místnosti nenahlédl, ačkoli jsem viděl, jak se Laurel zastavila a zaposlouchala u dveří. Princ mě po schodech zcela netečně následoval do velké, leč selské jizby.

Lord Golden sem přišel o něco dřív než my. Jeden zdejší zaměstnanec právě rozdělával oheň, zatímco dva další v koutě chystali káď s koupelí a zástěny proti průvanu. V místnosti byly dvě velké postele a slamník poblíž dveří. Na jednom konci bylo okno. Princ k němu vykročil a rozmrzele vyhlédl ven do noci. U ohně byl věšák a já se zhostil své role tím, že jsem lordu Goldenovi pomohl z jeho promokléh o a špinavého pláště. Shodil jsem ze sebe i ten svůj a oba je pověsil, aby na věšáku uschly, a potom jsem mu stahoval mokré boty, zatímco sluhové v řadě proudili do místnosti a zase z místnosti, přinášejíce vědra s horkou vodou a večeři sestávající z masových pirožek, zavařeného ovoce, chleba a piva. Všichni si počínali s takovou precizností, že mi připomněli skupinu kejklířů, když se jako vlna vnesli dovnitř a poté se z místnosti podobným způsobem vzdálili. Když znovu zmizeli v chodbě, zavřel jsem za nimi dveře. Horká voda v kádi naplňovala místnost vůní bylin do koupele a já pojednou zatoužil naložit se do té lázně a na vše zapomenout.

Slova lorda Goldena mě však vrátila zpět do reality: „Můj princi, vaše koupel je připravena. Potřebujete asistenci?"

Princ vstal. S plesknutím upustil na podlahu svůj mokrý plášť. Chvíli na něj hleděl, potom ho zvedl a zanesl k věšáku. Tam ho rozprostřel s navyklými pohyby chlapce, který je zvyklý starat se o svoje potřeby sám. „Žádnou asistenci nepotřebuji. Děkuji vám," pravil tiše. Pohlédl na jídlo kouřící na stole. „Nečekejte na mě. Na formality si nepotrpím. Nevidím žádný smysl v tom, abyste hladověli, zatímco já se budu koupat."

„V tomhle jste věrným synem svého otce," poznamenal uznale lord Golden.

Princ na tu poklonu vážně kývl hlavou, ale žádnou další odpověď již nepronesl.

Lord Golden počkal, až princ Dutiful zmizí za zástěnami. Od hostinského si mezitím opatřil papír, inkoust a brko. Usedl ke stolku s psacími pomůckami a potichu se nějakou dobu činil. Já přešel ke krbu, v ruce masovou pirožku ze stolu. Vstoje jsem ji jedl, zatímco oheň mě hřál do zad a odpařoval mi vlhkost z oblečení. Lord Golden učinil poslední tah brkem a řekl mi: „Inu, alespoň jsme na nějaký čas unikli tomu počasí. Myslím, že se tady pořádně vyspíme a zítra pojedeme dál, ale ne moc časně zrána. Vyhovuje ti to, Tome?"

„Jak si přejete, lorde Goldene," odpověděl jsem, zatímco on foukal na psaní, načež ho smotal. Ovázal ho nití ze svého kdysi skvostného pláště. Když mi ho podával, jedno obočí měl pozvednuté.

Přesně jsem pochopil, co míní. „Já raději ne," pravil jsem potichu.

Odešel od psacího stolku k tabuli s prostřeným jídlem. Začal si nabírat a přitom záměrně rachotil talíři a nádobami. Hlas měl tichý, zatímco mumlal: „Ani já bych tě tam nejraději neposílal. Ale nemohu jinak. I když jsem neupravený, stále by se tu mohli najít lidé, kteří by poznali lorda Goldena a všimli si jeho zájmu o pěvkyni. Během této cesty jsem natropil již tak dost skandálů, které se pojí k mému jménu. Což jsi zapomněl na mé počínání na Galekeepu? Až se vrátím na Buckkeep, budu to všechno muset nějak vysvětlit. Ani Dutiful nemůže jít, a pokud vím, Laurel o tom kontaktu neví. Starling by ji možná poznala, ale přesto by hleděla s nedůvěrou na psaníčko doručené Laurel. Takže se obávám, že to musíš být ty."

Obával jsem se téhož a ještě větší strach jsem měl z té proradné části sebe sama, která si ve skutečnosti přála sejít po schodech dolů a upoutat zpěvaččin zrak. Každý muž má v sobě tu část osobnosti, která udělá cokoli, jenom aby odvrátila osamělost. Není to nutně ta nejzbabělejší část mužské duše, ale už jsem viděl hodně mužů dělat ostudné věci, jen aby jí vyhověli. Horší bylo, že jsem si říkal, jestli mě šašek neposílá dolů za ní záměrně. Už jednou předtím, když osamělost hrozila strávit moje srdce, jí řekl, kde mě má hledat. Byla to falešná útěcha, když jsem ji vzal do náručí. Přísahal jsem si, že už to nikdy příště neudělám.

Přesto jsem z jeho ruky vzal to smotané psaníčko a strčil si ho do rozedraného rukávu s navyklým způsobem člověka, jenž vedl roky život podvodníka. Pera z pláže pokladů jsem měl pořád uvnitř, bezpečně přivázaná k předloktí. Alespoň tohle tajemství pořád patřilo mně, a taky bude, dokud nebudu mít čas na to, abych se s ním o ně podělil v soukromí.

Nahlas mi řekl: „Vidím, že navzdory dlouhému dni jsi nějaký neklidný. Jenom běž, Tome. Princ a já se o sebe pro jeden večer postaráme sami a ty si zasloužíš tu trochu zábavy a zpěvu a pivo v tichém ústraní. Jen běž, viděl jsem, jak házíš tím směrem toužebné pohledy. Nebude nám to vadit."

Říkal jsem si, koho tím chce asi oklamat. Princ bude vědět, že v srdci teď nemám zájem o nic jiného než o truchlení. V táboře Piebaldů navíc viděl, jak se lord Golden podvolil mému příkazu a spolu s vlkem odešel. Nicméně jsem svému pánu nahlas poděkoval za svolení a opustil místnost. Možná to byla hra, kterou jsme všichni hráli jeden pro druhého. Pomalu jsem scházel ze schodů. Když jsem sestupoval, Laurel zrovna mířila nahoru. Obdařila mě pátravým pohledem. Zkoušel jsem vymyslet

něco, co bych jí řekl, ale nic mě nenapadalo. Mlčky jsem ji minul, nemaje v úmyslu tvářit se přezíravě, ale zároveň jsem nebyl schopen užírat se, kdyby to vzala jako urážku. Uslyšel jsem, kterak se za mnou na schodech zarazila, jako by na mě chtěla promluvit, ale já pokračoval v cestě dolů.

Ve společenské místnosti byl nával. Někdo zřejmě přišel kvůli hudbě, poněvadž reputace Starling byla teď veliká, ale mnozí další vypadali, že je tu uvěznil liják a nemohou si dovolit pokoj. Na noc se tady ukryjí, a až hudební vystoupení skončí, proklimbají bouři u stolů a na lavicích. Podařilo se mi vymámit z obsluhy jídlo a žejdlík piva pod příslibem, že můj pán za to ráno zaplatí. Pak jsem šel na konec místnosti, kde stál krb, a vecpal se k rohovému stolu hned za loket Starling. Věděl jsem, že její přítomnost tady není žádná shoda náhod. Čekala tu na náš návrat a zřejmě měla možnost poslat na Buckkeep holuba se zprávou o nás. A tak jsem nebyl překvapen, když předstírala, že si mě nevšimla, a hrála a zpívala dál.

Po dalších třech písních prohlásila, že musí dát odpočinout svému hlasu a svlažit si hrdlo. Pikolík, který jí přinesl víno, ho postavil na roh mého stolu. Když si sedla vedle mě, aby se napila, podal jsem jí pod stolem psaníčko od lorda Goldena. Pak jsem do sebe hodil poslední doušek piva a vyšel ven na záchod.

Když jsem se vracel do hostince, čekala na mě pod přetékajícími okapy. „Zpráva již byla poslána," pozdravila mě.

„Povím to pánovi." Už jsem chtěl kolem ní projít, ale ona mě chytla za rukáv. Zastavil jsem se.

„Pověz to mně," pravila tiše.

Odvěká ostražitost mne přiměla držet jazyk za zuby. Nevěděl jsem, kolik informací jí Chade poskytl. „Splnili jsme náš úkol."

„To jsem tušila," odpověděla jízlivě. Potom si povzdechla. „A vím, že není radno se tě ptát, jakým úkolem byl lord Golden pověřen. Ale pověz mi něco o sobě. Vypadáš strašně... vlasy máš opižlané nakrátko, oblečení na cáry. Co se stalo?"

Z toho všeho, čím jsem prošel, se pouze jedna událost týkala ryze mne; mohl jsem se rozhodnout, jestli se o ni podělím nebo ne. Řekl jsem jí: „Nighteyes je mrtev."

Její mlčení prostupoval zvuk deště. Pak si zhluboka povzdechla a dala mi ruce kolem krku. „Och, Fitzi," pravila tiše. Spočinula mi hlavou na poškrábané hrudi. Mohl jsem vidět světlejší pramen v jejích tmavých vlasech a cítit její vůni a víno, které vypila. Rukama mi přejížděla po zádech, hebce, konejšivě. „Už zase sám. To není spravedlivé. To vážně není spravedlivé. Máš tu nejsmutnější píseň ze všech lidí, jež jsem kdy poznala." Přihnal se poryv větru a s ním déšť, který nás zkropil, ale ona mě pořád držela a mezi námi se utvořila trocha tepla. Dlouhou chvíli nic dalšího neříkala. Zvedl jsem ruce a ovinul ji. Stejně jako kdysi, i teď se to zdálo být nevyhnutelné. Promluvila mi na hrudi: „Mám pokoj sama pro sebe. Je to na straně k řece. Pojď ke mně. Dovol, ať ti ulevím od bolesti."

„Já... děkuji." Tím se to nespraví, chtěl jsem jí říci. Kdyby mě někdy vůbec znala, nyní by to věděla. Ale slova ji nemohla přimět, aby to pochopila, když to nedokázala sama vycítit. Náhle jsem zpětně ocenil šaškovo mlčení a odstup. On věděl. Žádná jiná blízkost mi nemohla ztrátu mého vlka nahradit.

Pořád vytrvale pršelo. Spustila ruce a vzhlédla mi do tváře. Její hezké čelo se zkrabatilo. „Ty za mnou dnes v noci nepůjdeš, viď?" Znělo to nevěřícně.

Zvláštní. Právě jsem ve svém odhodlání zakolísal, ale už jen způsob, jakým otázku formulovala, mi pomohl odpovědět správně. Pomalu jsem zavrtěl hlavou. „Cením si tvého pozvání. Ale nepomohlo by mi to."

„Víš to jistě?" Snažila se, aby její hlas zněl lehkomyslně, a nezdařilo se. Pohnula se a přitom se o mne otřela ňadry, jako by to bylo mimoděk, ale já věděl, že nebylo. Kousek jsem od ní odstoupil a spustil ruce k tělu.

„Vím to jistě. Nemiluji tě, Starling. Ne tímhle způsobem."

„Mám dojem, že tohle jsi mi už kdysi dávno říkal. Mnoho let to však pomáhalo. Zabíralo to." Očima mi pátrala ve tváři. Sebejistě se přitom usmívala.

Nepomáhalo. Jenom to tak vypadalo. Mohl jsem jí to říci nahlas, ale byla by to zbytečná upřímnost. A tak jsem pouze pravil: „Lord Golden mě očekává. Musím jít nahoru za ním."

Pomalu zavrtěla hlavou., Jaký to truchlivý konec smutného příběhu. A já jsem jediná, která ho celý znám, a přesto mi není dovoleno o něm zpívat. Jaká tragická balada by to mohla být. Jsi synem krále, který vše obětoval pro otcovu rodinu, jen aby skončil jako týraný sluha nějakého arogantního cizozemského šlechtice. Vždyť on tě ani pořádně neobléká. Ta potupa tě musí bolet jako rána nožem." Zahleděla se mi hluboko do očí, pátrajíc... po čem vlastně? Po nelibosti? Rozhořčení?

„Mně to vážně nevadí," odpověděl jsem poněkud zmateně. A potom, jako by někdo náhle roztáhl závěs a vpustil dovnitř světlo, jsem to pochopil. Ona nevěděla, že lord Golden je šašek. Ona ve mně opravdu viděla pouze jeho sluhu, který jí jeho jménem předává vzkaz. Přes všechnu svoji pěveckou mazanost na něj pohlédla a viděla zámožného jamaillianského lorda. Potlačil jsem úsměv, který se mi dral na tvář. „Jsem se svým postavením u něho spokojen a jsem vděčný Chadeovi za to, že mi to zařídil. Jsem spokojen s tím, že jsem Tom Badgerlock."

Na okamžik se zatvářila nevěřícně. A pak ten výraz udělal místo zklamání. Malinko zavrtěla hlavou. „Měla jsem vědět, že to tak bude. Tohle jsi vždycky chtěl, nemám pravdu?

Svůj vlastní malý život. Nemít žádnou zodpovědnost za svůj rod či za to, co se děje u dvora. Být jedním z těch prachobyčejných lidí, kteří v konečném důsledku neznamenají nic."

Všechny mé předchozí snahy o to, abych ušetřil její city, mi teď vyzněly poněkud nejapně. „Musím už jít," zopakoval jsem.

‚Jen si pospěš za svým pánem," propustila mě. Hlas měla školený a zachvíval se jí pohrdáním, jako by v něm křepčil štíří osten.

Musel jsem v sobě sebrat všechnu vůli, abych neřekl nic v odpověď. Odvrátil jsem se od ní a zamířil zpátky do hostince. Vyšel jsem po schodišti pro služebnictvo k našemu pokoji, zaklepal a vpustil se dovnitř. Dutiful zvedl hlavu z polštáře a podíval se na mě. Tmavé vlasy měl uhlazené dozadu, pokožku rudou ještě z koupele. Následkem toho vypadal mladě. Šaškova postel byla prázdná.

„Můj princi," pozdravil jsem ho. „Lorde Goldene?" zeptal jsem se hned vzápětí zástěny okolo koupele.

„Odešel." Dutiful spustil hlavu zpátky na polštář.„Na dveře zaklepala Laurel a chtěla si s ním v soukromí pohovořit."

„Ach." Málem jsem se usmál. Nezmátlo by toto Starling?

„Požádal mě, protože chtěl, abys věděl, že jsme ti nechali vodu na koupání. A nech své oblečení za dveřmi. Objednal si služebnou, že je vypere a do rána přinese zpátky."

„Děkuji vám, můj princi. Je od vás moc laskavé, že mi to říkáte."

„Prosím, zamkni dveře, povídal. Říkal, že zaklepe a vzbudí tě, až se vrátí."

„Ano, jak si přejete, můj princi." Přistoupil jsem ke dveřím a zamkl je. Pochyboval jsem, že se vrátí před úsvitem. „Máte na mne ještě nějaký požadavek, než půjdu do koupele, můj princi?"

„Ne. A nemluv se mnou takhle." Otočil se ke mně zády a zavrtal se hlouběji do postele.

Svlékl jsem se. Když jsem ze sebe sloupával košili, dal jsem dobrý pozor, aby v ní zůstala i pera. Na chvíli jsem si sedl na svůj nízký kavalec, načež jsem si sundal boty. Pera z pláže vklouzla z rukávu košile pod tenkou pokrývku. Sundal jsem si Jinnin amulet a položil ho na polštář. Vstal jsem, vystrčil své oblečení za dveře, znovu zamkl a zamířil ke kádi za zástěnou. Když jsem vlezl do vody, dolehl ke mně Dutifulův hlas: „To se mě ani nezeptáš proč?"

Voda v kádi se mezitím ochladila a byla již vlažná, ale pořád byla mnohem teplejší než déšť venku. Sundal jsem si pomalu z krku obvaz, který mi tam dala ranhojička. Škrábance na břiše a hrudi mě štípaly, když jsem se spustil do vody. Pak to polevilo. Ponořil jsem se ještě hlouběji, abych si namočil i krk.

„Povídal jsem, to se mě ani nezeptáš proč?"

„Myslím, že je to proto, že nechcete, abych vám říkal ‚můj princi', princi Dutifule." Mast z mých poranění se rozpouštěla ve vodě a do vzduchu stoupala její aromatická vůně. Vodilka. Myrha. Zavřel jsem oči a zajel pod vodu i s hlavou. Když jsem se vynořil, posloužil jsem si z malé misky mýdlem, které tu nechali pro prince. Prodrbal jsem si zbytek vlasů na hlavě a díval se, jak do vody ukapávají hnědé mydliny. Znovu jsem ponořil hlavu, abych si je spláchl.

„Neměl bys mi děkovat a posluhovat a klanět se mi. Já vím, kdo jsi. Tvá krev je stejně dobrá jako ta moje."

Byl jsem jen rád, že nás od sebe dělí zástěna. Chvíli jsem se ve vodě cákal, zatímco jsem usilovně přemýšlel a doufal, že si bude myslet, že jsem ho neslyšel.

„Chade mi vykládal historky. Když mě poprvé začal vyučovat. Příběhy o jiném chlapci, kterého učil, a jak byl tvrdohlavý a taky jak chytrý. ‚Když byl můj chlapec ve tvém věku,' říkával, a pak mi třeba pověděl příběh o tom, jak sis tropil žerty z pradlen nebo jak jsi ukryl švadleně nůžky, abys ji zmátl. Měl jsi malou lasičku, viď?"

Slink byla Chadeova lasička. Na jeho příkaz jsem ukradl paní Hasty nůžky; byla to součást mého výcviku ve lstivosti a zlodějně, když jsem se učil na úkladného vraha. Tohle mu Chade určitě nevykládal. V ústech jsem měl pojednou sucho. Hlasitě jsem se cákal a čekal.

„Ty jsi jeho syn, nemám pravdu? Chadeův syn, a tudíž můj - nemohl by to být

bratranec z druhého kolena? Sice z nemanželského lože, ale přesto bratranec. A myslím si, že taky vím, kdo byla tvoje matka. Je to dáma, o které se pořád mluví, ačkoli se zdá, že o ní nikdo nic moc neví. Lady Thyme."

Nahlas jsem se zasmál a potom jsem přešel do kuckání. Chadeův syn, kterého měl s lady Thyme. No to byl panečku příhodný rodokmen. Lady Thyme, ta nechutná stará obluda, byla Chadeovým výmyslem, chytrým převlekem, když potřeboval inkognito vycestovat. Odkašlal jsem si a jakžtakž nabyl rovnováhu. „Ne, můj princi. Obávám se, že tady se hrozivě mýlíte."

Mlčel, zatímco já skončil s koupelí. Vynořil jsem se z kádě, osušil se a vystoupil zpoza zástěny. Na slamníku ležela noční košile. Šašek jako obvykle myslel na všechno. Když jsem si ji přetahoval přes mokrou a zježenou hlavu, princ tiše poznamenal: „Máš po těle spoustu jizev. Jak jsi k nim přišel?"

„Kladl jsem otázky špatně naloženým lidem. Můj princi."

„Dokonce i mluvíš jako Chade."

Méně laskavou, méně pravdivou věc o mně dosud nikdy nikdo neřekl, tím jsem si byl jist. Opáčil jsem: „A odkdy jsi ty tak výřečný?"

„Od doby, co tady není nikdo, aby nás špehoval. Víš přece, že lord Golden a Laurel jsou zvědové, nebo ne? Jeden je Chadeův a druhý mé matky."

Myslel si o sobě, kdovíjak je chytrý. Bude se muset naučit větší obezřelosti, máli u dvora přežít. Otočil jsem se a zpříma na něho pohlédl. „A co tě přivedlo k víře, že i já nejsem zvěd?"

Skepticky se zasmál. „Jsi příliš hrubý. Je ti jedno, jestli tě mám v oblibě; nepokoušíš se získat moji důvěru či přízeň. Jsi neuctivý. Nikdy mi nelichotíš." Zaklesl si prsty rukou do sebe a založil si je za hlavu. Obdařil mě zvláštním polovičatým úsměvem. „A zřejmě si ani neděláš starosti s tím, že tě nechám pověsit za to, jak jsi se mnou zacházel tam na tom ostrově. Jen příbuzný by mohl s někým jednat takhle špatně a nepočítat s žádnými následky." Napřímil vyzývavě hlavu a já v jeho očích spatřil to, čeho jsem se nejvíc obával. Za jeho spekulacemi byla holá nouze. Oči mu krvácely nesnesitelnou osamělostí. Před léty, když mě Burrich násilím oddělil od prvního zvířete, k němuž jsem se kdy připoutal, jsem se přimkl k němu. Bál jsem se toho stáj mistra a nenáviděl ho, ale ještě více jsem ho potřeboval. Potřeboval jsem být ve spojení s někým, kdo mi bude pevnou a trvalou oporou. Někde jsem slyšel, že všichni mladí lidé mají takové požadavky. Myslím, že u mne to zacházelo mnohem dále za prostou dětskou potřebu stability. Jakmile jsem jednou zažil celistvé spojení prostřednictvím Moudrosti, už jsem nemohl déle snášet izolaci vlastní mysli. Řekl jsem si, že Dutifulova změna chování vůči mně zřejmě více souvisí s Jinniným amuletem než s nějakým upřímným zájmem o mě. Pak jsem si uvědomil, že amulet pořád leží na mém polštáři.

„Zodpovídám se Chadeovi." Řekl jsem ta slova rychle, bez příkras. Nezabřednu do klamu a lží. Nedovolím, aby se ke mně připoutal ve víře, že jsem někým, kým ve skutečnosti nejsem.

„No jasně že ano. Poslal pro tebe. Kvůli mně. Musíš být ten, o němž říkal, že se mi ho pokusí sehnat. Ten, kdo by mě mohl naučit Umění lépe než on."

Vskutku, Chadeovi se s vyšším věkem poněkud rozvázal jazyk.

Posadil se na posteli a začal na prstech vypočítávat důvody. Zatímco mluvil, kritickým zrakem jsem ho sledoval. Strádání a žal mu stále kalily zrak a prohlubovaly tváře, ale někdy během posledního dne si musel uvědomit, že bude žít dál. Pozvedl první prst. „Máš ve tváři farseerovské rysy. Tvé oči, posazení čelisti... nos ovšem ne, nevím, kde k němu jsi přišel, ale ten z rodiny není." Zvedl druhý prst. „Umění je magie Farseerů. Cítil jsem, že jsi ho použil nejméně dvakrát." Třetí prst. „Říkáš Chadeovi ‚Chade', a ne ‚lord Chade' či ‚rádce Chade'. A jednou jsem tě slyšel mluvit o mé paní matce jako o Kettricken. Ne o královně Kettricken, ale o Kettricken. Jako kdybyste měli společné dětství."

Možná že měli. A co se mého nosu týče, inu, i ten pocházel z Farseerů. Byla to trvalá památka na Regala a na dny, které jsem strávil v jeho žaláři.

Popošel jsem ke svícnu na stole a všechny svíčky až na jednu sfoukl. Cítil jsem, jak mě Dutiful očima sleduje, když jsem vykročil zpátky ke svému kavalci a usedl na něj. Byl nízký a tvrdý, umístěný u dveří, kde jsem mohl střežit své dobré pány. Ulehl jsem na něj.

„Nuže?" vyzval mě.

„Teď už jdu spát," zakončil jsem konverzaci.

Pohrdlivě si odfrkl. „Skutečný sluha by mě poprosil o svolení, jestli smí sfouknout svíčky. A jestli smí jít spát. Dobrou noc, Tome Badgerlocku Farseere."

„Spěte dobře, nejvznešenější princi."

Znovu si odfrkl. Pak zavládlo ticho, nebýt bubnování deště na střeše a pleskání v blátě na dvoře hostince. Ticho, nebýt tichého praskání ohně a vzdálených zvuků hudby jdoucích ze společenské místnosti dole. Ticho, nebýt vratkých kroků, které přešly podél našich dveří. Ale především to bylo zdrcující ticho v mém srdci, kde předtím tak dlouho sídlilo Nighteyesovo vědomí jako spolehlivý maják uprostřed mé tmy, jako teplo uprostřed mé zimy, jako strážná hvězda uprostřed mé noci. Mé sny teď byly takové mělké, nelogické lidské zážitky, které se v okamžiku probuzení roztřepily. Zpod zavřených víček mi proudily horké slzy. Otevřel jsem ústa, abych tiše vydechl staženým hrdlem, a ulehl jsem na záda.

Slyšel jsem prince, jak se na posteli pořád dokola převaluje. Potom vstal velice potichu z postele a šel k oknu. Nějakou dobu hleděl ven na déšť řinoucí se do zabláceného dvora hostince. „Přestane to?" Vyslovil tu otázku velice tichým hlasem, ale já věděl, že patří mně.

Nadechl jsem se a silou vůle ustálil hlas. „Ne."

„Nikdy?"

„Jednoho dne se pro tebe možná najde nějaké druhé. Ale na to první nikdy nezapomeneš."

Stále se nehýbal od parapetu.„Kolik spřízněných zvířat už jsi měl?"

Málem jsem mu neodpověděl. Pak jsem přece jenom řekl: „Tři."

Odvrátil se od noci za oknem a pohlédl na mě skrze tmu. „A najde se pro tebe ještě nějaké?"

„O tom pochybuji."

Odešel od okna a vrátil se do postele. Slyšel jsem, jak přes sebe přetáhl pokrývku a uvelebil se pod ní. Myslel jsem, že se chystá spát, ale on znovu promluvil: „Naučíš

mě i Moudrosti?"

Bylo by lepší, kdyby tě někdo něčemu naučil, i kdyby jen tomu, abys tak snadno nedůvěřoval ostatním. „Neřekl jsem, že tě budu něco učit."

Nějakou dobu mlčel. Znělo to téměř trucovitě, když řekl: „Inu, bylo by lepší, kdyby mě někdo něčemu naučil."

Následovalo dlouhé ticho a já doufal, že mezitím usnul. Tajuplný způsob, jakým zopakoval moji myšlenku, mi nedával klid. Déšť bubnoval do tlustých skleněných tabulek v okně a do místnosti vplouvala tma. Zavřel jsem oči a soustředil se. Opatrně, jako bych zacházel s rozbitým sklem, jsem zapátral jeho směrem.

Byl tam, tichý a napjatý jako přikrčená kočka. Vycítil jsem, jak čeká a číhá na mě, ale přesto jsem stanul na hranici jeho mysli bez jeho vědomí. Jeho hrubý smysl Umění byl jako nešikovný, nevybroušený nástroj. Trochu jsem se stáhl a studoval ho ze všech úhlů, jako by to bylo hříbě, které jsem se chystal zkrotit. Jeho ostražitost byla směsicí obav a agrese. Byla to zbraň stejně jako štít, čím tak nezkušeně vládl. Ani to nebylo ryzí Umění. Těžko se to popisuje, ale jeho Umění bylo jako bílý maják lemovaný zelenkavou tmou. Registroval mne vědomím své Moudrosti, na niž byl dosud zvyklý se soustředit. Moudrost nesahá z mysli jednoho člověka do mysli druhého, ale Moudrost mě může zpravit o zvířeti, které mysl toho člověka obývá. Tak to bylo i s Dutifulem. Ohniska v podobě kočky byl však zbaven a jeho Moudrost se rozprostírala do šíře jako pavučina, pátrajíc po nějakém projevu spřízněnosti. Stejně jako ta moje, uvědomil jsem si náhle.

Stáhl jsem se před tím zpátky a ocitl se znovu ve svém těle. Vztyčil jsem své zábrany proti neskolenému šmátrání jeho Umění. Ale i když jsem to udělal, dvě věci jsem nemohl popřít. Vlákno Umění, které mne spojovalo s Dutifulem, zesílilo pokaždé, když jsem se po něm odvážil mentálně přejít. A neměl jsem ponětí, jak ho přerušit, nemluvě o tom, kterak odbourat z jeho mysli můj povel vtištěný Uměním.

Nakolik byla dvě předchozí zjištění zneklidňující, natolik bylo to třetí trpké. Zapátral jsem kolem. Neměl jsem v úmyslu navázat pouto s dalším zvířetem. Ale bez Nighteyese, který by ji pojal do sebe, se moje Moudrost rozlézala do okolí jako hledající kořeny. Jako voda, která přeteče nádobu a musí si hledat místo, kudy by tekla, má Moudrost ze mě vyšla, tichá, leč pátrající. Předtím jsem v princových očích spatřil nouzi, zoufalé toužení po nějakém spojení a náležitosti. Nevyzařovalo ze mě totéž utrpení? Uzavřel jsem své srdce a přinutil se ke klidu. Čas můj zármutek vyléčí. Opakoval jsem si to, dokud mě nepřemohl spánek.

Vzbudil jsem se, když se světlo řinoucí se oknem dovnitř dotklo mé tváře. Otevřel jsem oči, ale zůstal jsem tiše ležet. V tom bledém světle zaplňujícím místnost po předchozí temnotě na vlnách bouře jsem si připadal jako ponořený do čiré vody. Cítil jsem se nezvykle prázdný, jako člověk, jenž byl dlouho nemocný a nyní se začíná zotavovat. Ještě jsem narychlo zašmátral po mizejícím snu, ale vybavilo se mi jenom zářivé ráno, moře pode mnou a vítr na tváři. Spánek byl již ten tam, ale já neměl chuť vstát vstříc novému dni. Měl jsem pocit, jako bych se nacházel uvnitř bubliny bezpečí, a že pokud zůstanu bez hnutí, mohu si ponechat ten okamžik klidu a míru. Ležel jsem na boku, ruku a paži zastrčenou pod tenkým polštářem. Po nějaké době jsem vzal na vědomí pera vespod své dlaně.

Zvedl jsem hlavu s úmyslem, že se na ně podívám, jenže místnost se se mnou zčistajasna zatočila, jako bych toho příliš mnoho vypil. Realita nadcházejícího dne - dlouhá jízda na Buckkeep, setkání s Chadem a Kettricken, jež měla následovat, návrat k životu Torna Badgerlocka - to vše se na mě řítilo. Pomalu jsem se posadil.

Princ spal ve své posteli. Otočil jsem se a uviděl šaška, jak mě ospale pozoruje. Ležel v posteli na boku, bradu podepřenou pěstí. Působil znaveně, ale z nějakého důvodu také nesnesitelně spokojeně. Následkem toho vypadal o hodně let mladší.

„Nečekal jsem, že tě dnes ráno spatřím ve tvé posteli," pozdravil jsem ho. „Jak ses dostal dovnitř? Minulou noc jsem dal dveře na zástrčku."

„Opravdu? Zajímavé. Ale tvé překvapení nad tím, že mě vidíš v mé posteli, může být těžko větší než to moje, když tě vidím ležet ve tvé posteli."

Ponechal jsem tu návnadu bez povšimnutí. Poškrábal jsem se na strništi, které mi rostlo na tváři. „Měl bych se oholit," řekl jsem sám sobě a zároveň se té myšlenky zděsil. Nepřiložil jsem čepel k líci od doby, co jsem opustil Galekeep.

„To bys opravdu měl. Rád bych, abychom vypadali pokud možno reprezentativně, až se vrátíme na Buckkeep."

Vzpomněl jsem si na svou košili, rozsápanou kočičími pařáty, ale kývl jsem na souhlas. Pak jsem si vzpomněl na pera. „Mám něco, co bych ti rád ukázal," spustil jsem a hmátl pod polštář, ale zrovna v tu chvíli se princ hlouběji nadechl a otevřel oči.

„Dobré ráno, princi," pozdravil ho lord Golden.

„'bré ráno," odpověděl znaveně. „Lorde Goldene, Tome Badgerlocku." Vypadal a mluvil malinko lépe než na konci včerejší trmácivé cesty. Vůči mně znovu zaujal formální postoj. Pocítil jsem úlevu.

„Dobré ráno, můj princi," pozdravil jsem ho.

A tak začal nový den. Najedli jsme se v pokoji. Krátce po snídani dorazilo naše čisté a vyspravené oblečení. Lord Golden se v něm skoro blížil své někdejší záři a také princ vypadal upraveně, když už ne přímo královsky. Jak jsem ovšem tušil, vyprání mému oblečení na reprezentativnosti moc nepřidalo. Od sluhy, který nám přinesl jídlo, jsem si vyprosil jehlu a nit se slovy, že si chci zúžit rukáv na spravené košili. Ve skutečnosti jsem si uvnitř potřeboval ušít kapsu. Lord Golden se na mě podíval a povzdechl si. „Ze všech výdajů na tebe jako na sluhu, Tome Badgerlocku, mě asi nejvíc stojí to, udržet tě slušně oblečeného. Nuže, hleď, abys něco udělal i se zbytkem své osoby."

Byl jsem jediný, kdo potřeboval oholit. Lord Golden pro mne objednal horkou vodu, břitvu a zrcadlo. Zatímco jsem na sobě pracoval, lord seděl u okna a hleděl ven na přístavní městečko. Sotva jsem s holením započal, uvědomil jsem si, jak na mně spočívá princův zkoumavý pohled. Po nějakou dobu jsem jeho dychtivý úžas ignoroval. Když jsem se podruhé řízl, potlačil jsem zaklení a místo toho se zeptal: „Copak? To jsi nikdy předtím neviděl muže, jak se holí?"

Trochu zrudl. „Ne." Pohlédl stranou a dodal: „Strávil jsem jenom málo času ve společnosti mužů. Och ano, večeřel jsem s našimi šlechtici a lovil s nimi, a taky jsem míval šermířské lekce s ostatními chlapci z dobrých rodin. Ale..." Náhle se zdál být v rozpacích.

A stejně náhle lord Golden vstal z křesla u okna. „Ještě než odjedeme, mám v úmyslu trochu se po tomhle městě porozhlédnout. Myslím, že se půjdu projít. S princovým svolením, pochopitelně."

„Samozřejmě, lorde Goldene. Jak ráčíte."

Když odcházel, čekal jsem, že princ půjde s ním. Jenže on místo toho zůstal se mnou. Díval se, jak končím s holením, a když jsem si z obličeje opláchl poslední štiplavé mydliny, s dychtivou zvědavostí v hlase se mě zeptal: „Takže ono to bolí?"

„Trochu to pálí. Ale jen když spěcháš, což já dělám vždy, a přitom se řízneš." Na hlavě mi jako houští trčely vlasy, zakrácené na znamení smutku. Starling by mi je ostříhala, pomyslel jsem si, ale pak jsem tu myšlenku zapudil a vodou si je přilízl k hlavě.

„To ti nevydrží. Jakmile uschnou, znovu se postaví," podotkl vstřícně princ.

„Já to vím. Můj princi."

„Nenávidíš mě?"

Zeptal se na to tak nenucené, že mě tím dočista vyvedl z rovnováhy. Odložil jsem ručník a střetl se s jeho vážným pohledem. „Ne. Necítím k tobě zášť."

„Protože já bych pochopil, kdybys mě nenáviděl. Kvůli tvému vlkovi a vůbec."

„Nighteyesovi."

„Nighteyesovi." Vyslovil to jméno opatrně. Potom náhle pohlédl stranou. „Já se jméno své kočky nikdy nedozvěděl." Viděl jsem, jak se uvnitř zalyká pláčem. Bez hnutí jsem seděl a potichu čekal. Po chvíli se zhluboka nadechl. „Ani já k tobě necítím zášť."

„To se rád dozvídám," připustil jsem. A pak jsem dodal: „Tvá kočka mi řekla, abych ji zabil." Navzdory mé nejlepší snaze to vyznělo defenzivně.

„Já vím. Slyšel jsem ji." Trochu popotáhl a potom se to pokusil zamaskovat jako zakašlání. „A byla by tě přinutila, abys ji zabil. Byla pevně rozhodnutá."

„Myslím, že to jsem poznal," odvětil jsem lítostivě a dotkl se nových obvazů na svém krku. Princ se dokonce usmál a já se přistihl, jak jeho úsměv opětuji.

Další otázku mi položil rychle, jako by byla důležitá, tak důležitá, že se bál odpovědi. „Zůstaneš?"

Jak to myslíš?"

„Budu tě vídat na hradě Buckkeep?" Pojednou si sedl ke stolu naproti mně a zpříma se do mě zabodl Verityho otevřeným pohledem. „Tome Badgerlocku. Budeš mě učit?"

Chade, můj starý mistr, mě o to požádal a já mu dokázal říci ne. I šašek, můj nejstarší přítel, mě žádal, abych se vrátil na Buckkeep, a já odmítl. Kdyby mě o to požádala samotná královna, byl bych dokázal říci ne. To nejlepší, na co jsem se vzmohl v případě farseerovského dědice, bylo: „Nevím toho tolik, abych mohl učit. To, co mě naučil tvůj otec, mi předával tajně a jen zřídkakdy měl čas na udílení lekcí."

Vážně si mne přeměřil: „A existuje někdo, kdo ví o Umění víc než ty?"

„Ne, můj princi." Nedodal jsem, že jsem je všechny zabil. Nedokázal jsem říci, proč jsem ke své odpovědi pojednou připojil jeho titul. Snad jen, že něco v jeho chování to vyžadovalo.

„Pak jsi můj mistr Umění. Pro nedostatek jiných."

„Ne." To se snadno řeklo, poněvadž můj jazyk byl stejně hbitý jako myšlenky. Ale pak jsem se nadechl a dodal: „Budu tě učit. Ale bude to stejné, jako když mě učil tvůj otec. Jen když budu moci a jen co budu moci. A potají."

Beze slova ke mně přes stůl napřáhl ruku, aby naši dohodu dotykem zpečetil. Když se naše ruce střetly, staly se dvě věci. „Moudrosti a Umění," vymínil si. Když se kůže mé dlaně dotkla jeho kůže, jiskra Umění přeskočivší mezi námi zazpívala:

Prosím.

Byla to neumělá prosba, postrčena Moudrostí, ne Uměním. „Uvidíme," řekl jsem nahlas. Už teď jsem toho litoval.

„Možná změníš názor. Nejsem ani dobrý učitel, ani trpělivý."

„Budeš však se mnou jednat jako s člověkem, a nějako s ‚princem'. Jako by tvá očekávám vůči člověku byla vyšší. než vůči princi."

Neodpověděl jsem. Díval jsem se na něho a čekal. Zdráhavě, jako by ho ta odpověď zahanbovala, mi řekl:‚‚Pro svoji matku jsem syn. Ale pokaždé jsem také princ a Sacrifice svého lidu. A pro všechny ostatní jsem vždycky princ. Vždycky. Nejsem ničí bratr. Nejsem ničí syn. Nejsem ničí nejlepší přítel." Zasmál se, jenže tak útle, přiškrceně. „Lidé se ke mně jako ke svému princi chovají velmi dobře. Ale vždycky je mezi námi zeď. Nikdo ke mně nemluví jako -jako ke mně." Pokrčil ramenem a pusa se mu zkřivila na stranu do trpkého úsměvu. „Nikdo kromě tebe mi nikdy neřekl, že jsem hloupý, ani když jsem doopravdy hloupý byl."

Pojednou jsem pochopil, proč se tak hbitě podvolil piebaldovskému komplotu. Aby byl milován, s důvěrou a beze strachu. Aby byl něčí nejlepší přítel, i kdyby tím někým měla být jenom kočka. Vzpomněl jsem si na doby, kdy jsem si myslel, že Chade je jediný člověk na světě, který mi to dokáže dát. Vzpomněl jsem si na to, jak mě děsilo pomyšlení, že bych to ztratil. Věděl jsem, že každý chlapec, ať už princ nebo žebrák, to od nějakého muže potřebuje. Ale nebyl jsem si jistý, jestli zrovna já jsem ta nejmoudřejší volba. Chade, pročpak by si nemohl vybrat Chadea? Pořád jsem na to formuloval odpověď, když se ozvalo zaklepání na dveře.

Otevřel jsem a za nimi uviděl Laurel. Reflexivně jsem nahlédl za ni, hledaje zrakem lorda Goldena. Nebyl tam. Trochu podmračeně se podívala přes rameno a potom znovu na mě: „Mohu dál?" zeptala se jízlivě.

„Samozřejmě, mylady. Jen jsem myslel -"

Vešla dovnitř a já za ní zavřel dveře. Chvíli zamyšleně hleděla na prince a cosi skoro jako úleva jí svitlo ve tváři, když se mu poklonila. Usmála se, zdravíc ho se slovy:„Dobré ráno, můj princi."

„Dobré ráno, lovčí." Jeho odpověď byla vážná, ale byla to odpověď. Pohlédl jsem na chlapce a došlo mi, co viděla Laurel. Princ přišel zpátky k sobě. Tvář měl zachmuřenou, oči zastřené, ale byl s námi. Už neupíral zrak do hlubin své duše, kam nikdo jiný nedohlédl.

„Ráda vidím, že jste se tak pěkně zotavil, můj princi. Přišla jsem se zeptat, kdy si přejete odjet na Buckkeep. Slunce na nebi stoupá a vypadá to na pěkný den, i když chladný."

„S potěšením to rozhodnutí ponechám na lordu Goldenovi."

„Skvělé rozhodnutí, můj princi." Rozhlédla se po pokoji a pak se zeptala: „Lord Golden tu není?"

„Říkal, že se jde projít ven," odvětil jsem.

Při mých slovech ustrnula. Skoro jako kdyby promluvila židle. Potom jsem si naplno uvědomil svoji chybu. Pouhý sluha jako já by si v přítomnosti prince nedovolil promluvit. Sklopil jsem zrak k nohám, aby nikdo neviděl zlost v mých očích. Přesto jsem se znovu rozhodl soustředit se více na roli, již jsem byl nucen hrát. Copak jsem už všechno z Chadeova někdejšího výcviku zapomněl?

Pohlédla na Dutifula, ale když k mým slovům nic nedodal, pomalu poznamenala: „Rozumím."

„Jste samozřejmě vítaná, abyste tu vyčkala jeho návratu, lovčí." Jeho slova říkala jednu věc, ovšem tón hlasu druhou. Tak dobře podané jsem to neslyšel od doby, co byl králem Shrewd.

„Děkuji vám, můj princi. Ale pokud smím, myslím, že se odeberu k sobě do pokoje, dokud pro mě nebude posláno."

„Jak si přejete, lovčí." Otočil se a vyhlédl z okna.

„Děkuji vám, můj princi." A vysekla poklonu jeho zádům. Když šla ke dveřím, naše zraky se najeden letmý okamžik střetly, ale já tam nic nevyčetl. Když se za ní zavřely dveře, princ se otočil zpátky ke mně.

„No tak vidíš. Už chápeš, co tím míním, Tome Badgerlocku?"

„Nebyla k vám nevlídná, můj princi."

Pokynul mi směrem ke stolu. Když jsem si sedl na židli naproti němu, řekl: „Nebyla ke mně nijaká. Chová se ke mně tak jako všichni ostatní. ‚Jak ráčíte, můj princi.' Ale v celých Šesti vévodstvích jsem nenalezl jediného opravdového přítele."

Nadechl jsem se a pak se zeptal: „A co tví společníci. Tví přátelé, kteří s tebou jezdí na koni a loví?"

„Mám jich až příliš mnoho. Každého z nich musím nazývat svým přítelem a nikomu z nich nesmím projevovat přízeň, aby si snad otec jiného nepřipadal přehlížený. A Eda chraň, abych se snad usmál na nějakou mladou ženu. Při sebemenším pokusu o navázání přátelství je ode mě odehnána, aby se moje pozornost nevykládala jako dvoření. Kdepak. Jsem sám, Tome Badgerlocku. Navždy sám." Ztěžka si povzdechl a sklopil zrak ke svým rukám na kraji stolu. Na tak mladého muže to bylo trochu příliš dramatické.

Promluvil jsem, aniž jsem to předem uvážil: „Och, ubohý, opomíjený chlapče." Zvedl hlavu a zamračil se na mě. Já jeho pohled zpříma opětoval. Pak se mu po tváři zvolna rozlil úsměv. „To znělo jako od opravdového přítele," konstatoval.

Chvíli nato vstoupil do dveří lord Golden. Letmo mi ve svých dlouhých prstech ukázal trubičku s dopisem, doručenou vzduchem. Hned v dalším okamžiku mu zmizela v rukávu. No jasně. Šel za Starling, aby zjistil, jestli nám nedošla odpověď z Buckkeepu. A došla. Chade bude mít všechno nepochybně připraveno na náš návrat. Lord Golden vzápětí zaregistroval prince sedícího na druhém konci stolu. Pokud mu připadalo divné, že tu našel farseerovského dědice sedět u stolu se mnou a dívat se, kterak si spravuji rukáv u košile, nedal to na sobě znát.

Ani jediným záblesk em očí neprozradil, že mě pozdravil jako prvního. Místo to-

ho se zdálo, že soustředí všechnu svou pozornost na prince, když ho oslovil:„Dobrý den, můj princi. Pokud by vám to vyhovovalo, můžeme co nejrychleji vyjet."

Princ se dlouze nadechl. „Vyhovovalo, lorde Goldene."

Nyní se lord Golden otočil ke mně a obdařil mne úsměvem, který jsem na jeho tváři neviděl už několik dní. „Slyšel jsi našeho prince, Tome Badgerlocku. Hni sebou a zabal nám naše věci. A toho spravování můžeš nechat, můj dobrý sluho, alespoň prozatím. Nikdy se o mně nedalo říci, že jsem lakomý pán, a to ani k tak nicemnému sluhovi, jako jsi ty. Obleč si tohle, jinak nám při vjezdu na Buckkeep uděláš všem ostudu." A hodil mi balíček. Vyklubala se z něho podomácku tkaná košile, mnohem pevnější než rozedraný kus oděvu v mých rukou. S kapsou v rukávu byl pro dnešek konec.

„Děkuji vám převelice, lorde Goldene," odvětil jsem s poníženou vděčností. „Vynasnažím se, abych o ni pečoval lépe než o předchozí tři."

„To bych ti radil. Obleč si ji a pak si hned pospěš za paní Laurel, abys jí dal vědět, že brzy vyjedeme. A cestou dolů do stájí, kde požádáš, aby nám připravili koně, se zastav v kuchyni a řekni jim, ať nám zabalí oběd. Několik ptáčků na studeno a masové pirožky, dvě láhve vína a trochu čerstvého chleba. Cítil jsem, jak ho pečou, když jsem přicházel zpátky."

„Jak ráčíte, můj pane," odpověděl jsem.

Když jsem si natahoval novou košili přes hlavu, uslyšel jsem prince, jak se rozmrzele ptá: „Můj lorde Goldene, máte mě za idiota, že mi tu předvádíte takovou komedii? Nebo je to přání Toma Badgerlocka?"

Urychleně jsem vystrčil hlavu, protože jsem nechtěl propást výraz ve tváři lorda Goldena. Avšak přivítal mě šašek. Jeho úsměv byl nadmíru oslnivý, když Dutifulovi vysekl rozmáchlou minstrelskou poklonu, až si otřel neexistující klobouk o kolena. Když se napřímil, obdařil mě triumfálním pohledem. Byl jsem velmi zmatený, ale přesto jsem se přistihl, že šaškův úsměv opětuji, zatímco odpovídal: „Dobrý princi, není to přání moje ani Toma Badgerlocka, ale lorda Chadea. Přeje si, abychom co nejvíce cvičili, protože tak mizerní herci jako my dva potřebují mnoho zkoušek, máme-li zmást byť jen jeden či dva páry očí."

„Lord Chade. Měl jsem to vědět, že oba patříte k němu." K mé radosti nevyzradil, že jsem mu to již řekl. Konečně se trochu přiučil diskrétnosti. Obdařil šaška pronikavým pohledem, v němž se zračilo hodně nedůvěry. Pak jeho oči sklouzly stranou a upřely se na mě.„Ale kdo jste?" zeptal se hlubokým hlasem. „Kdo vůbec jste, vy dva?"

Bezděčně jsme si s šaškem vyměnili pohledy. To, že jsme se napřed radili očima, než jsme mu odpověděli, prince popudilo. Poznal jsem to podle pomalu se rozšiřujících rudých skvrn na jeho lících. Ale za tím hněvem, ukrytý na pozadí jeho očí, byl chlapecký strach, že ze sebe přede mnou udělal blázna. To jsem si jeho důvěru získal dovedně sehranou komedií? Vylučovala náklonnost mezi mnou a šaškem možné přátelství, které bych sdílel spolu s ním? Viděl jsem, jak se jeho otevřenost *začíná* uzavírat; mohl jsem sledovat, jak se stahuje za svoji královskou zeď. Rychle jsem se natáhl přes stůl a stiskem ruky porušil snad všechny existující dvorní protokoly. Nechal jsem tím dotekem proudit upřímnost, přesvědčuje ho za pomoci Umění,

stejně jako si kdysi Verity získal důvěru jeho matky.

„Je to přítel, můj princi. Nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl a jakého asi budete mít i vy." Nespouštěl jsem oči z princovy tváře, když jsem volnou ruku natáhl směrem k šaškovi. Slyšel jsem, jak přistoupil po bok Dutifulovi. Chvíli nato jsem ve své dlani ucítil jeho holé prsty bez rukavic. Vzal jsem jeho ruku a připojil ji k našemu sevření; jeho dlouhé prsty pak obě naše ruce obemkly.

„Jestliže mne přijmete," nabídl se šašek pokorně, „budu vám sloužit, jako jsem sloužil vašemu otci a vašemu dědečkovi před ním."

9 Návrat domů

Odedávna, kam až paměť sahá, určovaly vztahy mezi Šesti vévodstvími a Ostrovy obchod a válka. Jako když se pravidelně střídají příliv a odliv, i my jsme spolu obchodovali a uzavírali sňatky a pak jsme zase válčili a své příbuzné zabíjeli. Válka s rudými loděmi byla odlišná v *tom, že tehdy poprvé byli Ostrované sjednoceni pod vládou jednoho válečného vůdce. Jeho jméno znělo Kebal Rawbread. Vyprávění o něm se liší, ale podle většiny z nich začínal jako pirát a nájezdník. Vynikal jako bojovník i námořník a mužům, kteří ho následovali, se vedlo dobře. Zprávy o jejich úspěších a bohaté kořisti, kterou se pyšnili, do řad jeho stoupenců přiváděly muže podobného smýšlení. Brzy už velel flotile nájezdnických lodí.*

Ale přesto mohl zůstat pouhým úspěšným pirátem, který podniká nájezdy, kamkoli ho vítr zanese. Jenže on místo toho začal podnikat kroky, aby násilím dostal všechny Ostrovy pod svoji vládu. Forma donucování, kterou používal, byla pozoruhodně podobná vykování, které později uplatňoval proti lidem Šesti vévodství. Přibližně v *tu dobu vyhlásil, že všechny trupy nájezdnických plavidel musí být natřeny červeně a že sila jeho nájezdů bude vyvíjena pouze proti pobřeží Šesti vévodství. Zajímavým postřehem je, že když ve flotile Kebala Rawbreada docházelo k těmto taktickým změnám,* v *Šesti vévodstvích se poprvé začínají proslýchat zvěsti o Bledé ženě po jeho boku.*

FEDWREN, „ZPRÁVA O VÁLCE S RUDÝMI LODĚMI"

Na sklonku odpoledne jsme dorazili do města Buckkeep. Mohli jsme to stihnout v mnohem kratším čase, jenže šašek nás zcela záměrně zdržoval. Udělali jsme dlouhou zastávku v písčitém pásmu říčního břehu, abychom si dopřáli pozdně odpolední oběd. Věřím, že chtěl princi koupit jeden další den klidu, než se znovu vrhne do víru dvorního života. Nikdo z nás se nezmínil o ruchu a veselí zásnubního obřadu, který proběhne v den nadcházejícího novu. Princi dělalo radost připojit se k naší šarádě, takže během jízdy domů jel se svým koněm po boku Malty, přezíraje obhroublého sluhu lorda Goldena jako každý správný urozený mladík. Dovolil, aby ho lord Golden bavil svými aristokratickými řečmi o lovech, bálech a exotických cestách, aniž na okamžik zakolísal ve svém princovském chování. Laurel jela z druhé strany lorda Goldena, avšak po většinu času mlčela. Myslím, že princ si ve své nové roli liboval. Cítil jsem, jak se mu ulevilo, když jsme ho teď vzali mezi sebe. Nebyl to žádný vrtošivý chlapec, kterého vychovatelé vlečou domů, ale mladý muž vracející se ve společnosti přátel ze své nešťastné dobrodružné cesty. Jeho pocit zoufalé osamělosti poněkud polevil. Přesto jsem cítil jeho sílící úzkost, jak jsme se ocitali

stále blíže k Buckkeepu. Pulsovala v poutu Umění, které nás k sobě vázalo. Opět jsem si říkal, jestli si je ho vědom tak jako já.

Myslím, že chudák Laurel byla změnou v chování tohoto mladíka zmatená. Zdálo se, že se na duchu již plně zotavil a že své nešťastné zkušenosti s Piebaldy pustil z hlavy. Nevím, zda slyšela, jaký má jeho smích křehký podtón, nebo jestli si všimla, jak lord Golden vede konverzaci v těch časových úsecích, kdy princ nebyl schopen

mentálně se na ni soustředit. Já ano. Ulevilo se mi, když jsem viděl, jak se chlapec pevně přimkl k lordu Goldenovi. A tak jsem jel sám, dokud lovčí počátkem odpoledne nepřibrzdila a nepřidala se ke mně, nechávajíc prince a lorda Goldena v družné společnosti jich samotných.

„Zdá se, že ten mladík je jako vyměněný," poznamenala tiše.

„To ano," souhlasil jsem. Snažil jsem se, aby se mně do hlasu nevetřel cynismus. Když na ni teď Dutiful a lord Golden neměli čas, pro jednou opět ráčila dát se do hovoru se mnou. Věděl jsem, že bych jí neměl mít za zlé, jak si chytře vybírá, komu věnovat svoji pozornost a přízeň. Že ji svou pozorností poctil přímo lord Golden, to pro ni nebyla zrovna malá trefa. Říkal jsem si, jestli se bude snažit na jejich vztah navázat, až se vrátíme zpět na Buckkeep. Pokud ano, stane se terčem závisti ostatních dam. Dokonce jsem přemýšlel nad tím, jak hluboko až jeho náklonnost k ní sahá. Co když se do ní můj přítel opravdu zamiloval? Mlčky jsem rozvažoval nad jejím tichým profilem, zatímco jela vedle mě. Mohl si vybrat mnohem hůř. Byla zdravá a mladá a dobrá lovkyně. Pojednou jsem postřehl, že v mých úvahách zaznívají vlčí hodnoty. Na chvíli jsem zatajil dech a pak nechal bolest odeznít.

Byla mazanější, než jsem tušil. „Je mi to líto." Mluvila tiše a její slova ke mně sotva dolehla. „Víš, že já sama nemám Starou krev. Nějak mě to minulo, na rozdíl od mých bratrů a sester. Přesto umím vytušit, nad čím se trápíš. Viděla jsem, čím procházela moje matka, když uhynul její houser. Tomu ptákovi bylo čtyřicet let, přežil dokonce i mého otce... Abych řekla pravdu, právě proto si myslím, že Stará krev je spíše kletbou něž požehnáním. A přiznám se, že když uvážím to riziko a bolest, nevím, proč tu magii provozuješ. Jak jenom může někdo dovolit, aby se nějaké zvíře natolik zmocnilo jeho srdce, když jejich životy jsou tak krátké? Co tím můžeš získat, aby to stálo za tu bolest pokaždé, když tvůj partner zemře?"

Na to jsem neměl odpověď. Abych pravdu řekl, projevovala mi soucit tvrdý jako kámen.

„Je mi to moc líto," řekla znovu po nějaké době. „Musíš si myslet, že jsem bezcitná. Vím, že můj bratranec Deerkin si to myslí. Ale já mu mohu říci jen to, co jsem teď řekla tobě. Prostě to nechápu. A nemohu to schvalovat. Budu vždy toho názoru, že s magií Staré krve je lepší nic si nezačínat."

„Kdybych měl na výběr, možná bych smýšlel stejně," odvětil jsem., „Ale narodil jsem se takový, jaký jsem."

„Stejně jako princ," řekla po chvilkovém zamyšlení. „Eda nás všechny chraň a zachovej ho při životě."

„Amen," řekl jsem ztěžka. „A mě taky." Úkosem jsem na ni pohlédl.

„Nemyslím, že by tě lord Golden prozradil. Jako sluhy si tě cení až příliš," odvětila. Chtěla mě tím ujistit, že ji samotnou nikdy ani nenapadlo, že bych si o ní mohl myslet opak. Chvíli nato přesměrovala mé myšlenky na jinou kolej, když opatrně dodala: „A snad se ani moje pokrevní linie nestane předmětem řečí."

Odpověděl jsem stejně jako ona: „Jsem si jist, že, jelikož lord Golden si tě velmi cení, ať už jako přítelkyně nebo jako královniny oddané lovčí, nikdy by nešpitl ani slůvko, které by tě mohlo zdiskreditovat nebo ohrozit."

Obdařila mě postranním pohledem a pak se plaše zeptala: „Jako přítelkyně? Ty

si to myslíš?"

Něco v jejích očích a koutcích úst mě varovalo, abych na tu otázku neodpovídal lehkovážně. „Tak se mi to jeví," řekl jsem poněkud toporně.

Vypjala ramena, jako bych jí nabídl dar. „A to ho znáš dobře a dlouho," přikrášlila moje slova. Odmítl jsem tu spekulaci potvrdit. Na nějakou dobu se zahleděla jinam a pak už jsme moc nemluvili, ona si však za jízdy pobrukovala. Zdálo se, že je jí lehko u srdce. Když jsem se podíval před sebe, všiml jsem si, že princ se v hlase zajíkl a zmlkl. Lord Golden brebentil dál, ovšem princ jel s pohledem upřeným kupředu a mlčel.

Když jsme dojeli k městu Buckkeep, před námi na černých kamenných útesech vyvstal buckkeepský hrad jako tmavá silueta na pozadí temných mračen. Princ si stáhl kapuci hodně do tváře a zařadil se dozadu vedle mě. Laurel teď jela vedle lorda Goldena, přičemž se zdálo, že ji ta změna potěšila. Dutiful a já jsme spolu mluvili jenom málo; každý byl pohroužen do svých vlastních myšlenek. Cestou zpátky na Buckkeep jsme se dali po příkré pěšině vedoucí k méně využívané západní bráně. Kudy jsme vyjeli, tudy jsme se taky vraceli. Znovu jsme minuli několik roztroušených chalup na úpatí kopce. Když jsem nad jedněmi dveřmi spatřil první zelenou girlandu, pomyslel jsem si, že tu bydlí někdo, kdo si příliš libuje ve slavení. Ale pak jsem uviděl další, a jak jsme se ubírali dál, nakonec jsme dojeli ke skupince dělníků, kteří vztyčovali slavnostní oblouk. Kousek odsud měšťané pilně splétali břečťan s révami hefelu bílého, aby oblouk ověnčili. „Na to je ještě trochu brzy, nebo ne?" zavolal na ně lord Golden bodře, když jsme je míjeli.

Nějaký strážník si odplivl a zasmál se. „Brzy, milorde? Máme už zatracené zpoždění! Všichni si mysleli, že bouře zásnubní lodě zpozdí, ale Ostrované těch větrů zřejmě využili k tomu, aby sem na jejich křídlech přilétli. Oficiální galéry dorazily již dnes v poledne i s princezninou čestnou stráží. Slyšeli jsme, že před západem slunce se princezna vylodí, a tak všichni musí být připraveni."

„Opravdu?" rozplýval se lord Golden. „To tedy nesmím zmeškat oslavy." Otočil se s úsměvem k Laurel. „Má paní, obávám se, že musíme ujíždět co nejrychleji. Vy, mládenci, můžete jet vlastním tempem za námi." A s těmi slovy nasadil ostruhy Maltě, která vyrazila hbitě kupředu. Laurel se k němu připojila. Princ a já jsme je doprovázeli, ale o něco klidnějším krokem. Zatímco jsme se za nimi vlekli vzhůru po cestě vinoucí se k hradu Buckkeep, lord Golden a Laurel pokračovali po hlavni trase a vjeli branou dovnitř objektu. Já však v hustším pásu lesa svedl Myblack z cesty a pokynul princi, ať mě následuje. Vedlo tam jen něco na způsob zvířecí stezky, ale já si s Myblack razil cestu spletitým křovím, jen stěží si vybavuje cestu, a Dutiful se ploužil za mnou. Kopírovali jsme hradní zeď, až jsme dojeli na místo, které mi kdysi dávno ukázal vlk. Starou proluku ve zdi pořád zakrývalo husté bodlácí, já však vytušil, kde je. Ve stínu hradní zdi jsme sesedli.

„Co je to za místo?" zeptal se. Shodil si kapuci z hlavy a rozhlédl se zvědavě kolem.

„Místo, kde počkáme. Nebudu riskovat a provážet tě přes některou z bran. Chade sem někoho pošle, aby nás tady vyzvedl, a určitě vymyslí způsob, jak tě dostat zpět do hradu,

aby to vypadalo, žes nikdy neodešel. Pokládal jsi za vhodné strávit tyto dny v meditacích a teď se vynoříš z ústraní, aby ses setkal se svou snoubenkou. Nic víc nikdo vědět nepotřebuje."

„Chápu," odpověděl zasmušile. Mraky nad hlavou mezitím houstly a vítr začal nabývat na síle. „A co teď budeme dělat?" zeptal se princ tiše.

„Počkáme."

„Čekání," povzdechl si. „Může-li se člověk stát v něčem dokonalý tím, že to praktikuje, měl bych teď být dokonalý v čekání."

Mluvil znaveně a působil dojmem, že je starší než ve skutečnosti.

.Alespoň už jsi doma," řekl jsem, abych ho utěšil.

„Ano." Nezdálo se, že je rád. Po chvíli pravil: „Připadá mi to už jako rok, co jsem byl naposledy na Buckkeepu, a přitom to není ani celý měsíc. Vzpomínám si, jak jsem ležel na posteli a počítal dny, které mi ještě zbývají do příštího novu, než budu muset čelit tomuhle. A potom — po nějakou dobu jsem si myslel, že možná tomu nikdy nebudu muset čelit. Dnes po celý den jsem měl divný pocit, při vědomí, že se vracím zpátky do svého starého života, že se chopím všech vláken, všech detailů, a budu pokračovat dál, jako bych nikdy nebyl odjel. Bylo to zdrcující. Po celý den, co jsem jel zpátky sem, jsem si sliboval den či dva klidu. Chtěl jsem strávit nějaký čas o samotě, abych mohl posoudit, nakolik jsem se změnil. Ale teď... zrovna tuto noc přijede delegace z Ostrovů, aby formálně stvrdila mé zasnoubení. Tuto noc moje matka a ostrovanští šlechtici stanoví kurs zbytku mého života."

Zkusil jsem se usmát, ale připadal jsem si, jako bych ho vezl na popravu. Sám jsem se jednou ocitl velmi blizoučko podobnému osudu. Přišel jsem na něco, co bych řekl: „Musíš pociťovat velké vzrušení, když se máš setkat se svou nevěstou."

Podíval se na mě. „Obavy je snad lepší slovo. Je něco dost hrozivého na tom, když se máš setkat s dívkou, kterou si máš vzít, když přitom víš, že tvé vlastní preference se s touto situací absolutně neshodují." Krátce, trpce se uchechtl. „Ne že bych si vedl kdovíjak dobře, když jsem žil ve víře, že jsem si pro sebe někoho zvolil." Vzdychl. „Je jí jedenáct. Jedenáct let." Pohlédl stranou. „O čem se s ní mám bavit? O panenkách? O vyšívacích lekcích?" Zkřížil si ruce na hrudi a opřel se zády o studenou kamennou zeď. „Ani si nemyslím, že se ženy na Ostrovech učí číst. Ani muži ne, pokud jde o to."

„Och." Zoufale jsem se snažil přijít na nějaká další slova. Říci mu, že čtrnáct není zas o tolik víc než jedenáct, se mi zdálo kruté. Potichu jsme čekali.

Vtom nás bez sebemenšího varování zasáhl příval hrozícího deště. Začalo to náhle, jeden z těch lijáků, které člověka zmáčí na kost a naplní mu uši zvuky padající vody. Byl jsem skoro vděčný za to, že naši konverzaci znemožnil. Žalostně jsme se choulili. Voda se řinula po tělech koní, kteří tam stáli se svěšenými hlavami.

Když se objevil Chade, aby doprovodil prince zpátky na hrad, byli jsme oba kompletně promoklí a prochlazení. Moc toho nenamluvil, jenom mě spěšně pozdravil v řinoucím se dešti a slíbil, že se brzy uvidíme, a pak byli oba pryč. Trpce jsem se sám pro sebe pousmál, když mě tam zanechali stát uprostřed mokra. Přesně to jsem taky čekal. Ten starý lišák sice svá tajná postranní dvířka přede mnou nezavřel, ale ani se mi nechystal dotyčný vstup ukázat. Zhluboka jsem se nadechl. Můj úkol

byl splněn. Přivedl jsem prince zpět na hrad

Buckkeep v bezpečí a právě včas, aby se mohl účastnit svých zásnub. Zkoumal jsem své emoce. Triumf. Radost. Povznesení. Ne. Mokro, únava a hlad. Chlad do morku kostí. Samota.

Prázdnota.

Nasedl jsem na Myblack a rozjel se hustým lijákem, odváděje s sebou princova koně. Světla již ubývalo a koňské podkovy klouzaly po vrstvách mokrého listí. Byl jsem nucen jít pomalu. Křoví, kterým jsme se prodírali, bylo hrozně mokré. Myslel jsem, že není možné zmáčet se ještě víc, ale podařilo se mi to. Když jsem pak stanul na hlavní cestě vedoucí k hradu, zjistil jsem, že je ucpaná lidmi, koňmi a nosítky. Jaksi jsem pochyboval, že by mi uvolnili cestu nebo že by mi umožnili připojit se k zásnubnímu průvodu. A tak jsem seděl na Myblack v tom dešti, držel otěže ztrápeného hnědáka a díval se, jak mě míjejí.

Jako první šli nosiči pochodní, kteří drželi své plápolající smolnice ve výši a svítili na cestu. Následovala je královnina garda v purpurovobílých stejnokrojích, na prsou znak lišky. Zbrojnoši jeli na bílých koních, působíce velmi pompézním dojmem, a crčela z nich voda. Projeli kolem v čele průvodu, a potom následovala velmi kuriózní směsice příslušníků princovy gardy a ostrovanských válečníků. Princova garda měla uniformy v buckkeepské modři, ve znaku farseerovského jelena, a šla pěšky, patrně ze zdvořilosti vůči Ostrovanům. Strážci, kteří doprovázeli svoji narčesku, byli námořníci a bojovníci, nikoli jezdci. Z kožešin a kůží jim kapala voda, a já již tušil, že Velký sál bude dnešní noci prosycen pachem mokré kožešiny, až je teplo trochu osuší. Seřazeni podle hodností, vykračovali si podél mne s kolébavou chůzí mužů, kteří byli dlouho na moři a pořád čekali, že paluba se s každým krokem zvedne vstříc jejich očím. Jejich bohatstvím byly jejich zbraně a jejich zbraněmi bylo jejich bohatství. Na opascích s meči se jim třpytily drahokamy a zahlédl jsem i rukojeti válečných seker, omotané zlatými pentlemi. Modlil jsem se, aby dnes v noci nepropukla žádná bitka mezi smíšenými strážnými kompaniemi. Kráčeli tu spolu veteráni, kdysi bojující na obou stranách války s rudými loděmi.

Jako další následovali ostrovanští šlechtici, jedoucí na zapůjčených koních, a nutno říci, že na nich vypadali nadmíru nesví. Viděl jsem, jak mezi nimi jede uvítací delegace šlechticů ze Šesti vévodství. Poznával jsem je spíše podle jejich znaků než podle tváří. Vévoda z Tilthu byl mnohem mladší, než jsem předpokládal. Byly tam dvě mladé ženy se znaky Bearnsu na hrudích, a ačkoliv z rysů jejich tváří bylo vidět, že jsou věrnými potomky své pokrevní linie, nikdy předtím jsem je neviděl. A tak lidé obou stavů, šlechtického i vojenského, pořád proudili kolem a já tam stál v dešti a díval se, jak mě míjejí.

Pak se objevila nosítka s princovou snoubenkou. Plula jako oblak uvázaný na provázcích, veliká a bílá, nesená na ramenou Králových nejlepších. Mladí šlechtici, kteří kráčeli podél nich s pochodněmi, byli mokří a po kolena zastříkaní blátem. Květiny a girlandy, jimiž byla nosítka ověnčená, byly napohled potlučené větrem a prudkým deštěm. Vypadalo by to jako zlé znamení, tato nosítka pohazovaná bouří, nebýt dívenky uvnitř. Závěsy v nosítkách nebyly zatažené na ochranu před drsnými polibky větru, nýbrž dokořán roztažené. Tři dámy ze Šesti vévodství posazené uvnitř

vypadaly zmokle a bylo na nich vidět, jak jim vadí déšť kapající z jejich začepených vlasů a máčející jejich šaty. Ale v jejich středu seděla malá dívenka, která si v bouři libovala. Měla inkoustově černé a rozpuštěné vlasy. Jak byly mokré, přiléhaly jí těsně k hlavě jako tulení srst, a i její oči mi připomněly tuleně - byly velké, temné a vodnaté. Když mne míjeli, hleděla na mě, ukazujíc bíle zuby ve vzrušeném úsměvu. Bylo to, jak říkal princ, jedenáctileté dítě. Takové malé statné děvče, širokolící a ramenaté, očividně odhodlané nezmeškat ani okamžik ze své cesty k hradu na kopci. Snad aby poctila svého nastávajícího, byla oblečená v buckské modři a ve vlasech měla zvláštní modrou ozdobu, avšak její svrchní blůza s vysokým límcem byla z jemné kůže se zlatými výšivkami skákajících narvalů. Zíral jsem na ni v domnění, že už jsem ji někdy předtím viděl nebo potkal někoho z její rodiny, jenže ještě než jsem tu vzpomínku vylovil, nosítka mě minula, směřujíce vzhůru do kopce. A já pořád musel čekat, zatímco déšť pleskal všude kolem, protože za ní kráčeli další její lidé, a taky naši, aby jí vzdali hold.

Když mne konečně všechna ta šlechta a stráže minuly, pobídl jsem Myblack na rozbředlou cestu. Připojili jsme se k proudu kupců a živnostníků mířících vzhůru k hradu. Někteří nesli své zboží na ramenou, jako třeba voskem potažená kola sýru nebo sudy s čistou kořalkou, a jiní ho vezli na kárách. Splynul jsem s tím proudem a bez povšimnutí spolu s nimi vstoupil hlavní branou na Buckkeep.

Byli tam čeledíni, kteří přebírali koně a měli plné ruce práce, aby příliv zvířat zvládli. Dal jsem jim princova hnědáka, ale řekl jsem, že o Myblack se postarám sám. Byli jen rádi. Asi to z mé strany bylo trochu pošetilé riziko. Myslím, že jsem mohl potkat Handse a on by mne možná nějak poznal. Ale uprostřed změti všech těch cizích lidí a tolika zvířat k ustájení jsem to nepokládal za pravděpodobné. Čeledíni mne s Myblack nasměrovali do „staré stáje", protože ta teď byla vyčleněna pro koně služebnictva. Zjistil jsem, že je to stáj mého dětství, kde kdysi vládl Burrich a já byl jeho pravou rukou. Důvěrně známé úkony, jako zaopatření koně před odchodem ze stáje, vnesly do mého srdce zvláštní mír. Vůně zvířat a sena, tlumené světlo z rozvěšených luceren a zvuky zvířat ukládajících se na noc, to vše na mne působilo uklidňujícím dojmem. Byl jsem prochladlý, mokrý a unavený, ale tady v buckkeepských stájích jsem si připadal tak doma, jako už dlouho nikde ne. Ve světě se všechno změnilo, ale tady ve stájích zůstalo vše povětšinou při starém.

Když jsem se vlekl přes rušné nádvoří a vcházel dveřmi pro služebnictvo dovnitř, ta myšlenka mne pořád pronásledovala. Na Buckkeepu se všechno změnilo, ale zároveň toho hodně zůstalo při starém. Pořád tady bylo teplo a lomoz a brebentění vycházející z kuchyně, když jsem kráčel kolem. Vchod na strážnici s prapory po stranách byl pořád zablácený, a když jsem míjel dveře, pořád byla cítit mokrou vlnou, rozlitým pivem a dušeným masem. Z Velkého sálu se nesly zvuky hudby a smíchu, cinkání příborů a hovor. Kolem mě se prohnaly nějaké dámy a jejich služebné se na mě zamračily, jako bych si mohl troufnout jejich paničky umazat. Před vstupem do Velkého sálu si dva mladí lordíci dobírali třetího kvůli nějaké dívce, na kterou se neodvážil promluvit. Jeden z chlapců měl rukávy lemované hermelínovými střapci s černými konečky a další měl límec tak vyztužený jemnými stříbrnými kroužky, že stěží mohl otáčet hlavou. Vzpomněl jsem si na to, jak mě paní Hasty

kdysi neustále mučila kvůli mému odívání, a mohl jsem je pouze politovat. Podomácku tkaná košile na mých zádech byla sice drsná, alespoň jsem se však mohl volně pohybovat. . Kdysi by se ode mne očekávalo, že se na takovou příležitost vyšvihnu do gala, i když jsem nebyl ničím víc než bastardem. Když u vyvýšené tabule sedávali Verity a Kettricken, občas jsem byl posazen skoro do jejich blízkosti. Jakožto FitzChivalry Farseer jsem jídal umně připravené delikatesy, vedl konverzace s urozenými dámami a poslouchal vystoupení nejlepších muzikantů své doby. Ale dnes večer jsem byl Tom Badgerlock a byl bych tím největším bláznem na světě, kdybych litoval toho, že tím veselým ruchem procházím jako neznámý člověk.

Unášen vzpomínkami, málem jsem se vydal vzhůru po schodech, které by mě zavedly k mému starému pokoji, ale včas jsem se přistihl a místo toho zamířil ke komnatám lorda Goldena. Zaklepal jsem a vešel. Nebyl tam, ale vše nasvědčovalo tomu, že se tu vyskytoval předtím. Očividně se vykoupal a nově ustrojil, evidentní bylo i to, že měl naspěch. Na stole pořád ležela otevřená Šperkovnice; něco si z ní vybral a zbytek nechal rozesetý na leštěném dřevě stolu. Zkoušel si čtyři košile, které pak přehodil přes pelest postele. Na podlaze leželo pohozených několik párů střevíců, které si zkoušel a poté si je odmítl vzít. Vzdychl jsem a dal místnost do pořádku, dvě košile jsem vklínil zpátky do šatníku, dvě další složil do truhlice a zavřel skříň se šatstvem a hromadami střevíců. Přiložil jsem na oheň v krbu a vsadil do držáků nové svíčky pro případ, že se vrátí pozdě, načež jsem zametl před krbem. Pak jsem se rozhlédl kolem. Ta útulná místnost náhle vypadala strašně prázdná. Zhluboka jsem se nadechl a znovu se jal zkoumat prostor ve své mysli, kde nyní chyběl vlk. Jednoho dne, řekl jsem si, mi bude připadat normální, že je to místo prázdné. Ale zrovna teď jsem nechtěl zůstat sám se sebou.

Vzal jsem svíčku a odebral se do své temné komnaty. Všechno bylo přesně tak, jak jsem to tady při odjezdu zanechal. Zavřel jsem za sebou dveře, odjistil západku a vydal se na vyčerpávající výstup po úzkém schodišti do Chadeovy věže.

Napůl jsem předpokládal, že ho tam najdu, jak mě dychtivě očekává, až mu přednesu svou zprávu. Samozřejmě že tu nebyl; musel být přece dole na slavnosti. Ale i když tu Chade nebyl, místnost mne přesto vítala. U krbu byla zanechána káď a na háku bublal velký kotlík s vodou. Na stole čekalo jídlo, očividně z týchž chodů, které jedli šlechtici dole, a taky láhev vína. Jeden talíř. Jedna číše. Mohl jsem sám sebe jenom politovat. Ale všiml jsem si, že vedle jeho sedačky u krbu je teď přistavené ještě jedno další pohodlné křeslo. Na něm ležela sada ručníků a roucho z modré vlny. Chade tu zanechal rovněž buničinu, obvazy a kelímek s vonnou mastí. Uprostřed toho všeho, čemu se musel nepochybně věnovat, myslel i na mě. To jsem si připomněl, i když jsem dobře věděl, že vědra s vodou sem nemohl natahat sám. Takže měl sluhu, anebo to byl jeho učeň? To byla záhada, kterou jsem ještě nerozřešil.

Nalil jsem kouřící vodu z konvice do káděa přilil studenou z vědra, abych ji zchladil. Naložil jsem si talíř jídlem a položil si ho i s otevřenou lahví vína hned vedle káděe. Přímo kde jsem stál, jsem ze sebe shodil promáčené oblečení, položil Jinnin amulet na stůl a ukryl svá pera dovnitř jednoho z Chadeových nejzaprášenějších svitků. Pak jsem si odmotal obvaz z krku a vlezl do káděe. Ponořil jsem se do

lázně a opřel se zády o stěnu kádě. Hověl jsem si v horké vodě a současně jsem jedl. Potom jsem vypil sklenici vína a přitom jsem se nesouvisle myl. Pomalu mi začínal do kostí prosakovat chlad. Ten smutek, který prodléval v mé duši a tížil mne, mi připadal důvěrně známý. Říkal jsem si, jestli teď ve Velkém sále hraje a zpívá Starling. Říkal jsem si, jestlipak lord Golden vede lovčí Laurel na taneční parket. Říkal jsem si, co si princ Dutiful asi myslí o své dětské nevěstě, kterou mu mořská bouře vyplavila k prahu dveří. Opřený v kádi, popíjel jsem výborné víno z hrdla láhve, až jsem myslím zadřímal.

„Fitzi?"

Starcův hlas byl znepokojený. Znenadání mne probudil a já se v kádi posadil, až voda vyšplíchla ven. V ruce jsem pořád držel hrdlo láhve. Vzal mi ji, než jsem ji stačil převrhnout, a postavil ji s žuchnutím na stůl. „Jsi v pořádku?" zeptal se.

„Musel jsem usnout." Byl jsem dezorientovaný. Zíral jsem na něho, jak tam stál v plné dvorní parádě a šperky v uších a na krku se mu leskly ve skomírajícím světle ohně. Pojednou se mi jevil jako cizí člověk, a byl jsem v rozpacích z toho, že mě tu přistihl spícího, nahého a napůl opilého v kádi stydnoucí vody. „Dovol, ať vylezu," zamumlal jsem.

„Jenom do toho," pobídl mě. Zatímco jsem lezl z kádě, utíral se a oblékal si modré roucho, on přikládal na oheň. Ruce a chodidla jsem měl zvrásněné následkem dlouhého ponoření ve vodě. Chade naplnil menší kotlík vodou a postavil ho na krbovou polici, potom sundal z poličky čajovou konvici a šálky. Díval jsem se, jak míchá čajové byliny z řady korkem zazátkovaných nádob.

„Už je pozdě?" zeptal jsem se ho přiopile.

„Tak pozdě, že by to Burrich nazval časným ránem," odvětil. Mezi židle u krbu postavil menší stolek a na něj rozestavil čajovou konvici a šálky. Usedl do své ošuntělé lenošky poblíž stolku a pokynul mi, ať si sednu do druhé. Posadil jsem se a zahleděl se na Chadea. Byl očividně vzhůru celou noc, ale nevypadal ani unaveně, ani rozjitřeně. Oči měl jasné a ruce klidné. Složil si je do klína před sebou a chvíli na ně mlčky hleděl. „Je mi to líto," pravil tiše. Vzhlédl a střetl se s mým pohledem. „Nebudu předstírat, že plně chápu, jak ti je. Byl to nádherný tvor, ten tvůj vlk. Nebýt něho, královna Kettricken by tehdy před léty nebyla unikla z Buckkeepu. A často mi vyprávěla o tom, jak vám všem cestou přes Horské království obstarával maso." Zvedl své oči k mým. „Napadlo tě někdy, že kdyby nebylo toho vlka, ani jeden z nás by tu takhle neseděl?"

O Nighteyesovi se mi zrovna v tu chvíli mluvit nechtělo, ani slyšet laskavé vzpomínky, které na něj měli ostatní.„Nuže," řekl jsem, když uplynula chvíle rozpačitého mlčení. „Šlo dnes večer všechno hladce? Ten zásnubní obřad a všechno kolem?"

„Och, to byl jen obřad na uvítanou. Formální zasnoubení proběhne, až nadejde nov. Zítra v noci. Všichni vévodové musí dorazit dřív, než se bude konat. Buckkeepský hrad bude praskat ve švech a město Buckkeep jakbysmet."

„Viděl jsem ji. Tu narčesku. Je to teprve dítě."

Chadeova tvář se rozzářila podivným úsměvem. „Pokud říkáš, že je to ‚teprve' dítě, pak pochybuji, žes ji doopravdy viděl. Je to královna v rozpuku, Fitzi. Přál

bych si, aby ses s ní mohl setkat a promluvit s ní. Řízením nejlaskavější štěstěny nám Ostrované pro našeho prince nabídli vskutku neobyčejnou partii."

„A Dutiful se s tím shoduje?" popíchl jsem ho.

„On -" Tu se Chade prudce povytáhl.„A co má tohle být? Kladení otázek mistrovi? Podej hlášení, ty mladý nafoukanče!" Jeho úsměv zbavil ta slova veškeré ostrosti.

A tak jsem spustil. Když voda v kotlíku vřela, Chade nám uvařil čaj a o chvíli později ho nalil z konvice do šálků. Byl hořký a silný. Nevím, co v tom bylo, ale clona únavy a ovínění se z mé mysli zvedla. Vypověděl jsem mu o všech událostech až do doby, kdy jsme dojeli do hostince v přívozu. Zatímco naslouchal, jeho tvář byla nehybná jako vždy. Pokud slyšel něco, co ho šokovalo nebo vyděsilo, dobře to zakrýval. Jen jednou sebou trhl, když jsem mu vyprávěl o tom, jak jsem na pláži Dutifulem praštil naplocho na záda. Když jsem skončil, dlouze se nadechl nosem. Vstal a pomalým krokem obešel místnost. Poté se vrátil a ztěžka usedl zpátky do křesla.

„Takže náš princ je nadaný Moudrostí," řekl zvolna.

Ze všech věcí, které mohl říci, mě právě tohle překvapilo nejvíce. „Tys o tom pochyboval?"

Malinko zavrtěl hlavou. „Doufal jsem, že se mýlíme. Když teď lidé ze Staré krve vědí, že i jemu koluje v žilách, je to jako nůž u našich žeber. Piebaldové by se teď kdykoli mohli rozhodnout dotáhnout to dokonce prostě tím, že vystoupí s tím, co vědí." Obrátil zrak dovnitř. „Bresingové budou číhat na stráži. A myslím, ach ano, že královna Kettricken požádá lady Bresingu, aby mohla vzít jistou mladou ženu do své domácnosti, děvče s dobrou krví, ale špatnými vyhlídkami. A podívám se i na Laureliny rodinné konexe. Ano, vím, co si o tom myslíš, ale pokud jde o prince, opatrnosti není nikdy nazbyt. Je to zatracená ostuda, že ti Piebaldové ujeli pryč, ale vidím, že s tím jsi v tu dobu nemohl nic dělat. Kdyby to byl jen jeden muž, nebo dva či dokonce tři, mohli bychom s tím nebezpečím skoncovat. Jenže teď o tom ví nejen tucet lidí ze Staré krve, ale i ti Piebaldové." Na chvíli se zamyslel. „Dá se jejich mlčení koupit?"

Deprimovalo mě, když jsem ho slyšel kout pikle, ale věděl jsem, že to má v povaze. Jako kdybych chtěl vyčítat veverce, že shromažďuje ořechy. „Zlatem ne," prohlásil jsem. „Mohly by je uspokojit činy. Dělejte, co žádají. Projevte dobrou vůli. Ať královna podnikne důrazné kroky na ochranu lidí s Moudrostí před pronásledováním."

„To už přece udělala!" odpověděl Chade na její obranu. „Kvůli tobě promluvila, a to víc než jedenkrát. Zákony Šesti vévodství zakazují, aby někdo nadaný Moudrostí byl zabit prostě proto, že je nadaný Moudrostí. Ostatní zločiny musí být prokázány."

Nadechl jsem se a řekl: „A byl ten zákon prosazen?"

„Je na každém vévodovi, aby prosadil zákony uvnitř svého vévodství."

„A co v Bucku?" zeptal jsem se tiše.

Chade na nějakou dobu zmlkl. Pozoroval jsem ho, jak se hryže do rtu a upírá oči do neznáma. Rozvažoval. Nakonec se zeptal: „Myslíš, že tohle by je uspokojilo?

Striktní prosazení zákona na území vévodství Buck?"

„Byl by to dobrý začátek."

Zhluboka se nadechl a zase vydechl. „Proberu to s královnou. Nebuduji muset příliš pobízet. Ve skutečnosti jsem se až dosud stavěl na opačnou stranu a naléhal na ni, aby respektovala tradice lidu, jemuž přišla vládnout, jenže ona -"

„Tradice!" vyprskl jsem. „Vraždění a mučení jako ‚tradice'?"

„Ona místo toho tápe v nejistém spojenectví!" zakončil důrazněji, než když začal. „Od konce války s rudými loděmi nás to stálo spoustu žonglování, abychom udrželi Šest vévodství v rovnováze. Je tu zapotřebí jemné ruky, Fitzi, a vytříbeného smyslu pro to, kdy se má zaujmout postavení a kdy se má nechat věcem volný průběh."

Vzpomněl jsem si na ten puch, který jsem cítil poblíž oné řeky, a na přeříznuté lano, jež zůstalo viset ze stromu. „Myslím, že v této věci by se měla raději rozhodnout, že zaujme postavení."

„V Bucku."

„Přinejmenším v Bucku."

Chade si zakryl ústa a potom se zatahal za bradu. „Dobře," souhlasil, a já poprvé postřehl, že s ním vlastně smlouvám.

Přemítal jsem, že jsem si v tom nevedl nejlíp, ale v tu dobu jsem se domníval, že mu jen referuji. A od koho jsem vlastně čekal, že promluví za Starou krev? Od lorda Goldena? Od lovčí Laurel, která by se k nim raději nechtěla znát? Litoval jsem, že jsem nebyl důraznější. Pak jsem si řekl, že stále ještě mohu být, až budu mluvit s královnou Kettricken.

„Pověz. Co si královna Kettricken myslí o nevěstě prince Dutifula?"

Chade se na mě dlouze zahleděl. „Žádáš po mně zprávu?"

Cosi v jeho hlase mne přimělo zakolísat. Že by past? Nebyla to jedna z jeho otázek, které vedly do pasti? „Jen jsem se ptal. Nemám žádné právo -"

„Ach. Pak se tedy Dutiful mýlil a ty ses neuvolil, že ho budeš učit?"

Přiložil jsem ty dvě myšlenky k sobě a snažil se objevit, kterak do sebe zapadají. Pak jsem to vzdal. „A kdyby ano?" zeptal jsem se ho obezřele.

„Kdyby ano, pak máš na tu informaci nejenom právo, ale je ti i zapotřebí. Pokud se chystáš prince vzdělávat, musíš vědět o všem, co má na něj vliv. Ale pokud ne, pokud máš v úmyslu vrátit se zpátky do své poustevnické chýše, pokud se na to ptáš jen proto, aby ses dozvěděl nějaké rodinné klepy..." Jeho slova vyzněla do ztracena.

Znal jsem ten jeho starý trik. Ponechat větu nedokončenou a počkat, až někdo vyskočí, aby konec doplnil a tím případně prozradil svoje vlastní myšlenky. Já místo toho seděl a hleděl na svůj šálek čaje, zatímco jsem si z boku ohryzával nehet u palce, až se Chade naklonil přes stůl a podrážděně mi odtrhl ruku od úst.,,Nuže?" otázal se.

„Co ti princ řekl?"

Teď pro změnu na nějakou dobu zmlkl on. Po vlčím způsobu jsem čekal, až povyleze.

„Nic," připustil posléze zdráhavě. „Jen jsem doufal."

Zaklonil jsem se a trhl sebou, když jsem se bolavými zády dotkl opěradla. „Och,

ty jeden starouši," napomenul jsem ho, potřásaje hlavou. Pak jsem se přistihl, že se proti své vůli usmívám. „Myslel jsem, že tvé hrany se po těch letech zaoblily, ale není to pravda. Proč to děláš, když se přece tak dlouho známe?"

„Protože jsem teď královnin poradce, a ne tvůj učitel, můj chlapče. A protože se obávám, že jsou dny, kdy -jak jsi řekl -jsou mé hrany zaoblené a já porůznu zapomínám a všechna má pečlivě sesbíraná vlákna se mi v rukou pojednou zauzlí. Takže. Snažím se být opatrný, dokonce víc než opatrný, ve všech ohledech toho, co dělám."

„Co bylo v tom čaji?" zeptal jsem se náhle.

„Pár nových bylin, které zkouším. Byly uvedeny ve svitcích o Umění. Žádná elfí kůra, o tom tě ujišťuji. Nedal bych ti nic, co by mohlo narušit tvé schopnosti."

„Ale ‚zbystřují' ti mysl?"

„Ano, ale za jistou cenu, jak jistě předpokládáš. Všechno něco stojí, Fitzi. To oba dobře víme. Oba strávíme dnešní odpoledne v posteli, o tom nepochybuj. Ale prozatím jsme při smyslech. Tak mluv."

Nadechl jsem se, nevěda, jak svoje myšlenky formulovat. Vzhlédl jsem k jeho krbové římse, k noži, který pořád trčel uprostřed ní. Uvažoval jsem o důvěře a mladické sebejistotě a o všem, co jsem kdysi slíbil králi Shrewdovi. Chadeův pohled sledoval můj zrak. „Kdysi dávno," začal jsem tiše, „jsi prověřoval moji oddanost vůči králi tím, že jsi mě požádal, abych mu něco ukradl, jen jakoby žertem. Věděl jsi, jak moc jsem tě měl rád. Takže jsi prověřoval moji lásku k tobě na jedné straně a mou loajalitu vůči králi na straně druhé. Vzpomínáš na to?"

„Ano," odpověděl vážně. „A dodnes toho lituji." Nadechl se a potom zase vydechl. „A ty jsi jeho zkouškou prošel. Ani z lásky ke mně bys svého krále nezradil. Vím, že jsem tě protáhl ohněm, FitzChivalry. Ale byl to můj král, kdo mě požádal, abych tě prověřil."

Zvolna jsem kývl. „To chápu. A teď poslouchej. I já jsem složil svoji přísahu věrnosti dynastii Farseerů, Chade. Stejně jako ty. Neskládal jsi mi žádnou přísahu věrnosti ani já tobě. Je mezi námi láska, ale žádné sliby věrnosti." Chade bedlivě sledoval mou tvář. Jeho bílé obočí se přitom zkrabatilo. Nadechl jsem se a pokračoval: „Má loajalita patří mému princi, Chade. Myslím, že je na něm, o co se s tebou podělí." Opět jsem se nadechl a s převelikou lítostí usekl kus svého života: „Jak už jsi říkal, starý příteli. Jsi teď královnin poradce, a ne již můj učitel. A já nejsem tvůj učeň." Sklopil jsem zrak ke stolu a obrnil se. Ta slova se mi říkala těžko: „Princ rozhodne, čím pro něj jsem. Ale už nikdy ti nebudu referovat o svých soukromých rozhovorech s princem, Chade."

Vstal, docela prudce. Ke své hrůze jsem uviděl, jak se mu ty jeho bystré zelené oči zalily slzami. Na okamžik se mu zachvěla ústa. Pak obešel stůl, popadl mi hlavu do dlaní a shýbl se, aby mě políbil na čelo.„Díky Edovi i Elovi," šeptl chraplavě. , Jsi jeho. A on bude pořád v bezpečí, až odejdu."

Byl jsem příliš ohromený, než abych se vzmohl na slovo. Chade pomalu obešel stůl a usedl zpátky do svého křesla. Dolil nám oběma čaj. Natočil se stranou, aby si utřel oči, a pak se znovu zadíval na mě. Postrčil můj šálek přes stůl směrem ke mně a řekl: „Dobře. Mám teď referovat já?"

10 Město Buckkeep

Pěkný záhonek fenyklu je vhodným doplňkem každé chalupnické zahrady, ačkoli se člověk musí mít na pozoru, aby se mu příliš nerozrostl. Každý podzim ho sklízejte a sbírejte pečlivě semínka, než je ptáci stačí roznosit po celé zahradě, jinak strávíte jaro tím, že budete vytrhávat jeho vějířovité listy. Sladkou vůni této rostliny všichni znají, ale jinak má i lékařské využití. Semena i kořen této byliny podporují trávení. Dítě trpící kolikami dostane fenyklový čaj a velmi mu to prospěje. Když semena požvýkáme, navodí svěží chuť v ústech. Obklad z fenyklu utiší bolavé oči. Je-li fenykl předán jako dar, podle jedněch to znamená „sílu" a podle druhých „lichocení".

MERIBUCKŮV HERBÁŘ

Jak mě Chade upozornil, prospal jsem nejenom celé odpoledne, ale i část večera. Procitl jsem v naprosté tmě své komůrky, úplně sám se sebou, a náhle jsem dostal strach, že jsem mrtvý. Skulil jsem se z postele, našel po hmatu dveře a vyrazil z nich ven. Omráčilo mě jasné světlo a pohybující se vzduch. Lord Golden, bezvadně ustrojený, seděl u svého psacího stolu. Když jsem k němu tak prudce vpadl, letmo ke mně vzhlédl. „Och. Konečně vzhůru," poznamenal vlídně. „Víno? Sušenky?" A pokynul mi ke stolu a židlím u krbu.

Přešel jsem ke stolu, protíraje si oči. Bylo na něm umně vyskládané jídlo. Svezl jsem se na nejbližší židli. Jazyk jsem měl napuchlý, oči ještě zalepené. „Nemám ponětí, co bylo v tom Chadeově čaji, ale myslím, že už si ho příště nedám."

„A já nemám ponětí, o čem to mluvíš, ale tuším, že je to taky dobře." Vstal a přistoupil ke stolu, nalil nám víno a pak mě sjel přezíravým pohledem. Zavrtěl hlavou. „Ty jsi beznadějný případ, Tome Badgerlocku. Koukni se na sebe. Prospíš si celý den a potom se tady objevíš v obnošené staré říze, s vlasy napůl zježenými. Horšího sluhu snad nikdo nikdy neměl." A posadil se na druhou židli.

Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Vděčně jsem usrkl vína. Pomyslel jsem na jídlo, ale zjistil jsem, že na něj nemám vůbec chuť. „Jaké to bylo včera večer? Zatančil sis pěkně s lovčí Laurel?"

Pozvedl na mě jedno obočí, jako by ho má otázka zmátla a zaskočila. A rázem to byl zase můj starý dobrý šašek, když mu ústa zkřivil potutelný úsměv. „Ach, Fitzi, teď už bys měl vědět, že každý okamžik svého života trávím v tanci. A s každým partnerem našlapuji v jiném rytmu." A pak, obratně jako vždycky, změnil téma a zeptal se mě: „A je ti dnes večer dobře?"

Věděl jsem, co tím myslí. „Nad očekávání dobře," ujistil jsem ho.

„Ach. Výborně. Pak máš jistě namířeno do města Buckkeep?"

Znal mé plány ještě dříve, než jsem na to stačil pomyslet. „Rád bych zkontroloval Hapa a přesvědčil se, jak se mu daří v učení. Pokud mě tu ovšem nepotřebuješ."

Chvíli mi hleděl pozorně do tváře, jako by čekal, že řeknu něco víc. Potom pravil: „Běž do města. Myslím, že to je skvělý nápad. Dnes večer jsou samozřejmě další oslavy, ale já se budu snažit, abych zvládl všechny přípravy bez tebe. Ale ještě než opustíš mé komnaty, prosím tě, zkus se sebou něco udělat, ať vypadáš trochu

reprezentativněji. Reputace lorda Goldena v poslední době již tak dost utrpěla, natož aby se ještě říkalo, že si držím sluhy prožrané od molů."

Odfrkl jsem si. „Pokusím se." Pomalu jsem vstal od stolu. Mé tělo se znovu rozpomnělo na své bolesti. Šašek se uvelebil v jednom ze dvou křesel, která byla natočena čelem ke krbu. S povzdechem se opřel a natáhl dlouhé nohy směrem k sálajícímu teplu. Když už jsem mířil ke své komnatě, zastihl mě jeho hlas:

„Fitzi. Ty víš, že tě mám rád, viď?"

Na místě jsem se zarazil.

„Strašně nerad bych tě zabil," pokračoval. Poznal jsem v tom dovednou imitaci svého hlasu a modulace. Zmateně jsem na něho civěl. Vsedě se napřímil a ohlédl se za křeslo, střeliv po mně útrpným úsměvem. „Už nikdy se nepokoušej odklízet mé oblečení," varoval mě. „Veruleanské hedvábí by se mělo přechovávat volně rozvěšené. A ne zmuchlané."

„Vynasnažím se, abych si to napříště pamatoval," slíbil jsem mu poníženě.

Opět se uvelebil v křesle a chopil se sklenice vína. „Dobrou noc, Fitzi," pravil tiše.

Ve své komůrce jsem našel jednu ze svých starých košil a nějaké kamaše. Oblékl jsem si to a pak jsem se zamračil. Kamaše na mně v pase visely; vlivem strádání a ustavičného vypětí během naší výpravy jsem zhubl v těle. Košili jsem si okartáčoval a potom se zachmuřil při pohledu na ty skvrny. Od doby, co jsem přišel na Buckkeep, se nezměnila, zato můj pohled na ni ano. Na moji farmu se výborně hodila, ale mám-li zůstat v Bucku a učit prince, budu se muset začít znovu oblékat jako měšťan. Závěr byl nasnadě, a přesto jsem měl pocit podivné marnosti. Umyl jsem si tvář v odstáté vodě ze džberu. Za pomoci svého malého zrcátka jsem se darmo snažil uhladit si vlasy, než jsem to vzdal jako bezvýsledné. Pak jsem si oblékl plášť a zahasil svíčku.

Když jsem se kradl přes komnatu lorda Goldena, byla teď osvětlená jen mihotavým světlem ohně. Cestou podél křesla u krbu jsem pravil: „Dobrou noc, šašku." Neřekl nic, jen pozvedl svoji ladnou ruku na rozloučenou a letmým pohybem ukazováku mě nasměroval ke dveřím. Vyšel jsem ven s divným pocitem, že jsem na něco zapomněl.

Na hradě vládla slavnostní atmosféra, jak se všichni chystali na další noc ve znamení oslav, hudby a tance. Dveřní oblouky byly ověnčené girlandami a na chodbách se pohybovalo mnohem více lidí, než bylo obvyklé. Z menšího sálu ke mně dolehl hlas nějakého pěvce a u dveří se bavili tři mladíci ve farrowských barvách. Mé obnošené oblečení a špatně zakrácené vlasy přitáhly jen pár pobavených pohledů, ale jinak jsem mezi návštěvníky a jejich sluhy proplul bez povšimnutí, ani mě nestavěli u brány, když jsem opouštěl Buckkeep a mířil dolů do města. Strmá cesta byla pořád plná lidí, proudících nahoru a dolů, a i město Buckkeep, navzdory vytrvalému dešti, bylo rušnější než jindy. Jakákoli příležitost nahoře na hradě podnítila obchod dole ve městě a Dutifulovy zásnuby byly velkou příležitostí. Prodíral jsem se mezi kupci, kramáři a sluhy na pochůzkách. Míjeli mě šlechtici na koních a dámy v nosítkách, mířící vzhůru na hrad na večerní oslavy. Když jsem došel do města jako takového, tlačenice v ulicích ještě zhoustla. Krčmy byly plné, až přetékaly, a linula

se z nich hudba, lákající kolemjdoucí dovnitř, a děti pobíhaly všude kolem, plny vzrušení nad tím přívalem cizinců ve městě. Sváteční atmosféra byla nakažlivá a já se přistihl, jak se usmívám a přeji nejednomu cizinci dobrý večer, zatímco jsem se ubíral cestou k Jinninu krámku.

Když jsem však míjel jedny dveře, uviděl jsem mladíka, jak přemlouvá dívku, aby ještě zůstala a chvíli si s ním povídala. Měla zářivé oči a veselý úsměv, pohazujíc svými tmavými kudrlinami, když se mu dostávalo sladkého vyplísnění. Jejich pláště zdobily jako drahokamy kapičky deště. On vypadal tak vážně a tak mladě, zatímco ji zahrnoval svými naléhavými prosbami, že jsem raději odvrátil oči a spěchal dál. V dalším okamžiku mě píchlo u srdce, když jsem si uvědomil, že princ Dutiful nikdy takový okamžik nezažije, nikdy si nevychutná sladkost pokradmu zcizeného polibku nebo povznesení a úzkostlivého údivu, když mu paní jeho srdce dopřeje další chvilku ve své společnosti. Ne. Jeho ženu mu prostě vybrali a on teď rané roky svého mužství stráví čekáním na to, až ona dospěje. Netroufal jsem si ani doufat, že spolu budou šťastni. Vzmohl jsem se pouze na přání, aby neudělali jeden druhého nešťastným.

S takovými myšlenkami jsem se ubíral klikatou uličkou, jež se svažovala k Jinninu krámku. Před ním jsem se zastavil, a vtom mě zaplavily rozpaky. Dveře byly zavřené, okna na okenice. Škvírou v jedné špatně dovřené okenici prosvítalo ven světlo svíčky, ale nepůsobilo moc vstřícně. Spíše vypovídalo o intimitě domova uvnitř těchto zdí. Byla pokročilejší doba, než jsem si myslel. Budu vypadat jako vetřelec. Nervózně jsem si uhladil vlasy a slíbil si, že dovnitř nepůjdu, že jen postojím u dveří a zeptám se na Hapa. Mohl bych ho vytáhnout do krčmy na pivo a kus řeči. To by bylo dobré, říkal jsem si, dobrý způsob, jak mu ukázat, že už ho teď pokládám za dospělého muže. Nadechl jsem se a zaklepal zlehka na dveře.

Zevnitř jsem zaslechl odsunutí židle a žuchnuti, jak kočka doskočila na podlahu. Potom se za zavřenými okenicemi ozval Jinnin hlas: „Kdo je tam?"

„Fit... Tom Badgerlock." Proklel jsem se za svůj nemotorný jazyk. „Poslyš, omlouvám se, že jdu tak pozdě, byl jsem pryč, a myslel jsem, že bych měl zkontrolovat -"

„Tome!" Mezitímco jsem ze sebe soukal spěšné omluvy, dveře se rozlétly dokořán a málem mě udeřily. „Tome Badgerlocku, pojď dál, pojď dál!" Jinna měla v jedné ruce svíčku a druhou mě popadla za rukáv u košile a vtáhla mě dovnitř. Celá místnost byla ponořená v šeru, nejvíc světla bylo u ohně. Tam stály dvě židle a mezi nimi nízký stolek. Vedle prázdného šálku stála kouřící Čajová konvice. Na jedné židli bylo odloženo nějaké pleteni, z něhož trčely dvě jehlice. Jinna za mnou přibouchla dveře a pak mi pokynula směrem ke krbu. „Právě jsem udělala bezinkový čaj. Dáš si taky šálek?"

„To by bylo - nechtěl jsem rušit, chtěl jsem jen zkontrolovat Hapa a přesvědčit se, jak -"

„Hele, dovol, ať ti sundám ten mokrý plášť. Ach, ten je ale promáčený! Pověsím ho támhle. Jen se posaď, budeš si muset počkat, poněvadž ten mladý rošťák tu není. Abych pravdu řekla, už nějakou dobu si myslím, že čím dříve se vrátíš a promluvíš si s ním, tím lépe pro něj. Ne že bych na něho chtěla žalovat, ale on potřebuje, aby

ho někdo pevně chytil pod křídlem."

„Hap?" zeptal jsem se nevěřícně. Udělal jsem krok směrem k ohni, ale její kocour si vybral zrovna ten okamžik a nečekaně se mi omotal kolem kotníku. Zakymácel jsem se a zůstal stát, jen taktak, že jsem na něho nešlápl.

Udělej mi klín. U ohně.

V mysli mně zazvučel jeho důrazný hlásek. Sklopil jsem k němu zrak a on ke mně vzhlédl. Na okamžik se naše pohledy navzájem otřely, potom jsme oba v rámci zdvořilosti instinktivně uhnuli stranou. Mezitím však spatřil ruiny mé duše.

Otřel se mi tváři o nohu. Pochovej kočku. Udělá se ti lip.

To si nemyslím.

Neodbytně se mi otíral o nohu. Pochovej kočku.

Já nechci chovat kočku.

Znenadání se vztyčil na zadních a zasekl se mi předními drápky do masa a do kamaší. *Neodmlouvej! Zvedni kočku.*

„Fennele, přestaň s tím. Co je to za způsoby?" zvolala zděšeně Jinna. Shýbla se k zrzavému otravovi, ale já se rychle sklonil a vyhákl mu drápy ze svého lýtka. Osvobodil jsem se od něj, ale ještě než jsem se stačil narovnat, vyskočil mi na rameno. Na svoji velikost byl Fennel[*]) úžasně hbitý. Přistál na mně, ne ztěžka, ale jako kdyby mi někdo položil velkou ruku přátelsky na rameno. *Pochovej kočku. Udělá se ti líp.*

Přidržet ho, když jsem vstával, bylo snazší než ho od sebe odtrhnout. Jinna zamlaskala a okřikla ho, ale já ji ujistil, že je to v pořádku. Přitáhla jednu z židlí, které stály před nevelkým krbem, a uhladila sedací polštář. Usedl jsem a židle se pode mnou svezla nazad. Byla houpací. V okamžiku, kdy jsem se usadil, mi Fennel seskočil do klína a stulil se do hřejivého klubka. Založil jsem si nad ním ruce, abych dal najevo, že ho ignoruji. Ušklíbl se na mě zpod přimhouřených víček. *Buď na mě hodný. Ona mě má nejradši.*

Chvíli mi trvalo, než jsem znovu navázal na své myšlenky. „Hap?" řekl jsem znovu.

„Hap," potvrdila. „Který by měl teď už být v posteli, poněvadž zítra ho jeho mistr očekává ještě před rozedněním. A kdepak je? Běhá venku za dcerou paní Hartshornové, která má na svůj útlý věk až příliš velké zkušenosti. Jen ho rozptyluje, tahle Svanja, a i její matka říká, že by měla být raději doma, věnovat se práci a učit se jejímu řemeslu."

Jinna brebentila hlasem, ve kterém se mísily rozmrzelost a pobavení. Míra jejích obav mne udivila. Pocítil jsem záchvěv žárlivosti: nebyl snad Hap můj chlapec, neměl jsem si o něj dělat starosti já? Zatímco mluvila, postavila mi k loktu šálek, nalila nám oběma čaj a znovu usedla na židli ke svému pletení. Když už seděla, pohlédla na mě a naše pohledy se střetly poprvé od okamžiku, co jsem zaklepal na její dveře. Ustrnula, pak se naklonila blíž a zadívala se na mě.

„Och, Tome!" zvolala hlasem plným soucitu. Naklonila se ještě blíž a pozorně mi četla ve tváři. „Ubohý člověče, co se ti stalo?"

---

[*] Fennel = Fenykl

Prázdný jako dutá kláda poté, co byly myši sežrány.

„Můj vlk zemřel."

Šokovalo mě, že jsem tu pravdu vyslovil tak zpříma. Jinna mlčela a hleděla na mě. Věděl jsem, že to nemůže pochopit. Ani jsem nečekal, že to pochopí. Ale potom, jak se její bezmocné mlčení protahovalo, se mě zmocnil dojem, že to možná chápe, protože mi nenabízí žádná zbytečná slova útěchy. Prudce upustila pletení do klína, naklonil se ke mně a položila mi ruku na předloktí.

„Budeš v pořádku?" zeptala se mě. Nebyla to planá otázka; ona upřímně čekala na moji odpověď.

„Za nějaký čas," řekl jsem jí a vůbec poprvé jsem připustil, že je to pravda. Jakkoli mi ta myšlenka připadala nevěrná, věděl jsem, že po nějaké době budu zase sám sebou. A v tom momentě jsem poprvé zakusil pocit, který se mi snažil popsat Black Rolf. Vlčí část mé duše se pohnula a já uslyšel: *Ano, budeš zase sám sebou, a tak to taky má být.* Slyšel jsem to tak jasně, jako by mi tu myšlenku skutečně sdělil Nighteyes. Je to jako vzpomínka, ale silnější, řekl mi Black Rolf. Velmi tiše jsem seděl, vychutnávaje si ten pocit. Pak to pominulo a já se zachvěl.

„Vypij ten čaj, celý se chvěješ," pobídla mě Jinna a shýbla se, aby přihodila na oheň další kus dřeva.

Uposlechl jsem ji. Když jsem stavěl šálek na stůl, zvedl jsem oči k amuletu nad krbovou římsou. Proměnlivé světlo z plamenů v jedné chvíli zlatilo a hned ve druhé ukrývalo korálky v něm. Pohostinnost Čaj v ústech byl teplý a sladký a uklidňující, kočka mi předla v klíně a žena na mne laskavě hleděla. Byl jsem toliko pod vlivem toho amuletu na zdi? A pokud ano, bylo mi to jedno. Cosi ve mně o další stupeň povolilo. *Hlazení kočky ti udělá lip,* prohlásil samolibě Fennel.

„Chlapci pukne srdce, až se to dozví. Víš, on věděl, že vlk půjde za tebou. Když vlk zmizel, dělala jsem si starosti, ale když se nevracel, Hap mi povídá, neboj se, on odešel za Tomem. Och, jak se bojím, až mu to řekneš." Náhle příval jejích slov ustal. Pak znenadání prohlásila: „Ale za nějaký čas se z toho vzpamatuje, stejně jako ty. Och, teď už by měl být doma," strachovala se. „Co s ním uděláš?" optala se vzápětí.

Vzpomněl jsem si na sebe, tehdy před léty, a na Verityho, ba i na mladého Dutifula. Vzpomněl jsem si na všechny ty způsoby, jakými nás povinnost tvarovala a poutala a odpírala nám naše city. Pravda, chlapec by už touto dobou měl být doma a spát, aby mohl zítra lépe sloužit u mistra. Byl to teprve učeň a jeho vyhlídky ještě nebyly stálé. Neměl co projevovat zájem o nějaké děvče. Mohl jsem ho chytit pod křídlem a připomenout mu jeho povinnosti. Poslechl by mě. Ale Hap nebyl synem krále, ba ani královským bastardem. Hap mohl být svobodný. Zaklonil jsem se na židli, jež se zhoupla, a nepřítomně hladil kočku. „Asi nic," řekl jsem po chvíli. „Myslím, že neudělám vůbec nic. Myslím, že ho nechám být chlapcem. Myslím, že ho nechám, ať se zamiluje do nějaké dívky a zůstane venku déle, než by měl, a ať mu zítra pěkně třeští hlava, až ho mistr vyplísní za to, že přišel pozdě." Otočil jsem se a pohlédl na ni. Světlo ohně jí tančilo v laskavé tváři. „Myslím, že toho chlapce nechám, ať je ještě nějakou dobu chlapcem."

„Myslíš, že je to moudré?" zeptala se, ale při těch slovech se usmívala.

„Ne." Pomalu jsem zavrtěl hlavou. „Myslím, že je to pošetilé a báječné."

„Ach. Dobře. Takže, zůstaneš a dáš si ještě šálek čaje? Nebo musíš spěchat zpátky na hrad za svými povinnostmi?"

„Dnes večer nemám žádné povinnosti. Nikdo mě postrádat nebude."

„No tak dobře." Nalila mi další šálek čaje s hbitostí, jež byla až lichotivá. „Zůstaneš chvíli tady, kde jsi postrádán byl." Usrkla ze svého šálku a přes jeho okraj se na mě usmála.

Fennel se spokojeně nadechl a začal hluboce, bručivě příst.

Epilog

Byly doby, kdy jsem si myslel, že veledílem mého života bude sepsat historii Šesti vévodství. Začal jsem na tom pracovat nesčetněkrát, ale pokaždé jsem měl pocit, že jsem z toho velkolepého příběhu sklouzl do výčtu dnů a podrobností mého vlastního malého života. Čím více jsem studoval výpovědi ostatních, písemné i ústně tradované, tím více jsem měl dojem, že se o sepsání historie pokoušíme nikoli proto, abychom uchovali vědění, nýbrž proto, abychom usadili minulost do pevného kursu. Jako v *případě vylisované a usušené květiny se snažíme udržet ji* v *nehybnosti a přitom říkat, přesně taková byla v den, kdy jsem ji poprvé spatřil. Ale minulost, stejně jako ona květina, se tímto způsobem lapit nedá. Ztrácí svoji vůni i vitalitu, její jemná křehkost přechází* v *lámavost a její barvy vyhledají. A když na tu květinu pohlédnete příště, víte, že to vůbec není to, co jste se pokoušeli zachytit, že ten okamžik je navždy ten tam.*

Napsal jsem svá historická pojednáni a pozorování. Zachytil jsem své myšlenky, ideje a vzpomínky ve slovech na velínu a na papíře. Tolik jsem toho uskladnil a přitom si myslel, že je to moje. Věřil jsem, že když to podchytím slovy, mohl bych vyždímat smysl z toho všeho, co se stalo, a tím jasněji nahlédnout příčinu každé z událostí. Možná jsem se snažil ospravedlnit sám sebe, nejen všechno to, co jsem vykonal, ale i to, kým jsem se stal. Po celé roky jsem skoro každý večer vytrvale psal, svědomitě objasňuje svůj svět a svůj život sám sobě. Ukládal jsem své svitky do police v dobré víře, že jsem zachytil význam svých dnů.

Ale pak jsem se jednoho dne vrátil, jen abych našel všechny své pečlivě zesumírované spisy rozcupované na kousky velínu, povalující se na zdusaném dvorku, nad nímž poletoval mokrý sníh. Seděl jsem na koni, hleděl na ně a věděl, že minulost, jako tomu bude vždy, se vzepřela mým snahám definovat ji a pochopit ji. Historie není o nic více pevná a mrtvá než budoucnost. Minulost nám není o nic vzdálenější než každý náš poslední výdech.

OBSAH

1Kameny 5
2 Dutiful 25
3 Možnosti volby 38
4 Pláž 62
5 Konfrontace 72
6 Výkupné 87
7 Sacrifice 102
8 Lekce 116
9 Návrat domů 133
10 Město Buckkeep 144
Epilog 150
OBSAH 150

Snědý muž:

Kniha první

svazek 3

Robin Hobb

Na hrotu času

Z anglického originálu
THE TAWNY MAN: - Book One
ASSASSIN´S QUEST - Volume Three
vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc., 1540 Broadway,
New York, NY 10036, USA v roce 2002
přeložil Jan Kozák
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 846. publikaci v roce 2004
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod
Doporučená cena včetně DPH 199 Kč
ISBN 80-7174-604-5